

Nejvyšší soud

SBÍRKA soudních rozhodnutí a stanovisek

Ročník: LXXIV

6²⁰²²

Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu

Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu je jediným pramenem, který obsahuje výlučně judikaturu vycházející z kolektivní procedury upravené zákonem, jejím vydavatelem je Nejvyšší soud. Výběr rozhodnutí provádějí a o zařazování rozhodují kolegia Nejvyššího soudu.

Před projednáním jednotlivých vybraných rozhodnutí jsou tyto judikáty zasílány na připomínková místa. Rozhodnutí publikovaná v této Sbírce nepředstavují názor jednotlivce, ale jsou výsledkem kolektivního projednání a kolektivního názoru o vhodnosti zveřejnění řešení nového nebo dosud neřešeného problému.

Redakční rada:

Předseda: JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D.
Místopředseda: JUDr. Petr Šuk
Členové: JUDr. Antonín Draštík, JUDr. Václav Duda, JUDr. Roman Fiala,
JUDr. František Púry, Ph.D., JUDr. Zdeněk Krčmář

Adresa redakce:

Nejvyšší soud, Burešova 20, 657 37 Brno
tel.: +420 541 593 111, fax: +420 541 213 493
e-mail: sbirka@nsoud.cz

Ročník LXXIV

Číslo 6/2022 vychází 9. 12. 2022

Připomínková místa:

Nejvyšší správní soud, Vrchní soud v Praze, Vrchní soud v Olomouci, Ministerstvo spravedlnosti, Ministerstvo vnitra, Česká advokátní komora, Právnická fakulta Univerzity Karlovy, Právnická fakulta Masarykovy univerzity, Právnická fakulta Palackého univerzity, Právnická fakulta Západočeské univerzity, Ústav státu a práva Akademie věd ČR, Krajský soud v Ústí nad Labem, Krajský soud v Hradci Králové, Krajský soud v Plzni, Krajský soud v Brně, Krajský soud v Ostravě, Krajský soud v Českých Budějovicích, Krajský soud v Praze, Městský soud v Praze, Institut pro kriminologii a sociální prevenci, Nejvyšší státní zastupitelství

Vzor citace rozhodnutí uveřejněných ve Sbírce:

- stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. Plsn 1/2015 (uveřejněné pod č. 1/2017 Sb. rozh. st.)
 - rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 29 Cdo 300/2010 (uveřejněný pod č. 32/2013 Sb. rozh. obč.);
- nebo
- rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod č. 99/1995 Sb. rozh. tr.

Vzor citace rozhodnutí neuveřejněných ve Sbírce:

- usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012, sp. zn. 3 Tdo 225/2012

Rozhodnutí uveřejněná ve Sbírce jsou redakčně zpracovávána.

OBSAH

ROZHODNUTÍ VE VĚCECH TRESTNÍCH	6
č. 26	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2022, sp. zn. 8 Tdo 233/2022	7
č. 27	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2022, sp. zn. 8 Tdo 201/2022	20
č. 28	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2022, sp. zn. 11 Tz 24/2022	32
č. 29	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2021, sp. zn. 7 Tdo 1176/2021	40
č. 30	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2022, sp. zn. 5 Tdo 118/2022	53
č. 31	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2021, sp. zn. 5 Tdo 888/2021	62
č. 32	
Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 13 To 183/2021.....	79
č. 33	
Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 1. 2022, sp. zn. 12 To 20/2022..	87
ROZHODNUTÍ VE VĚCECH OBČANSKOPRÁVNÍCH, OBCHODNÍCH A SPRÁVNÍCH	92
č. 55	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1212/2021	93
č. 56	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2021, sp. zn. 23 Cdo 1056/2020	99
č. 57	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2021, sen. zn. 29 ICdo 127/2019	109
č. 58	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2479/2020	118
č. 59	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1267/2020	125
č. 60	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1131/2019	132

č. 61

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2793/2020 143

č. 62

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2021, sp. zn. 28 Cdo 2527/2021 173

č. 63

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2021, sp. zn. 29 Cdo 1745/2021 179

č. 64

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sen. zn. 29 ICdo 118/2020 187

ROZHODNUTÍ VE VĚCECH TRESTNÍCH

č. 26

Podněcováním ve smyslu § 364 tr. zákoníku může být i projev na shromáždění občanů, při kterém jeden z řečníků vybízí přítomné k tomu, aby určité osoby (např. politiky nebo zástupce samosprávy z důvodu výkonu jejich pravomoci) fyzicky napadli. Takovou výzvou dochází k překročení mezí svobody projevu a práva na shromažďování (srov. čl. 17 odst. 1, 2 a čl. 19 Listiny základních práv a svobod), jež nelze zneužívat za účelem spáchání trestného činu.

Podněcování k trestnému činu

§ 364 tr. zákoníku

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2022, sp. zn. 8 Tdo 233/2022, ECLI:CZ:NS:2022:8.TDO.233.2022.1

Nejvyšší soud odmítl jako zjevně neopodstatněné dovolání obviněného D. T. proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2021, sp. zn. 3 To 263/2021, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 2 T 77/2021.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. 2 T 77/2021, byl obviněný D. T. uznán vinným přečinem podněcování k trestnému činu podle § 364 tr. zákoníku, jehož se dopustil skutkem popsáním tak, že dne 14. 3. 2021 v XY na ulici XY před divadlem H. v takové části města XY, kam má přístup neomezené množství lidí, neboť jde o jeho centrum, na pódiu postaveném v souvislosti s ohlášeným a úředně povoleným shromážděním pod názvem "Máme toho dost", které svolal spolek M., před účastníky shromáždění poté, co bylo toto shromáždění v době kolem 14:25 hodiny tajemníkem Úřadu městské části XY rozpuštěno z důvodu nedodržování vládních opatření týkajících se nálezů nemoci COVID-19 ze strany účastníků shromáždění, jako jeden z řečníků prostřednictvím zvukové aparatury vyzval účastníky demonstrace slovy: „Vy víte, kde ti vaši úředníci bydlí. Vy víte, kde ti vaši politici bydlí. Vy víte, kde je máte najít. A tady už budeme potřebovat jít opravdu do toho odporu. Najdi si svého politika, najdi si svého úředníka a dejte jim do drčky! Tohle si k nám nemůžou dovolit. Nikdo z nich. Nikdo. Proto tady nejste, jste tady pro nás, za naše peníze. Ale tohle my si líbit nenecháme, my nejsme takovej národ, jak vy si myslíte. Půjdeme za váma, půjdeme za váma domů!“, a po několika minutách, kdy se na pódiu vyjadřovali další řečníci, opět prostřednictvím zvukové aparatury asi ve 14:30 hodin uvedl: „Proto říkám, najděte si ty své politiky, najděte si ty své úředníky. Nejde opravdu už o nic jiného. Musíte si najít starostu, musíte si najít toho úředníka a musíte po něm jít“, čímž mohl obviněný v jiném vzbudit rozhodnutí k jednání, které by mohlo naplnit znaky trestného činu ublížení na zdraví podle § 146 tr. zákoníku, násilí proti úřední osobě podle § 325 tr. zákoníku, vyhrožování s cílem

působit na úřední osobu podle § 326 tr. zákoníku nebo výtržnictví podle § 358 tr. zákoníku, případně jiného trestného činu.

2. Obviněný byl odsouzen podle § 364 tr. zákoníku a podle § 62 odst. 1 a § 63 odst. 1 tr. zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 180 hodin.

3. Krajský soud v Brně jako soud odvolací usnesením ze dne 10. 11. 2021, sp. zn. 3 To 263/2021, podle § 256 tr. ř. zamítl jako nedůvodné odvolání obviněného podané proti shora uvedenému rozsudku soudu prvního stupně.

II.

Dovolání obviněného

č. 26

4. Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím své obhájkyne s odkazem na důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. dovolání zaměřené proti výroku o vině i trestu, v němž vytýkal, že soudy nesprávně právně posoudily čin, jenž mu je kladen za vinu, a nezohlednily zásadu subsidiarity trestní represe a porušily princip použití trestního práva jako *ultima ratio*.

5. Obviněný ohledně použité právní kvalifikaci namítl nesprávné závěry o naplnění subjektivní i objektivní stránky skutkové podstaty přečinu podněcování k trestnému činu podle § 364 tr. zákoníku a to, že soudy řádně nezkontrolovaly, zda měl v úmyslu vyvolat u jiné osoby jednání směřující ke spáchání trestného činu. Výzva obviněného vůči občanům byla pronesena jako reakce na stresující a emotivní situaci v souvislosti s rozpuštěním shromáždění, což obviněný považoval za nezákonné a hrubě zasahující do svých práv i práv dalších účastníků shromáždění. Uvedená slova by obviněný nikdy nezvolil, kdyby k této situaci nedošlo, neboť jeho emotivní reakce byla vyvolána celkovými nátlakovými okolnostmi ze strany státních orgánů, které prostupovaly celým shromážděním. Úředník městské části zasahoval nepřiměřeně do průběhu shromáždění, měnil průběh jeho konání a nakonec jej nezákonně rozpustil. Obviněný poukázal na roli hojně zastoupené policie, která zahradila přístupové cesty k XY, kontrolovala shromážděným osobám doklady, a to za stálého sledování z policejního vrtulníku. Atmosféra byla extrémně vypjatá. Uvedené okolnosti nepřiměřeného a svévolného přístupu státu vyvolaly reakci obviněného v podobě jeho výroku. Za těchto okolností chyběl úmysl obviněného způsobit následek vyžadovaný ke spáchání uvedeného trestného činu, neboť jeho cílem nebylo, aby přítomné osoby spáchaly trestný čin.

6. Obviněný nepřisvědčil odvolacímu soudu v tom, že jednal v nepřímém úmyslu, protože v jeho jednání nelze shledat naplnění podmínek § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku, neboť svým výrokiem nepovažoval za možné, že by mohl nastat následek trestného činu. Tímto směrem nebyl jeho výrok veden, a ani si nebyl vědom, že by někdo takto vnímal jeho výrok. Podnítila ho extrémně vyhrocená a napjatá atmosféra na řádně ohlášeném a pokojném shromáždění a nesouhlas s jeho rozpuštěním, což krajský soud později označil za nezákonnou činnost státních orgánů.

7. Z uvedených důvodů byl skutek, jak ho soudy zjistily, nesprávně právně posouzen jako trestný čin, protože nezpůsobil žádnou újmu a jednání obviněného nedosahuje potřebné závažnosti.

8. Nedostatek v právním posouzení skutku spatřoval obviněný i v tom, že soudy s ohledem na okolnosti, za kterých k činu došlo, nerespektovaly zásadu subsidiarity trestní represe a princip *ultima ratio*, neboť nebraly v úvahu všechny rozhodné souvislosti, které provázely spáchání skutku a podstatně snižovaly škodlivost činu pro společnost, mimo jiné ani to, že se obviněný doznal a projevil nad svým činem lítost.

9. Podle obviněného se soudy řádně nevypořádaly se situací, která nastala na shromáždění, a s tím, za jakých okolností bylo rozpuštěno, ani nebraly v úvahu zcela nepřiměřenou přítomnost policie, množství dohlížejících policistů i prostředků, které nasadila. Obviněný porovnal své důvody s trestní věcí řešenou Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. [7 Tdo 1032/2018](#), kde šlo o případ zneužití pravomoci úřední osoby v podobě, že policisti připoutali poškozenou po dobu 11 minut v ponižující pozici s cílem ji potrestat. S odkazem na závěry v této srovnávané věci obviněný zdůraznil nutnost zkoumat i v jeho případě, zda nestačilo pro malou škodlivost činu kladeného mu za vinu uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu a mimo jiné, zda nešlo vůči němu ze strany policie o státní provokaci, která byla příčinou jednání kladeného mu za vinu, neboť bez ní by k jeho činu nedošlo. Posuzovaný skutek tak neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Za policejní provokaci obviněný považoval ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. [5 Tdo 1340/2012](#), a v něm rozvedených úvah to, že shromáždění monitorovaly policejní složky a že s ohledem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci [Teixeira de Castro proti Portugalsku](#) došlo k nezákonnému rozpuštění shromáždění. Provokací bylo, že právě toto nezákonné rozpuštění shromáždění bylo vyprovokováním trestného činu obviněného, který by jinak tento čin nespáchal, pokud by k policejní provokaci nedošlo. Právě rozpuštění shromáždění a další úkony na místě přítomného úředníka ve spolupráci s policií měly být posuzovány se zohledněním zásady subsidiarity trestní represe.

10. K nezákonnosti rozpuštění shromáždění obviněný poukázal zejména na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2021, sp. zn. 65 A 3/2021, jímž bylo rozhodnuto, že rozpuštění shromáždění konaného dne 14. 3. 2021 bylo nezákonné a šlo ze strany Úřadu městské části XY o svévoli. V okolnostech, za kterých bylo shromáždění konáno, krajský soud neshledal žádná porušení pravidel, neboť odpovídalo účelu, pro který bylo svoláno a jenž byl řádně oznámen. Z důvodů svolání vyplývalo, že jde o nelibost občanů vůči vládním opatřením souvisejícím s epidemií nemoci COVID 19. Těchto okolností si musel být městský úřad od počátku vědom, a proto krajský soud nepovažoval za splněnou podmínku, že v průběhu shromáždění nastalo podstatné odchýlení se od oznámeného účelu způsobem, který by naplnil důvod pro zákaz shromáždění podle § 10 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších změn (dále „zákon č. 84/1990 Sb.“).

11. Odvolací soud se podle obviněného nezabýval všemi námitkami uvedenými v odvolání, a byť se vypořádal s principem *ultima ratio*, vyhodnotil jej účelově a iracionálně v neprospěch dovolatele, aniž by zkoumal uvedené příčiny jednání obviněného. Nebral do úvahy, že s ohledem na policejní provokaci šlo o zásah, který byl objektivně způsobitelný narušit nebo ohrozit práva chráněná zákonem (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2015, sp. zn. [30 Cdo 3849/2014](#)). Obviněný se neztotožnil s odvolacím soudem, že nešlo o policejní provokaci, protože by muselo jít o aktivní činnost policie s cílem podněcovat určitou osobu ke spáchání konkrétního trestného činu, a vyvolat tak její trestní stíhání, což v posuzované věci

podle odvolacího soudu nenastalo. Obviněný označil tyto úvahy odvolacího soudu za nesprávné, protože u policejní provokace není nutné, aby „státní orgány jednaly aktivně s cílem směřujícím k podněcování obviněného ke spáchání trestného činu a vyvolání jeho trestního stíhání“. V rozporu se závěry odvolacího soudu obviněný shledal, že ze strany policie došlo k porušení povinnosti podle § 11 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon č. 273/2008 Sb.“), neboť šlo o nepřiměřený a svévolný postup státu, když zejména nezákonné rozpuštění shromáždění vyvolalo reakci obviněného v podobě posuzovaného výroku. Bez tohoto postupu státu nepatřícího do demokratického právního systému by nedošlo k výrokům obviněného, neboť nechtěl pronést takový výrok, a je zjevné, že by jej bez uvedených příčin nepronesl.

12. Vzhledem ke všem uvedeným výhradám je obviněný přesvědčen, že nenaplnil znaky přečinu podněcování k trestnému činu podle § 364 tr. zákoníku po stránce formální ani materiální, a proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Brně i jemu předcházející rozsudek Městského soudu v Brně a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal věc Městskému soudu v Brně, aby ji znovu projednal a rozhodl.

č. 26

13. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství v reakci na obsah dovolání obviněného, jež mu bylo v opise zasláno k případnému vyjádření, uvedl, že nevyužívá tohoto svého oprávnění a k podanému dovolání se nebude vyjadřovat.

III.

Přípustnost dovolání

14. Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno oprávněnou osobou podle § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze toto podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

15. Napadená rozhodnutí a řízení jim předcházející Nejvyšší soud může přezkoumat jen na podkladě dovolání relevantně opřené o některý z důvodů vymezených v ustanovení § 265b odst. 1, 2 tr. ř.

IV.

Obecně k důvodům dovolání

16. Obviněný podal dovolání s odkazem na důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. dne 14. 2. 2022, tedy v době, kdy už bylo účinné od 1. 1. 2022 znění trestního řádu podle novely provedené zákonem č. 220/2021 Sb., která nově pod ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. vložila další dovolací důvod, podle něž lze dovolání podat, „jestliže rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy“.

17. Důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění podle původní právní úpravy (účinné do 31. 12. 2021), je po novele provedené zákonem č. 220/2021 Sb. uveden beze změn v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. a je založen stále na stejném znění, že „rozhodnutí spočívá

na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení“. Slouží tedy k nápravě nesprávné právní kvalifikace nebo jiné vadně zjištěné okolnosti podle hmotného práva. Lze jím namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Podle tohoto důvodu v zásadě není možné přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat rozsah provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotněprávních. Posouzení správnosti právních otázek ve smyslu uvedeného dovolacího důvodu se provádí na základě skutkového stavu zjištěného soudy prvního, případně druhého stupně, přičemž Nejvyšší soud jimi učiněná skutková zjištění nemůže změnit, a to jak na základě případného doplnění dokazování, tak ani v závislosti na jiném hodnocení důkazů provedených v předcházejícím řízení (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2003, sp. zn. [IV. ÚS 564/02](#), dále přiměřeně usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 4. 2003, sp. zn. [I. ÚS 412/02](#), ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. [III. ÚS 732/02](#), ze dne 9. 12. 2003, sp. zn. [II. ÚS 760/02](#), ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. [III. ÚS 282/03](#), ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 449/03](#), aj.).

18. Z obsahu podaného dovolání je zjevné, že obviněný nenamítal žádné nedostatky, které by bylo možné podřadit pod nové znění důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť nevytýkal vady ve skutkových zjištěních. Z obsahu dovolání plyne, že se ztotožnil se skutkem, jak byl zjištěn, a na jeho podkladě vytýkal výhradně vady právní, tedy to, že skutek byl nesprávně právně posouzen, a to zejména s ohledem na subjektivní stránku a na nedostatečné uplatnění materiálního korektivu v podobě společenské škodlivosti přečinu (§ 12 odst. 2 tr. zákoníku), který mu je kladen za vinu.

19. Takto podané dovolání obsahově dopadá na stávající důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., [dříve uvedený pod písm. g)]. Se zřetelem na podmínky v něm stanovené Nejvyšší soud zkoumal, zda je dovolání důvodné.

V.

K námitkám obviněného

20. Obviněný vytýkal vadnou právní kvalifikaci tvrzením, že okolnosti, za kterých se shromáždění dne 14. 3. 2021 na XY v XY konalo, nesvědčí pro naplnění objektivních a subjektivních znaků přečinu podněcování k trestnému činu podle § 364 tr. zákoníku. Proto je vhodné uvést, že tento trestný čin spáchá ten, kdo veřejně podněcuje k trestnému činu.

21. Podněcováním je každý projev, který je způsobilý vyvolat u jiných osob náladu nebo rozhodnutí spáchat trestný čin. Nezáleží na formě projevu ani na způsobu provedení a může jít o podněcování přímé i nepřímé. Trestný čin je dokonán už samotným projevem, kterým chce pachatel vzbudit takové rozhodnutí. Z hlediska naplnění skutkové podstaty je bezvýznamné, zda a s jakou odezvou se podněcování setkalo, tedy zda pachatel dosáhl sledovaného účelu. Podněcovat lze i k individuálně neurčeným trestným činům a podněcování může být adresováno neurčitému okruhu osob (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3352). Osoba podněcující k trestnému činu směřuje ke vzbuzení rozhodnutí spáchat trestný čin u trestně odpovědné

osoby nebo více osob, trestný čin musí být konkretizován alespoň jeho hlavními rysy [viz blízkost návodu u trestné součinnosti ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a výklad in DRAŠTÍK, A., FREMR, R., DURDÍK, T., RŮŽIČKA, M., SOTOLÁŘ, A. a kol. Trestní zákoník. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer, 2015, s. 2843]. Pojmu "podněcování" odpovídá jakékoliv působení na vůli nebo cit neurčitého počtu lidí, jež směřuje k tomu, aby v těchto lidech bylo vyvoláno rozhodnutí porušit zákon v určitém směru; spadá sem takové vyzývání neurčitého počtu lidí k onomu porušení (viz rozhodnutí pod č. 2877/1927 Sb. rozh. tr. – Vážný). Podněcováním k trestnému činu nejde jen o vzbuzování nálady náchylné k páčání trestných činů, k jakým podněcovatel nabádá, nýbrž i utvrzování v takové náladě je spáchat (viz rozhodnutí pod č. 2181/1925 Sb. rozh. tr. – Vážný). To, k jakému trestnému činu podněcování vede, musí vyplývat ze způsobu, jakým pachatel navádí jiné osoby k tomu, aby spáchaly trestný čin. Povaha a charakter projevu však musí obsahovat dostatečné údaje, z nichž jsou zřejmé znaky konkrétního trestného činu (nepostačuje přestupek), není však nezbytné, aby použité formulace výslovně uváděly znaky skutkové podstaty. Postačí i zřejmý a rozhodný kontext, z něhož je taková právní kvalifikace patrná. Je tak zřejmé, že podněcování může směřovat k jakémukoliv trestnému činu, tedy k protiprávnímu jednání, jež trestní zákoník označuje za trestné (viz § 13 odst. 1 tr. zákoníku), aniž by bylo nutné dovodit naplnění všech znaků takové skutkové podstaty trestného činu, k němuž pachatel veřejně podněcuje, protože trestní zákon takové požadavky v § 364 tr. zákoníku neklade. Postačí, když je čin, k němuž pachatel podněcuje, vymezen pro něj jen hrubými charakteristickými znaky (např. objektivní stránkou, chráněným objektem nebo předmětem jeho útoku). Ve smyslu § 111 tr. zákoníku podněcování může směřovat k přípravě (§ 20 tr. zákoníku), pokusu (§ 21 tr. zákoníku) nebo organizátorství (§ 24 tr. zákoníku) trestného činu.

22. Přečin podle § 364 tr. zákoníku je spáchán veřejně ve smyslu § 117 tr. zákoníku, pokud byl realizován obsahem tiskoviny nebo rozšiřovaného spisu, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem, nebo před nejméně třemi osobami současně přítomnými.

23. Jde o trestný čin úmyslný, a proto pachatel musí přinejmenším vědět, že jeho projev může vyvolat rozhodnutí spáchat některé z jednání trestním zákoníkem označovaného jako trestný čin (viz § 13 odst. 1 a § 111 tr. zákoníku), a musí s tím být alespoň srozuměn [viz § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku]. Po subjektivní stránce se proto u pachatele vyžaduje vědomí významu a dosahu slov, jimiž vybízí přímo nebo nepřímo jiné osoby k porušení zákonem chráněných statků, úmysl vyvolat v jiných osobách vůli spáchat trestný čin, i jeho vědomost o tom, že jde o jednání trestné (viz rozhodnutí pod č. 2181/1925 Sb. rozh. tr. – Vážný). Na zavinění ve formě úmyslu u trestného činu podle § 364 tr. zákoníku lze usuzovat, jestliže pachatel na veřejném prostranství vyzývá přítomné osoby k tomu, aby fyzicky napadly jiné osoby (politicky činné), a z obsahu slov a použitých výrazů je zjevné, že se tím snaží je vyburcovat, aby jim způsobily újmu na zdraví. Není nutné, aby taková újma byla konkretizována, postačí jen slovní vyjádření způsobu napadení, z něhož je zřejmé, že pachatel vyzývá ostatní k takovému následku.

24. Nelze přisvědčit námitce obviněného, že nepovažoval za možné, že by následek mohl nastat, protože tímto směrem jeho slova nemířila, a ani si není vědom, že by někdo takto jeho výrok vnímal. Pro závěr o subjektivní stránce není rozhodné osobní hledisko pachatele, ale závěr soudu učiněný na podkladě výsledků provedeního dokazování, tedy to, za jakých

okolností a jakou formou byl posuzovaný projev pachatele realizován. Nutné je zmínit i to, že závěr o tom, zda tu je zavinění ve smyslu trestního zákoníku a v jaké formě (§ 15 a 16 tr. zákoníku), je závěrem právním, jenž se musí zakládat na skutkových zjištěních soudu vyplývajících z dokazování stejně jako závěr o objektivních znacích trestného činu. Skutečnosti duševního (psychického) života významné pro právní závěr o tom, zda tu je zavinění a v jaké formě, jsou předmětem dokazování právě tak jako všechny další okolnosti naplňující znaky trestného činu. Na zavinění a jeho formu je třeba usuzovat ze všech konkrétních okolností, za kterých byl trestný čin spáchán (viz rozhodnutí pod č. [60/1972-II](#). Sb. rozh. tr.). Proto soudy důvodně opíraly svůj závěr o zavinění obviněného o všechny okolnosti vzešlé z dokazování, jak vysvětlil soud prvního stupně ve svém rozsudku, kde rozvedl, že subjektivní stránka skutkové podstaty [nepřímý úmysl obviněného podle § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku] vyplynula zejména z kamerových záznamů, na nichž je vidět průběh demonstrace i chování a vystoupení obviněného, tak i z jím vyjadřovaných slov a způsobu, jak je vyjadřoval, včetně kontextu dané situace, v níž je přítomným dával na vědomí.

č. 26

25. Nejvyšší soud k těmto správným závěrům doplňuje, že uvedená zjištění nekorespondují s obhajobou obviněného a nevyplývá z nich, že svá slova nemyslel tak, jak vyzněla, protože z důkazů plyne právě cíleně zaměřené vyzývání přítomných k tomu, aby (zřejmě za účelem pomsty za rozpuštění demonstrace) vyhledali osoby, které odpovídají za uvedené rozpuštění, aby za nimi šli do jejich obydlí a fyzicky je napadli.

26. O nepřímý úmysl podle § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku, který soudy u obviněného shledaly, jde, když pachatel věděl, že svým jednáním může způsobem uvedeným v zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, a pro případ, že je způsobí, s tím byl srozuměn. Srozuměním se rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Srozumění pachatele u nepřímého úmyslu vyjadřuje aktivní volní vztah pachatele k tomu, že způsobí následek relevantní pro trestní právo, čímž je míněna vůle, jež se projevila navenek, tj. chováním pachatele. Způsobení následku není přímým cílem pachatele, ani nevyhnutelným prostředkem (přímo ho nechce), neboť pachatel sleduje svým záměrem cíl jiný, který může být z hlediska trestního práva jak cílem relevantním, tak i cílem nezávadným. Přitom je však pachatel vždy srozuměn s tím, že realizace tohoto cíle předpokládá způsobení následku významného pro trestní právo, avšak tento následek je nechtěným, pouze vedlejším následkem jednání pachatele, s kterým je však srozuměn. Na takové srozumění lze usuzovat z toho, že pachatel nepočítal se žádnou konkrétní okolností, která by mohla zabránit následku, který si představoval jako možný, a to ať už by šlo o jeho vlastní zásah, nebo o zásah někoho jiného (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 222).

27. Ve věci zjištěné jednání obviněného svědčí o jeho úmyslném zavinění, a to s ohledem na okolnosti, za kterých k jeho prohlášením na adresu osob přítomných na demonstraci došlo, neboť jako jeden z řečníků prostřednictvím zvukové aparatury poté, co byla demonstrace rozpuštěna na základě rozhodnutí představitele městské samosprávy, opakovaně vyzýval účastníky demonstrace (slovy „... víte, kde ti vaši úředníci bydlí, ... kde ti vaši politici bydlí ... kde je máte najít ... budeme potřebovat jít opravdu do toho odporu. Najdi si svého politika, najdi si svého úředníka ...“) k tomu, aby napadli úřední osoby (slovy „... a dejte jim do držky ... Půjdeme za váma, půjdeme za váma domů ... Musíte si najít starostu, musíte si najít toho

úředníka a musíte po něm jít.“). Tato slova byla pronášena v prostředí, které po rozpuštění demonstrace bylo zmítáno emocemi, neboť toto opatření nebylo ze strany demonstrantů vnímáno pozitivně. Toho obviněný využil a pobízel přítomné ke spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 146 tr. zákoníku, jenž spočívá v tom, že pachatel jinému ublíží na zdraví, což lze dovodit ze slov „dejte jim do držky“, která jsou výslovnou výzvou k tomu, aby byla jiným osobám způsobena fyzická újma v podobě ublížení na zdraví. Takové jednání může zakládat i přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustí ten, kdo se na místě veřejnosti přístupném dopustí hrubé neslušnosti např. tím, že jiného napadne. Vzhledem k tomu, že obviněný výslovně označoval osoby, jako jsou politici a úředníci, tedy ve smyslu § 325 a § 326 tr. zákoníku úřední osoby, mohlo jít i o tyto přečiny postihující násilí proti úředním osobám.

28. Obviněný si byl všech těchto skutečností vědom, neboť podle obsahu jím uváděných slov tato směřoval k přítomným demonstrujícím osobám. V daném případě bylo motivem jeho rozhořčení nad tím, že demonstrace byla rozpuštěna pro nepochopení názorů propagovaných při demonstraci ze strany politiků, což obviněného v určitém směru vyprovokovalo k vyjádření vzdoru se současným burcováním k útokům proti osobám, které zapříčinily rozpuštění.

29. Nebylo prokázáno, že by pronesené výroky byly reakcí na zakázané či protiprávní jednání konkrétních osob, ani to, že by politici či policie k trestnému činu obviněného vybízeli. Na kamerových záznamech je zaznamenán průběh a časové návaznosti, podle nichž nebylo možné přisvědčit obviněnému, že šlo o policejní provokaci. Za tu se považuje aktivní činnost policie, která směřuje k podněcování určité osoby (fyzické či právnické) ke spáchání konkrétního trestného činu s cílem získat usvědčující důkazy a vyvolat její trestní stíhání a jejímž důsledkem je vzbuzení úmyslu spáchat trestný čin podněcovanou osobou, ačkoliv předtím tato osoba žádný takový úmysl neměla. Policejní provokací je i taková aktivní činnost policie, již dochází k doplňování chybějících zákonných znaků základní skutkové podstaty určitého trestného činu, k záměrnému podstatnému navýšení rozsahu spáchaného činu podněcovanou osobou či jiným způsobem vyvolané změně právní kvalifikace spáchaného činu k tíži podněcované osoby, byť by jinak tato osoba byla ke spáchání činu v obecném smyslu rozhodnuta [viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. [11 Tdo 730/2015](#), nebo ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. [5 Tdo 497/2012](#), či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Furcht proti Německu, stížnost č. [54648/09](#)]. Je totiž nepřípustným porušením článku 39 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“), jestliže se jednání státních orgánů (Policie České republiky) stává součástí skutkového děje a dochází k celé posloupnosti úkonů, z nichž se trestné jednání skládá (např. provokace či iniciování trestného činu). Jak Ústavní soud konstatoval v řadě svých nálezů, zásah státu do skutkového děje, jenž ve své komplexnosti tvoří trestný čin, resp. takový podíl státu na jednání osoby, jehož důsledkem je trestní kvalifikace tohoto jednání, je nepřípustný. Takový postup policejních orgánů je současně i vybočením z přesně vymezených hranic, v jejichž rámci má probíhat zákonný a zároveň spravedlivý proces zaručený článkem 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“) - viz nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. [II. ÚS 710/01](#).

30. Na posuzovanou věc nedopadá ani rozsudek ESLP ve věci Teixeira de Castro a další proti Portugalsku (stížnost č. [25829/94](#)), v níž šlo o situaci, kdy dva policisté oblečení v civilu požádali osobu podezřelou z konzumace drog o zprostředkování koupě heroinu s cílem

identifikovat překupníky a stěžovatel prostřednictvím dvou dalších osob obstaral požadované množství drogy, pro což byl obviněn z obchodování s omamnými látkami a odsouzen soudem. ESLP dospěl k závěru, že činnost policistů překročila meze činnosti infiltrovaných agentů, jelikož vyprovokovali trestný čin a v tom bylo shledáno porušení práva na spravedlivý proces podle článku 6 Úmluvy. Žádné obdobné skutečnosti v nyní posuzované věci nenastaly. Soudy nižších stupňů se danou situací na místě zabývaly i s ohledem na obhajobu obviněného zmiňující policejní provokaci a dospěly k závěru, že o ni podle žádného objektivního zjištění nešlo. Velké množství policistů a nasazení techniky či jiných policejních prostředků ještě samo o osobě neznámá, že jde o policejní provokaci. Tu nelze spatřovat v postupech policie při plnění zákonem stanovených úkolů (viz § 16 zákona č. 273/2008 Sb.), s nimiž se obviněný neztotožňuje. V zajišťování úkolů při demonstraci přítomnými policisty nebyly objektivně zjištěny žádné snahy či jiné aktivity, které by bylo možné považovat za záměrné vybočení z plnění jejich úkolů nebo za snahu podněcovat obviněného k trestné činnosti. Posoudí-li se výhrady obviněného, ani v nich žádné takové konkrétní konání ze strany některého z policistů nepopisuje. Při těchto závěrech je třeba přisvědčit úvaze soudů, že obviněným zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2013, sp.zn. [5 Tdo 1340/2012](#), o němž se v dovolání opíral, řeší zcela jiný případ, který není možné z uvedených důvodů vztahovat na posuzovanou věc. Proto je správný závěr soudů nižších stupňů o tom, že obviněný jednal zcela o své vůli a z vlastního rozhodnutí se záměrem vzbudit v přítomných osobách rozhodnutí spáchat trestný čin. Závěr, že jednal v nepřímém úmyslu, je rovněž správný, neboť pro něj svědčí skutkové i právní závěry učiněné soudy a není pochyb o tom, že obviněný jednal za podmínek stanovených v § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku.

31. Námitky o vadnosti posouzení objektivní stránky trestného činu obviněný sice zmínil, ale bez vysvětlení konkrétních nedostatků s tím, že jednal popsáním způsobem proto, že byla porušena ústavou zaručená práva jeho i ostatních účastníků demonstrace. K tomu lze uvést, že trestná činnost obviněného se uskutečnila na původně povolené demonstraci před demonstrujícími občany na veřejném prostranství a měla politický podtext. Obviněného nezbavuje trestní odpovědnosti za podněcování k trestnému činu ani zohlednění práva na svobodu projevu zakotveného v článku 10 Úmluvy a článku 17 odst. 1 Listiny, které je politickým právem (nikoliv absolutním) a v judikatuře ESLP se vykládá široce. Obecně podle ní platí presumpce, že článek 10 Úmluvy zahrnuje všechny formy projevu, bez ohledu na médium, prostřednictvím něhož je projev realizován, a bez ohledu na obsah projevu. V obou případech ale existují jisté hranice. Velkou výzvu i pro ESLP představuje tzv. expresivní projev, tedy odpověď na otázku, co je ještě „projev“ (spadající pod ochranu článku 10 Úmluvy) a co už je „jednání“ (nespadající pod citovaný článek). Jakkoliv ESLP dosud jasně nedefinoval pojem „politický projev“, zřetelně z jeho judikatury vyplývá, že do této kategorie spadají nejen projevy týkající se vlády, politiků a politických stran, ale např. i otázky soudnictví a jiných politických témat. Z privilegovaného postavení politického projevu vyplývají rovněž některé specifické principy aplikovatelné i v difamačních sporech, tj. zejména zvýšená ochrana projevů namířených proti vládě a politikům či privilegovaného postavení mluvčích, jež jsou politiky. Občanský projev znamená projev, který sleduje veřejný zájem, přičemž tento pojem je nutno vykládat široce; nemusí se nutně týkat jen veřejných institucí či úředních osob, ale mohou pod něj spadat i projevy týkající se ekonomických, sociálních, kulturních a komerčních témat. Pro úplnost je třeba dodat, že „zvýšená ochrana“ je u „projevu sledujícího veřejný zájem“ poněkud nižší než u projevu politického (viz KMEC, J., KOSAŘ, D.,

KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 996, 1021 až 1025).

32. Uvedená kritéria jsou však prolomena v takových extrémních situacích, kdy je svoboda projevu zneužita k páčání trestného činu nebo je prostředkem k tomu, aby byl spáchán trestný čin jinými osobami. Rozhodný je význam kolidujících ústavních práv (viz rozsudky ESLP Castells proti Španělsku ze dne 23. 4. 1992, stížnost č. [11798/85](#), bod 42., či Ceylan proti Turecku ze dne 8. 7. 1999, stížnost č. [23556/94](#), bod 34.). Jestliže obviněný v rámci projevu na shromáždění občanů burcoval jiné osoby k páčání trestné činnosti, lze takový čin označit za zneužití svobody projevu a je třeba jej postihnout prostředky trestního práva. Omezení či dokonce trestní postih takových projevů bude nezbytně nutný v demokratické společnosti tehdy, pokud budou tyto projevy obsahovat výzvy k násilí či k popírání, zpochybňování, schvalování nebo ospravedlňování zločinů proti lidskosti spáchaných v minulosti (viz např. tzv. Osvětimskou lež), jakož i k podpoře a propagaci hnutí směřujících k potlačení základních lidských práv a svobod, a to zvláště ve vztahu k některým minoritám. V případě nenávistných projevů přitom není možné zkoumat pouze jejich prvoplánový obsah, nýbrž i jejich celkový kontext (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2011, sp. zn. [IV. ÚS 2011/10](#)).

č. 26

33. Nejvyšší soud se na základě těchto skutečností neztotožnil s námitkami obviněného, že nenaplnil skutkem, který mu je kladen za vinu, po formální stránce znaky přečinu podněcování k trestnému činu podle § 364 tr. zákoníku, protože jak po objektivní, tak i po subjektivní stránce naplnil znaky této skutkové podstaty.

34. Obviněný zaměřil své výhrady proti nedodržení zásady subsidiarity trestní represe a principu *ultima ratio* ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku kromě toho, že byl vyprovokován policií, též proti tomu, že došlo k nezákonnému rozpuštění shromáždění a dalším úkonům na místě přítomného úředníka městské části ve spolupráci s policií, což jsou okolnosti, které měly být posouzeny v rámci zásady subsidiarity trestní represe se zřetelem na rozhodnutí a důvody uvedené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2021, sp. zn. 65 A 3/2021, podle kterého rozpuštění shromáždění konaného dne 14. 3. 2021 na XY v XY bylo nezákonné. Na této nezákonnosti se podíleli i policisté, kteří byli na místě ve velkém počtu přítomni a z jejichž strany došlo k porušení § 11 zákona č. 273/2008 Sb., jenž jim ukládá dbát, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma, a postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod, vůči nimž směřuje úkon, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem. Podle obviněného policie způsobila újmu lidem tím, že je odrazovala svou excesivní přítomností včetně techniky od účasti na legálním shromáždění, takže část přihlížejících se od účasti odvrátila a část měla přítomnost na shromáždění znepríjemněnou vynucováním si ověřování jejich totožnosti. Šlo o nepřiměřený a svévolný postup státu, jenž vyústil do nezákonného rozpuštění shromáždění, v čemž obviněný spatřoval okolnosti, které vyvolaly jeho reakci v podobě posuzovaného výroku, který by, pokud by uvedený postup státu nenastal, nepronesl.

35. Nejvyšší soud předesílá, že obdobnou námitkou se již zabývaly oba soudy nižších stupňů. Soud prvního stupně ve svém rozsudku rozvedl obsah rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2021, sp. zn. 65 A 3/2021, jímž bylo k návrhu žalobce doc. JUDr. Z. K. proti žalovanému Úřadu městské části XY rozhodnuto, že rozpuštění shromáždění ze dne 14. 3. 2021 bylo

nezákonné. Důvodem bylo nedodržení podmínek stanovených v § 10 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb., protože účel byl zřejmý již od ohlášení shromáždění a byl v demokratické společnosti legitimní. Krajský soud současně vyslovil, že vládní opatření ohledně nošení roušek byla přijata prostřednictvím podzákonného právního předpisu, byť v návaznosti na krizový zákon, a tedy jsou předpisem nižší právní síly, než je Ústava či zákony. Podle obviněného trestní soud sice tyto skutečnosti z citovaného rozhodnutí vyložil, jejich posouzením se však nezabýval a tam uvedené závěry nezohlednil ve vztahu k jeho dopadu pro uplatnění zásady subsidiarity trestní represe.

č. 26

36. K těmto námitkám Nejvyšší soud připomíná, že na uvedené skutečnosti reagoval odvolací soud, který vyložil, že pokud obviněný spatřoval důvody svého trestného jednání v rozpuštění shromáždění a svévolném postupu Úřadu městské části XY a Policie České republiky, šlo jen o zástupné důvody, které měly objektivní opodstatnění. Vyložil, proč nešlo o policejní provokaci a že v rozsudku ze dne 20. 7. 2021, sp. zn. 65 A 3/2021, Krajský soud v Brně i při zjištění, že rozpuštění shromáždění bylo nezákonné, nekonstatoval, že by úředníci uvedeného úřadu postupovali s cílem směřujícím k podněcování obviněného ke spáchání trestného činu s poukazem na to, že ani případné porušení shromažďovacího práva neopravňovalo obviněného k tomu, aby veřejně vyzýval účastníky k násilí vůči úředníkům a politikům (viz odůvodnění přezkoumávaného usnesení). Odvolací soud rovněž s ohledem na zásady vyjádřené ve stanovisku trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. [Tpjn 301/2012](#), uveřejněném pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr., vyslovil, že v daném případě nejde o trestní věc, na kterou by nebylo možné aplikovat normy trestního práva. V činu obviněného shledal naplněnými všechny znaky skutkové podstaty přečinu podněcování k trestnému činu podle § 364 tr. zákoníku, a to i z hlediska posuzovaného materiálního korektivu – společenské škodlivosti.

37. Nejvyšší soud se s těmito závěry odvolacího soudu ztotožnil, proto na ně ve stručnosti odkazuje. Toliko pro úplnost ke stejným námitkám obviněného uvedeným v dovolání doplňuje, že na čin obviněného je třeba aplikovat normy trestního práva, neboť obviněný při projevu na shromáždění občanů burcoval jiné osoby k páchání trestné činnosti, vybízel je, aby vyhledali politiky a úředníky a aby je pak fyzicky napadli. Jde o jednání, při němž byla zneužita svoboda projevu ke spáchání trestného činu, který je nutné postihnout prostředky trestního práva. V demokratické společnosti je trestní postih takových projevů, při nichž dojde ke zneužití demokratických práv, nezbytně nutný tehdy, pokud projevy obsahují výzvy k násilí či k popírání, zpochybňování, schvalování nebo ospravedlňování zločinů proti lidskosti spáchaných v minulosti (viz např. tzv. Osvětimskou lež), jakož i k podpoře a propagaci hnutí směřujících k potlačení základních lidských práv a svobod, a to zvláště ve vztahu k některým minoritám. V případě nenávistných projevů přitom není možné zkoumat pouze jejich prvoplánový obsah, nýbrž i jejich celkový kontext (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2011, sp. zn. [IV. ÚS 2011/10](#)).

38. Z uvedených důvodů jde v posuzované věci o společensky škodlivý čin, neboť jím došlo k překročení mezí svobody projevu (viz body 31. a 32. výše) zaručené článkem 17 odst. 1, 2 Listiny a sledující veřejný zájem na veřejném shromáždění (viz článek 19 Listiny), jenž s ohledem na popsané projevy dosahuje závažnosti posuzovaného trestného činu, tzn. že nejde o čin, který by nebyl trestným činem, jímž je podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené

v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Zásadně platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání.

39. Obviněným požadovaný závěr, že jde o případ méně závažného činu, nemá opodstatnění zejména s ohledem na okolnosti, za kterých byl spáchán. Skutečnosti, na něž se obviněný v rámci své obhajoby i v tomto dovolání odvolával ve snaze domoci se snížení vlastní trestní odpovědnosti, tedy údajná provokace ze strany zastupitelů městského úřadu nebo jeho úředníků či policejních sil, které byly přítomny na místě konání shromáždění za účelem udržení veřejného pořádku, nebyly prokázány, neboť z provedených důkazů neplynul ani náznak zmíněné provokace ze strany státních orgánů.

40. Je třeba přisvědčit obviněnému v tom, že účastníky vnímaná nedůvodnost rozpuštění shromáždění byla podnětem k nespokojenosti, kterou přítomní pociťovali již v době konání shromáždění, i když závěr o nezákonnosti rozpuštění shromáždění rozhodnutím Úřadu městské části XY vešel ve známost až dne 20. 7. 2021 vydáním výše konstatovaného rozsudku Krajského soudu v Brně. V době činu obviněného důvody, které vedly k tomuto rozhodnutí, nebyly známy, a tedy fakticky nemohly mít vliv na projevy obviněného učiněné bezprostředně po rozpuštění shromáždění dne 14. 3. 2021. Ani taková skutečnost však nemůže vést k ospravedlnění jednání obviněného, při němž vyzýval občany, aby si vyhledali své politiky a úředníky a šli je fyzicky napadnout, jak z jeho slov vyplývá. Nebyl nikým provokován ani ničím jiným objektivně naváděn k činu, ale šlo jen o jeho vlastní projev učiněný svobodně, byť v emočně vypjaté situaci v důsledku rozpuštění shromáždění. I když v tom lze sledovat jistý podnět k rozladěnosti, nemůže být důvodem pro snížení společenské škodlivosti činu obviněného, který zneužil svobody slova (dvakrát na shromáždění osobně vystoupil) i práva občanů se shromažďovat (přítomno bylo asi 100 osob) k tomu, aby je podnítil k fyzickému útoku proti jiným osobám. Jeho jednání při nezvládnuté emotivní situaci a proslov, jímž spoluobčany burcoval slovy „Najdi si svého politika, najdi si svého úředníka ... a dejte jim do držky“, svědčí o snaze po pomstě nebo odvetě za nesplněná očekávání z důvodu rozpuštění shromáždění, s nimiž si obviněný jako jeden z řečníků spojoval význam demonstrace.

41. Z uvedených důvodů jde v posuzovaném jednání o čin škodlivý, u něhož není důvodu, aby byl tento závěr korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Nepřichází proto do úvahy závěr, že v této trestní věci jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu. Tato zásada se totiž uplatní jen za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska dolní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Není opodstatněný ani poukaz na uplatnění principu „ultima ratio“, z něhož vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné (viz blíže již citované stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. [Tpjn 301/2012](#), uveřejněné pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr.). Princip *ultima ratio* v této věci nebyl porušen, neboť povaha činu spočívající v tom, že pachatel podněcuje jiného ke spáchání trestného činu,

je daná objektem tohoto přečinu, jímž je zájem na ochraně společnosti před veřejnou propagací trestné činnosti a naváděním k jejímu spáchání veřejnou formou, což svědčí o specifické úmyslné alternativě trestné součinnosti, kde ochrana práv není zaručena jinými právními odvětvími, ale právě v daném případě zejména trestním právem. Je to trestní právo, které slouží k ochraně před pácháním trestných činů. U činu, jímž jsou občané podněcováni k tomu, aby fyzicky útočili na úředníky a politiky, nejde o uspokojování subjektivních práv soukromoprávní povahy (k tomu viz nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2001, sp. zn. [IV. ÚS 564/2000](#), a další). Jde o jednání, u něhož jiné právní prostředky ochrany společnosti kromě trestního práva selhávají nebo nejsou efektivní, jak správně dovodil odvolací soud, protože ani správní postih z navádění občanů na demonstraci, aby útočili na úřední osoby, nemůže postačovat k nápravě. Je třeba mít na paměti i to, že trestní právo je ovládáno zásadou, že žádný trestný čin nesmí zůstat bez zákonného trestu (*nullum crimen sine poena legali*), která vyjadřuje myšlenku neodvratnosti trestního postihu v případě spáchání trestného činu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. [I. ÚS 3113/13](#)).

č. 26

42. Povaha činu kladeného obviněnému za vinu svědčí o škodlivosti odpovídající běžně se vyskytujícím trestným činům podle § 364 tr. zákoníku a je dána zejména místem, kde ke spáchání došlo, jímž bylo v daném případě náměstí, kde byla shromážděno asi 100 lidí, jímž obviněný adresoval svá sdělení za konkrétní situace, která nastala v důsledku rozpuštění probíhající demonstrace. Přítomné tedy ovládla deziluze, na niž právě obviněný svými slovy působil. Jeho slova měla návodný charakter, protože jimi přítomné občany vybízeli ke konkrétnímu jednání, např. prohlášeními „Najdi si svého politika ... dejte jim do držky“. Jeho slova dopadala na neurčitou skupinu úředníků a politiků, avšak v daných souvislostech, které vyplynuly z okolností na místě a z podmínek, za kterých se demonstrace konala, bylo možné se znalostí místních a politických vazeb (demonstrace se konala proti dodržování vládních krizových opatření, především proti nošení ochrany úst a nosu) určit i konkrétní osoby, vůči nimž obviněný podněcoval spáchání trestného činu. Společenskou škodlivost zvyšuje i to, že nešlo o stručné vyjádření, ale o opakované výzvy, gradující v intenzitě a se stupňující se naléhavostí, navíc proti konkrétní osobě, protože podněcování směřovalo i k útoku na starostu, tedy na osobu, i když nikoliv jmenovitě označenou, ale s ohledem na její postavení a vzhledem k místu konání demonstrace její funkcí individuálně určenou. Po posouzení takového činu z materiálního hlediska lze shledat, že jde o trestné jednání i se zřetelem na princip proporcionality, z jehož podstaty plyne, že stát může omezovat základní práva osob jen v míře nezbytné pro dosažení účelu aplikované zákonné normy (viz shodně nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 7. 2006, sp. zn. [IV. ÚS 227/05](#)), neboť v této věci bylo nezbytné trestněprávní řešení věci s trestním postihem, který dostatečně vyjádřil zejména osobní poměry pachatele, a to i s ohledem na emoční a citovou stránku, v níž uvedený čin spáchal.

43. Všechna Nejvyšším soudem posouzená zjištění a právní úvahy vedly k závěru, že soudy nižších stupňů nepochybily, jestliže v jednání obviněného shledaly naplnění znaků objektivní i subjektivní stránky skutkové podstaty přečinu podněcování k trestnému činu podle § 364 tr. zákoníku a spáchaný čin označily za trestný i ve smyslu zásady vyjádřené v § 12 odst. 2 tr. zákoníku.

č. 27

Skutečnost, že po zpracování znaleckého posudku znalcem zapsaným v seznamu znalců za splnění podmínek § 105 tr. ř. a zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech (dále jen „zákon o znalcích“), znalec ukončí svou činnost podle § 14 odst. 3 písm. c) zákona o znalcích oznámením o ukončení znalecké činnosti, nebrání v tom, aby tento znalec byl za splnění hledisek § 108 tr. ř. vyslechnut jako znalec přibraný *ad hoc*. Učinit tak lze, byl-li opětovně poučen ve smyslu § 106 tr. ř., složil-li slib podle § 5 odst. 2 zákona o znalcích (srov. § 26 odst. 3 zákona o znalcích) a nebrání-li takovému postupu důvody pro jeho vyloučení podle § 18 zákona o znalcích.

Znalecký posudek

§ 108 tr. ř.

č. 27

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2022, sp. zn. 8 Tdo 201/2022, ECLI:CZ:NS:2022:8.TDO.201.2022.1

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné dovolání obviněného V. K. podané proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 10. 2021, sp. zn. 4 To 124/2021, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Znojmě pod sp. zn. 17 T 86/2020.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 3. 5. 2021, sp. zn. 17 T 86/2020, byl obviněný V. K. uznán vinným zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku, kterého se dopustil tím, že v přesně nezjištěné době nejméně od roku 2010 do konce roku 2017 v obci XY, okres XY, zprvu v rodinném domě č. p. XY, později v rodinném domě č. p. XY v různé denní a noční době opakovaně jiným způsobem pohlavně zneužíval svého nevlastního vnuka - poškozeného nezletilého AAAAAA (pseudonym) tak, že v období jeho pobytů u obviněného jej hladil na prsou, osahával na celé tělo včetně intimních partií, třel mu penis a prováděl felaci, zasouval mu prsty do konečníku a požadoval, aby mu rovněž sáhl na penis, chodil před poškozeným nahý, přičemž u tohoto jednání obviněný na sobě neměl spodní prádlo, měl pouze župan, případně byl obnažen. Tohoto jednání se obviněný dopustil přesto, že bezpečně věděl, že poškozený v dané době nedosáhl věkové hranice 15 let, a takto jednal v době, kdy mu byl poškozený svěřen k dozoru, přičemž u obviněného byla s ohledem na zjištěnou pedofilii podstatně snížena ovládací schopnost.

2. Za tento zločin byl obviněný odsouzen podle § 187 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 40 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 84 a § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků za současného vyslovení dohledu. Podle § 85 odst. 2 a § 48 odst. 4 tr. zákoníku mu byly

uloženy přiměřené povinnosti řádně se podrobovat uloženému ochrannému léčení a zdržet se neoprávněných zásahů do práv a právem chráněných zájmů poškozeného. Podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku bylo obviněnému uloženo i ochranné léčení psychiatrické – sexuologické ve formě ústavní. Poškozený byl s nárokem na náhradu nemajetkové újmy odkázán podle § 229 odst. 1 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Krajský soud v Brně jako odvolací soud usnesením ze dne 12. 10. 2021, sp. zn. 4 To 124/2021, podle § 256 tr. ř. zamítl jako nedůvodné odvolání obviněného podané proti výroku o vině a trestu v uvedeném rozsudku.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

č. 27

4. Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím svého obhájce dovolání s poukazem na důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 2021), neboť tvrdil, že výrok o vině spočívá na nesprávném hmotněprávním posouzení skutku a bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, aniž byly splněny procesní podmínky stanovené pro takové rozhodnutí.

5. Nesprávné hmotněprávní posouzení obviněný spatřoval v existenci extrémního nesouladu mezi právními závěry a učiněnými skutkovými zjištěními, protože soudy v rozporu s § 2 odst. 5, 6 tr. ř. hodnotily důkazy jednostranně a nesprávně a bez přiměřených důvodů odmítly obhajobou navrhané vypracování nového znaleckého posudku k duševnímu stavu obviněného za situace, kdy znalkyně MUDr. Ž. H. ukončila svou činnost. Oba soudy postupovaly v rozporu s pravidlem *in dubio pro reo* a principem presumpce neviny (§ 2 odst. 2 tr. ř.).

6. Pro naplnění znaků zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku podle obviněného při neexistenci přímého důkazu chybí řetězec nepřímých důkazů, jež by prokazovaly existenci všech rozhodných skutečností. Za přímý důkaz nebylo možné označit výpověď poškozeného, která neobsahovala spontánní souvislé vyjádření, nebyla hodnocena nezájatě a objektivně v souladu s ostatními důkazy. Poškozený pouze odpovídal na otázky, aniž by kdykoli soustavněji popsal průběh událostí. Pokládané otázky byly návodné, a proto jeho výpověď není možné považovat za věrohodnou ve smyslu přímého důkazu, když ani své matce I. K. nepopsal průběh činu, neboť jen odpovídal na otázky „ano“ nebo „ne“ a výpovědi této svědkyně byly založeny na předání zprostředkovaných informací. Za dobu, během které mělo docházet k pohlavnímu zneužívání poškozeného, matka poškozeného nezjistila žádnou změnu v jeho chování či jakékoliv projevy, které by poukazovaly na to, že se poškozenému AAAAA děje něco nedovoleného. Znalec PhDr. J. M. vyhodnotil poškozeného jako obecně věrohodného, nikoliv však specificky, neboť ani před ním se poškozený nevyjádřil ke konkrétním okolnostem skutku.

7. Zjištěná posttraumatická stresová porucha, pro kterou byl poškozený umístěn do Centra sociálních služeb, měla příčinu v tom, že našel oběšeného přítele matky, nikoliv v jednání obviněného, jak vyplynulo i ze stanoviska znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. E. Č. Pokud se měl obviněný dopouštět nedovoleného jednání v době od roku 2010 do konce roku 2017, v tomto období u poškozeného nebyly zjištěny žádné projevy podporující závěr o protiprávním jednání obviněného.

8. Vady ve znaleckém posudku znalkyně MUDr. Ž. H. z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie, obviněný spatřoval v tom, že jmenovaná v době provádění důkazu znaleckým posudkem u hlavního líčení již byla vymazána ze seznamu znalců. Soudy se pro ověření její odbornosti spokojily s tvrzením, že jako znalkyně skončila kvůli péči o manžela. Závěr o sexuální deviaci obviněného proto není podložen řádně provedeným důkazem, protože v době zpracování znaleckého posudku jako důkazu nebyly splněny podmínky podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech (dále jen „zákon č. 254/2019 Sb.“), a nesprávným byl i postup soudu prvního stupně, jestliže přibral tuto znalkyni *ad hoc*. Závěr soudů o nebezpečnosti obviněného pro jeho sexuální deviaci tudíž vychází z nezákonného důkazu, zejména pokud bylo zjištěno, že písemně zpracovaný posudek neobsahuje všechny promítané snímky ani jejich vyhodnocení [viz § 28 odst. 2 písm. f) zákona č. 254/2019 Sb.], a nesprávný byl i způsob vyšetření obviněného znalkyní.

9. K průběhu činu obviněný tvrdil, že žádným důkazem nebylo prokázáno, že by poškozeného hladil na prsou, osahával na celém těle včetně intimních partií, třel mu penis a prováděl felaci, zasouval prsty do konečníku a požadoval, aby mu nezletilý sáhl na penis, neboť poškozený se o tom sám nikdy nezmínil a žádný jiný svědek nebyl přítomen takovému jednání. Jedině, co sdělil poškozený, bylo, že obviněný před ním chodil nahý, což však nenaplnuje objektivní stránku žalovaného zločinu. Popis uvedených konkrétních praktik vychází z trestního oznámení uskutečněného matkou I. K., nikoliv z objektivně prokázaných skutečností, a proto nemůže být činěn závěr o spáchání zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Z těchto důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Brně a jemu předcházející rozsudek Okresního soudu ve Znojmě a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu ve Znojmě přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

10. Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství k dovolání uvedla, že argumentace obviněného neodpovídá důvodům, jež označil, ale výhrady směřující výlučně proti nesprávným skutkovým zjištěním, opomenutým důkazům a procesně nepoužitelným důkazům jsou podřaditelné pod důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022. Podle současné právní úpravy odpovídá důvod dovolání původně uvedený v § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. nynějšímu § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř.

11. Ke skutkovým zjištěním, proti nimž obviněný brojil a v nichž státní zástupkyně nezjistila vady, uvedla, že korespondují zejména s výpovědí poškozeného, jeho matky, otce a sestry, podstatnými byly též znalecké posudky vypracované jak na osobu poškozeného, tak obviněného. Závěr o věrohodnosti poškozeného soud opíral o výpověď, která odpovídala situaci i věku nezletilého AAAAA, jenž hovořil i o dalších sexuálně motivovaných kontaktech ze strany obviněného než pouze o tom, že doma chodil nahý. Věrohodnosti poškozeného byla ze strany soudů věnována potřebná pozornost, jak vyplývá z rozsudku soudu prvního stupně, kde se vypořádal i s obhajobou obviněného. Odvolací soud se se závěry soudu prvního stupně ztotožnil a shledal, že postupoval v souladu s § 2 odst. 6 tr. ř., což dovodila i státní zástupkyně.

12. Státní zástupkyně neshledala nezákonným ani nevypracování revizního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie, neboť soud prvního stupně se zabýval důkazním návrhem obviněného a rozhodl o jeho zamítnutí, protože nebylo zapotřebí doplňovat dokazování. Znalecký posudek MUDr. Ž. H. bylo možné považovat za procesně

použitelný důkaz, neboť znalkyně při hlavním líčení uvedla důvod ukončení znalecké činnosti a jako *ad hoc* přibraná znalkyně potvrdila u hlavního líčení závěry znaleckého posudku. Odvolací soud v uvedeném neshledal vady a postup podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2019 Sb., jež zvolil soud prvního stupně, považoval za zákonný. Nešlo o nepoužitelný důkaz (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2002, sp.zn. [5 Tdo 219/2002](#)), a protože státní zástupkyně nezjistila žádné vady namítané v dovolání, navrhla, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl toto dovolání jako zjevně neopodstatněné.

13. Obviněný na vyjádření státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství do dne konání neveřejného zasedání písemně nereagoval.

III.

Přípustnost dovolání

14. Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno oprávněnou osobou podle § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

15. Napadená rozhodnutí a řízení jim předcházející může Nejvyšší soud přezkoumat jen na podkladě dovolání relevantně opřené o některý z důvodů vymezených v ustanoveních § 265b odst. 1, 2 tr. ř., proto dále posuzoval, zda je podané dovolání důvodné.

IV.

Obecně k důvodům dovolání

16. Obviněný v dovolání označil důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. s tím, že namítá vady spočívající v nesprávném právním posouzení skutku a že odvolací soud zamítl jeho odvolání, aniž byly splněny procesní podmínky pro takový postup, což jsou výhrady, které odpovídají znění trestního řádu před novelou provedenou zákonem č. 220/2021 Sb., která nabyla účinnosti od 1. 1. 2022, ač obviněný podal dovolání až dne 15. 2. 2022, tj. za účinnosti uvedené novely. Podle ní uvedené označení důvodů nyní odpovídá § 265b odst. 1 písm. h) a m) tr. ř. Nejvyšší soud ve své přezkumné činnosti vycházel ze zásady platné pro trestní řízení, že procesní úkony se zásadně provádějí podle trestního řádu účinného v době konaného řízení (viz rozhodnutí pod č. [13/2014](#) Sb. rozh. tr.) a při rozhodování v této trestní věci po 1. 1. 2022 aplikoval normy trestního práva procesního účinné v době, kdy se rozhoduje, tj. postupoval podle trestního řádu ve znění jeho novely účinné od 1. 1. 2022.

17. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. [od 1. 1. 2022 důvod podle písm. m)] spočívá v tom, že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. [nyní písm. a) až l)]. Obviněný zaměřil své dovolání proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 10. 2021, sp. zn. 4 To 124/2021, a rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 3. 5. 2021, sp. zn. 17 T 86/2020.

18. Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. [nyní písm. h) tr. ř.] lze dovolání podat, jestliže napadená rozhodnutí a jim předcházející řízení vykazují vady spočívající v nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení [shodně jako předchozí důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.]. Tento důvod slouží k přezkoumání správnosti právního posouzení činu, tj. právní kvalifikace skutku, jak byla v původním řízení učiněna, a její souladnosti s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo správnosti jiného hmotněprávního posouzení. Přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat rozsah provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. na podkladě tohoto důvodu v zásadě není možné, poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotněprávních.

19. Tyto zásady lze prolomit, jestliže nebyly dodrženy zásadní požadavky spravedlivého procesu (srov. článek 6 Listiny základních práv a svobod a články 36 a 38 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod), neboť rozhodování o mimořádném opravném prostředku se nemůže ocitnout mimo rámec ochrany základních práv jednotlivce a tato ústavně garantovaná práva musí být respektována (a chráněna) též v řízení o všech opravných prostředcích (k tomu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2004, sp. zn. [I. ÚS 125/04](#), ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. [I. ÚS 55/04](#), ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. [I. ÚS 554/04](#), a stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 38/14](#)). Ústavní soud vymezil taktéž zobecňující podmínky, při jejichž splnění má nesprávná realizace důkazního řízení za následek porušení základních práv a svobod ve smyslu dotčení postulátů spravedlivého procesu, a to v případě opomenutých důkazů, případně důkazů získaných a posléze i použitých v rozporu s procesními předpisy, nebo pokud je zjištěno svévolné hodnocení důkazů provedené bez jakéhokoli akceptovatelného racionálního logického základu (k tomu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. [III. ÚS 177/04](#), a ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 570/03](#), aj.).

20. Podle obsahu dovolání obviněný popsanými výhradami nenaplnil důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. ve stávající právní úpravě [dříve podle písm. g)], neboť brojil zejména proti učiněným skutkovým zjištěním a procesním postupům soudů nižších stupňů. Námitky obviněného je však možné podřadit pod důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022, jenž byl do trestního řádu nově vložen ve znění „jestliže rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy“. Tento důvod je dán třemi alternativami procesních vad, pro které rozhodná skutková zjištění mající určující význam pro naplnění znaků trestného činu nemohou obstát, a postačí, když je naplněna alespoň jedna z nich. Vždy však je třeba, aby v jejich důsledku byla zpochybněna skutková zjištění, která mají určující význam pro naplnění znaků trestného činu, jenž je na nich založen. Prostřednictvím tohoto důvodu nelze zpochybňovat jakoukoliv skutkovou okolnost, s níž se obviněný neztotožnil, ale jen takovou, která je rozhodná pro naplnění některého ze znaků skutkové podstaty posuzovaného trestného činu.

21. Posoudí-li se dovolání podle vymezení důvodů dovolání a principů, na nichž jsou rozvedené důvody založeny, lze shledat, že pokud obviněný poukazoval na to, že znalecký posudek byl před soudem stvrzován znalkyní, která již nebyla zapsána v seznamu znalců,

a tento postup považoval za vadný a v důsledku toho z něj plynoucí zjištění za nepoužitelná jako důkaz, jde o alternativu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2022, spočívající v tom, že „skutková zjištění jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech“. Tvrzení, že soudy nedůvodně nenechaly vypracovat jiný znalecký posudek, lze podřadit pod alternativu, že nebyly „nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy“. Namítal-li obviněný, že soudy vadně vycházely z výpovědi poškozeného, která nebyla dostatečným důkazem, a že jeho vina na posuzovaném zločinu zůstala neobjasněna, jde o alternativu „že skutková zjištění jsou ve zjevném rozporu s provedenými důkazy“.

22. Nejvyšší soud proto na podkladě tohoto dovolání posuzoval jeho důvodnost (§ 265f odst. 1 tr. ř.) při dodržení zásady, že není povolán k revizi napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. [8 Tdo 849/2006](#)).

č. 27

V.

K námitkám obviněného

23. Výhrady obviněného směřovaly proti úplnosti provedeného dokazování a jeho správnosti. Neúplnost dokazování spojoval s nutností provedení nového znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie a psychologie, zpracovaného znalkyní MUDr. Ž. H., která v době, kdy byla vyslýchána jako znalkyně, již nebyla zapsána v seznamu znalců. Uvedená okolnost podle obviněného bránila v tom, aby byl znalecký posudek použit jako důkaz, a proto se domáhal zpracování jiného posudku.

24. Nejvyšší soud nepovažuje tyto námitky obviněného za důvodné, protože postup soudů nevykazoval vady, které by založily pochybnosti o procesní použitelnosti zmíněného znaleckého posudku. Znalkyně MUDr. Ž. H. podle obsahu spisu byla přibrána opatřením Policie České republiky ze dne 19. 7. 2018, sp. zn. KRPB-98873-97/TČ-2018-060073-AŠI, jako znalkyně Krajského soudu v Hradci Králové k podání znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie a psychologie. Písemně jej zpracovala dne 28. 8. 2018. Podle jejího prohlášení prostřednictvím videokonference u hlavního líčení dne 3. 5. 2021 ke dni 31. 12. 2020 ukončila svou znaleckou činnost z osobních důvodů, konkrétně vzhledem k nutnosti starat se o nemocného manžela.

25. Podle protokolu o hlavním líčení konaném dne 3. 5. 2021 soud na toto zjištění reagoval tak, že za účelem jejího výslechu k obsahu zpracovaného posudku přibral MUDr. Ž. H. jako osobu vykonávající jednorázově znaleckou činnost (*ad hoc*) podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2019 a jako znalkyni ji prostřednictvím videokonference před podáním znalecké výpovědi poučil podle § 106 tr. ř. (§ 26 zákona č. 254/2019 Sb.). V návaznosti na toto poučení uvedla, že od 31. 12. 2020 již není evidována jako soudní znalkyně, což soud prvního stupně ověřil lustrací v seznamu znalců, neboť se vzdala znalecké činnosti kvůli péči o těžce nemocného manžela. Přitom vyloučila, že by důvodem ukončení znalecké činnosti byly jakékoli výhrady odborného charakteru. Soud postupoval analogicky podle § 26 odst. 1 písm. a) až c) zákona č. 254/2019 Sb. (znalecký posudek byl již vypracován, ale nedošlo k jeho provedení jako důkazu v hlavním líčení) a rovněž zaznamenal námitky obhajoby proti tomuto postupu a požadavky na přezkoumání důvodů ukončení činnosti znalkyně, jakož i výhrady vůči úplnosti a přezkoumatelnosti závěrů obsažených ve znaleckém posudku. Podle § 5 odst. 2 zákona č. 254/2019 Sb. MUDr. Ž. H. opětovně složila slib znalce

a přednesla znalecké závěry v souladu s písemným zpracováním posudku, reagovala na dotazy obhajoby (viz protokol o hlavním líčení v trestním spise). Obsah přezkoumávaných rozhodnutí svědčí o tom, že soudy vysvětlily své postupy, a to i v reakci na námitky o porušení pravidel spravedlivého procesu. Rovněž se vypořádaly s tím, proč není nutné opatřit nový znalecký posudek, jak obhajoba požadovala.

26. Namítal-li obviněný v dovolání, že popsáný postup je nesprávný a soud měl nechat zpracovat nový posudek, Nejvyšší soud se s ním neztotožnil. Z výsledků provedeného dokazování vyplynulo, že písemný posudek zpracovala MUDr. Ž. H. v době, kdy byla zapsána v seznamu znalců vedeného u Krajského soudu v Hradci Králové pro obor zdravotnictví, odvětví sexuologie a psychologie. V souladu s touto odbornou způsobilostí zpracovala znalecký posudek v listinné podobě na základě opatření policejního orgánu dne 28. 8. 2018. Byl proto zachován formální postup pro zpracování uvedeného znaleckého posudku stanovený v § 105 tr. ř. a postupovalo se i v souladu se zákonem č. 254/2019 Sb.

č. 27

27. V uvedeném postupu Nejvyšší soud neshledal vady, protože soud danou situaci řešil v souladu s podmínkami stanovenými v § 105 odst. 3 tr. ř. Předseda senátu soudu, před kterým se v době uvedených námitek řízení vedlo, posoudil výhrady jako neopodstatněné z důvodů, které vyložil, a dále postupoval podle § 106 tr. ř. V souladu s ustanovením § 26 odst. 1, odst. 5 písm. a) zákona č. 254/2019 Sb. při hlavním líčení předseda senátu shledal, že pokud znalkyně ukončila svou znaleckou činnost výlučně z osobních důvodů, tak ji s jejím souhlasem ustanovil k jednorázovému výkonu znalecké činnosti, a to za splnění podmínek stanovených v § 26 odst. 3 zákona č. 254/2019 Sb. Vzhledem k tomu, že námitkám obhajoby proti znaleckému posudku z uvedených důvodů nevyhověl a oznámil obviněnému a jeho obhájci, proč tak učinil, i to, proč neshledal důvod k tomu, aby byl přibrán znalec nový, mohl znalkyni vyslechnout k jí dříve zpracovanému posudku podle § 108 tr. ř. Postupoval podle § 105 odst. 3, § 106 a § 108 odst. 1 tr. ř. při respektu k pravidlům stanoveným v zákoně č. 254/2019 Sb., neboť samotné aktivní ukončení činnosti znalkyně neznamena, že by její posudek nemohl být v dalším řízení použit jako důkaz, pokud byl zpracován v souladu se všemi zákonnými podmínkami. Z uvedených důvodů námitky obviněného nejsou důvodné, protože skutečnost, že po zpracování znaleckého posudku znalcem zapsaným v seznamu znalců za splnění podmínek § 105 tr. ř. a zákona č. 254/2019 Sb. znalec ukončí svou znaleckou činnost podle § 14 odst. 3 písm. c) zákona č. 254/2019 Sb. tím, že podá oznámení o jejím ukončení, nebrání v tom, aby jako osoba zpracovávající znalecký posudek byl za splnění podmínek podle § 108 tr. ř. vyslechnut jako znalec. Učinit tak může, byl-li poučen o významu znaleckého posudku ve smyslu § 106 tr. ř., složil-li slib podle § 5 odst. 2 zákona č. 254/2019 Sb. (viz § 26 odst. 3 zákona č. 254/2019 Sb.) a nebrání-li takovému postupu důvody pro vyloučení stanovené v § 18 zákona č. 254/2019 Sb. Vychází se zde totiž z konceptu znalce *ad hoc*, který počítá s tím, že osoba, která složila znalecký, byť pro jediný případ, vykonává tuto znaleckou činnost podle zákonných ustanovení ji regulujících, bere na sebe povinnosti a vstupuje do práv spojených s výkonem znalecké činnosti (viz § 18 odst. 2 zákona č. 254/2019 Sb.).

28. Obviněný brojil neopodstatněně i proti tomu, že soud postupoval s odkazem na § 26 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2019 Sb., jenž zavádí podmínky pro ustanovení osoby nezapsané v seznamu znalců znalcem (*ad hoc*) proto, že by podání znaleckého posudku znalcem bylo spojeno s nepřiměřenými náklady nebo obtížemi. I toto hledisko bylo doloženo,

neboť šlo o zohlednění nákladů, jež by přineslo nové vypracovávání znaleckého posudku v situaci, kdy jeden znalecký posudek existoval a zpracoval ho v té době činný soudní znalec. Navíc by takový postup vedl k průtahům v trestním řízení a byl by spojen s dalšími obtížemi, které by představovaly nové vyšetření obviněného a další komplikace v prováděném dokazování.

29. Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že v posuzované věci nebyly důvody pro vyhovění požadavku obviněného na to, aby soud přezkoumával okolnosti, pro něž znalkyně MUDr. Ž. H. oznámením ukončila svou znaleckou činnost. K uvedenému lze poukázat na ustanovení § 14 odst. 3 písm. c) zákona č. 254/2019 Sb., podle něhož oprávnění vykonávat znaleckou činnost může zaniknout i oznámením o ukončení znalecké činnosti, a to k poslednímu dni kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž bylo oznámení doručeno Ministerstvu spravedlnosti. Jde o jeden ze způsobů zániku oprávnění vykonávat znaleckou činnost, jenž je dán přímo ze zákona a nastává v případě existence rozhodné události, přičemž oznámení o ukončení činnosti přísluší pouze osobě znalce, nikomu jinému. Jde o osobní rozhodnutí znalce učiněné oznámením, které není nikterak formalizováno, lze ho učinit jakýmkoliv způsobem, z něhož je seznatelná a ověřitelná totožnost znalce. Ministerstvo spravedlnosti bez zbytečného odkladu zaznamená do seznamu znalců, že došlo k zániku oprávnění vykonávat znaleckou činnost. Nekoná se řízení, ani nejde o rozhodnutí; takový postup by přicházel v úvahu pouze v případech podle § 14 odst. 1 zákona č. 254/2019 Sb., podle něhož příslušný orgán rozhoduje o zrušení oprávnění vykonávat znaleckou činnost, pokud již znalec nesplňuje zákonem předepsané podmínky pro výkon znalecké činnosti (viz komentář k § 14 zákona č. 254/2019 Sb., dostupný v právním informačním systému Beck-online ke dni 30. 3. 2022).

30. V přezkoumávané věci soudy vycházely z vyjádření znalkyně, které považovaly za věrohodné, neboť nic (kromě pochybností obhajoby) nesvědčilo o tom, že svoji znaleckou činnost neukončila dobrovolně z jí uváděných důvodů, zejména neexistovalo žádné rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti, na základě něhož by bylo její znalecké oprávnění zrušeno. Znalkyně oznámila ukončení své znalecké činnosti za podmínek § 14 odst. 3 písm. c) zákona č. 254/2019 Sb., podle kterého jde o individuální akt, u něž se důvody neuvádějí, nejsou tedy zákonnou podmínkou. Proto i v tomto řízení nebyl soud povinen se zabývat důvody, neboť ty byly dány pouze na straně znalkyně, která po odborné stránce stále pracuje jako lékařka psychiatrické léčebny na sexuologickém oddělení, kde do nedávna působila jako primářka.

31. Nutnost vypracování jiného psychologického znaleckého posudku nevyplynula ani z výhrad obviněného proti jeho obsahu. Pokud byly pochybnosti o jeho úplnosti, byl posudek doplněn výsledkem znalkyně u hlavního líčení dne 3. 5. 2021, kdy byla k metodám znaleckého zkoumání obhajobou několikrát dotazována a všechny nejasnosti vysvětlila. Soudy se zabývaly obsahem daného posudku, respektovaly jeho význam a nezanedbaly požadavek kritického hodnocení všech důkazů, hodnotily ho stejně pečlivě jako každý jiný důkaz a s ním i celý proces utváření znaleckého důkazu, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběhu znaleckého zkoumání, jakož i věrohodnosti teoretických východisek, jimiž znalkyně odůvodnila své závěry (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. [III. ÚS 299/06](#)). Na námitku obviněného o opomenutém důkazu reagoval soud prvního stupně ve svém rozsudku, kde uvedl, že nebyly dány podmínky

stanovené v § 109 větě druhé tr. ř. a proč uvedené doplnění dokazování považoval za nadbytečné. Nejde o extrémní vadu spočívající v tzv. opomenutých důkazech, neboť soud nezaložil nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale ani jeho protiústavnost (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 802/02](#)). Nešlo ani o důkaz, který by nebyl hodnocen způsobem stanoveným zákonem, tj. důkaz, o němž v řízení nebylo soudem rozhodnuto (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2006, sp. zn. [II. ÚS 262/04](#), ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. [I. ÚS 118/09](#), či ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. [III. ÚS 3320/09](#), a další).

32. Proto Nejvyšší soud nepovažoval za důvodné výhrady obviněného proti uvedenému znaleckému posudku a postupu soudů s ním spojenému.

33. Nepřisvědčil ani námitkám obviněného směřujícím proti nedostatečnému objasnění objektivní stránky zločinu, jenž mu je kladen za vinu, pro způsob, jakým vypovídal poškozený nezletilý AAAAA. Podle obsahu přezkoumávaných rozhodnutí je zřejmé, že soud prvního stupně věnoval výpovědi tohoto svědka potřebnou pozornost, měl k dispozici řetězec nepřímých důkazů a obsah výpovědi poškozeného, která byla přímým důkazem. V intencích § 2 odst. 6 tr. ř. s ohledem na tyto důkazy a v souvislosti s nimi posuzoval i obsah výpovědi poškozeného, která nebyla osamoceným důkazem, ale soud se opíral též o svědectví I. K., nezletilé BBBBB (pseudonym), R. K., A. T. a rovněž vycházel ze závěrů znalců MUDr. E. Č., PhDr. J. M. a MUDr. Ž. H., kteří u hlavního líčení vysvětlili a potvrdili výsledky jejich zkoumání obsažené ve znaleckých posudcích z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie dětí a dospělých, oboru školství a kultura, odvětví psychologie, specializace psychologie dospělých, dětí a mladistvých, a oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie. Soud hodnotil též listinné podklady, a to zejména zprávy o gynekologickém vyšetření nezletilé BBBBB, zprávu společnosti S., sdělení Centra sociálních služeb, Krizového centra pro děti a dospívající, zprávy ze školy poškozeného a další (viz výčet důkazů popsanych v rozsudku soudu prvního stupně). Odvolací soud reagoval na výhrady obviněného, jež vznesl vůči důslednosti soudu prvního stupně při hodnocení důkazů a správnosti učiněných skutkových zjištění, přezkoumal odsuzující rozsudek a shledal, že soud prvního stupně postupoval v souladu s § 2 odst. 5, 6 tr. ř., při formulování skutku se nedopustil žádných pochybení, zvolil odpovídající právní kvalifikaci, důsledně se vypořádal s obhajobu vznesenou obviněným a dostatečně odůvodnil své úvahy a závěry.

34. Brojil-li obviněný proti způsobu, jakým poškozený vypovídal, zejména že nereprodukoval samostatně prožité události, nelze přisvědčit těmto vzneseným námitkám. Poškozený je osobou dlouhodobě pohlavně zneužívanou, blízkou obviněnému a z hlediska věku i na něm spáchané trestné činnosti obětí zvláště zranitelnou, a proto u něj bylo třeba užít ustanovení § 102 odst. 1 tr. ř., v němž se realizuje právě tato zvýšená ochrana dětí, tudíž jeho uplatnění nelze podmiňovat jen hlediskem ustanovení článku 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Je-li tedy svědek mladší osmnácti let vyslýchán o okolnostech uvedených v § 102 odst. 1 tr. ř. již v přípravném řízení (§ 164 odst. 1 věta třetí tr. ř.), je nutno už v tomto stadiu řízení dbát na použitelnost takového důkazu v hlavním líčení a provádět výslech tak, aby nemusel být opakován, ale zároveň aby nebyl zpochybnitelný z hlediska kontradiktorního charakteru jeho provedení. Posoudí-li se v této věci způsob, jak poškozený vypovídal, nevzbuzuje pochybnosti to, že sám plynule nepopisoval prožité události, protože toho nebyl vzhledem ke své citové deprivaci i osobnostní struktuře

schopen, a nelze odhlédnout ani od intimní sexuální problematiky, o kterou v této věci šlo. Je třeba mít na paměti, že mezi hlavní charakteristiky staršího školního období patří emoční nevyváženost, labilita, problémy se sebezpřijetím, nástup pubescence a somatosexuální zralosti, kdy děti procházejí kritickým obdobím tzv. krize identity. Dítě staršího školního věku má problémy s přijetím sebe sama (v oblasti těla i povahy), snaží se pochopit vlastní nitro a možnosti změny povahy, prožívá určité věci hlouběji a má problémy se sebehodnocením. Toto období je charakteristické v oblasti sociální zvýšenou kritičností především k autoritám, touhou po věrném příteli a navazováním vztahů mezi chlapci a děvčaty, které nabývají erotické povahy (viz VÁGNEROVÁ, M. Vývojová psychologie: dětství a dospívání. Praha: Karolinum Press, 2012, s. 358 až 365). Se znalostí těchto aspektů je třeba přistupovat k posuzování výpovědi poškozeného v návaznosti na výsledky provedeného dokazování. Podle znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie dětí a dospělých, a z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, specializace psychologie dospělých, dětí a mladistvých, jež zpracovali znalci MUDr. E. Č. a PhDr. J. M., poškozený zpracovával události prožité s obviněným negativně a chování obviněného – chození bez oblečení, osahávání poškozeného i na penisu, po těle, tedy zjevně sexuálně motivované – nevnímal dobře, vyjadřoval obavy a strach. Poškozený je z osobnostního pohledu uzavřený, otevřeně se nesvěřuje. Pocity si často nechával pro sebe, tlumil je v sobě a potlačoval, což rovněž vysvětlovalo, že prohlásil, že by proběhlé události nehlásil, pokud by to matka I. K. nezjistila od jeho nezletilé sestry BBBB, která hovořila o „láskování s obviněným“. Nelze pominout, že termín „láskování“ popisovala jak I. K., tak i poškozený. Soudy zvažovaly nejen způsob, jakým poškozený událost popisoval, ale i to, jak odpovídal na pokládané otázky. Lze jen dodat, že takový způsob výslechu není vyloučen. I když má svědek popsat vlastními slovy průběh události, může tak učinit jen tehdy, když je toho schopen (viz § 101 odst. 2 tr. ř.). Povinností orgánů činných v trestním řízení je, aby taková možnost – souvisle vypovědět vše, co sám o věci ví – byla svědkovi dána. Pokud však svědek sám nevyužije této možnosti, je na orgánu činném v trestním řízení, aby prováděl výslech tak, aby šetřil osobnost svědka, obzvláště, jde-li o dítě (viz § 102 tr. ř.), a to zejména, jde-li o osobní údaje nebo o intimní oblast. Nelze přitom pominout ani to, že šlo o otázky směřující do intimní oblasti, které je třeba klást zvláště šetrně (viz § 101 odst. 3 tr. ř.). Posoudí-li se v přezkoumávané věci způsob kladení otázek poškozenému ze strany policejního orgánu a odpovědi poškozeného na ně, nevzbuzuje tento postup pochybnosti a nelze mu vytýkat ani to, že by byl proveden v rozporu s procesními pravidly. Kontext, který z tohoto způsobu výslechu vzešel, lze považovat za výpověď poškozeného, z níž jsou průběh činu, případně jeho jednotlivosti, zcela zřejmé.

35. Soud při posuzování věrohodnosti poškozeného reflektoval i pasáže jeho výpovědi, které naopak vyzněly ve prospěch obviněného a kde nezletilý AAAAA popsal, že jej obviněný "nenutil násilím, nechtěl mu to dělat pusou, do zadečku a podobně", tudíž ačkoli měl možnost zdůraznit negativní jednání vůči své osobě, neučinil tak. Význam pro posouzení věrohodnosti poškozeného mělo i to, že řešil citlivou otázku své vlastní sexuální orientace, obával se vlastního selhání a možnosti homosexuální orientace, s níž se nechtěl ztotožnit, a své podlehnutí obviněnému si vyčítal. Posuzovány byly i záznamy poskytnuté ze školních zařízení.

36. Úvahy soudů směřovaly i k ověření možnosti zmanipulování poškozeného ze strany jeho matky a v reakci na obhajobu obviněného zvažovaly tuto možnost, avšak s ohledem

na provedené dokazování ji vyloučily. Z obsahu napadených rozhodnutí a způsobu, jakým se soudy vypořádaly se všemi rozhodnými skutečnostmi, jakož i s výhradami obviněného, vyplývá, že zejména soud prvního stupně věnoval posouzení věrohodnosti poškozeného potřebnou pečlivost a podrobně rozvedl, z jakých důkazů vycházel a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení. Se stejnou důsledností přiměřeně reagoval na výhrady obviněného. Postupoval při plném respektu k zásadám uvedeným v § 2 odst. 6 tr. ř., věrohodnost poškozeného posuzoval se zřetelem na všechny ve věci provedené důkazy, které hodnotil jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech, své závěry dostatečně a podrobně v bodě 32. rozsudku odůvodnil a posuzoval i s tím spojenou pravdivost verze skutku, kterou předložila jeho matka I. K. na základě prožitků, které jí poškozený popisoval.

37. Obdobnými námitkami se dostatečně zabýval i odvolací soud, který jim v rámci svého přezkumu nepřisvědčil a naopak se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, jenž kladl důraz na přesvědčivost tvrzení poškozeného, kterou dovozoval i ze způsobu, jak popisované skutečnosti podával a jak na dotazy o intimních otázkách reagoval. Přitom trestná činnost obviněného vyšla najevo náhodně, mimo vůli poškozeného, když obviněného náhodně přistihla mladší sestra poškozeného BBBBB, která se svěřila matce, že viděla, jak se „láskovali“, tedy uvedla chování obviněného k poškozenému způsobem odpovídajícím svému věku čtyř let. Nelze přehlédnout, že soudy se zabývaly též osobností poškozeného a vycházely zde ze závěrů znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie dětí a dospělých, a z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, specializace psychologie dospělých, dětí a mladistvých. Z dokazování nevyšla najevo ani žádná motivace, která by svědčila pro nepravdivé výpovědi poškozeného proti obviněnému z důvodu ovlivnění jeho matkou.

38. Nejvyšší soud nezjistil známky libovůle soudů nebo jejich snahy vyhnout se plnění svých povinností při zajišťování rozsahu a způsobu provedení dokazování. V projednávané věci nejde ani o případnou existenci tzv. deformace důkazů, tj. vyvozování skutkových zjištění, která v žádném smyslu nevyplývají z provedení dokazování (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. [IV. ÚS 1235/09](#), či ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. [III. ÚS 398/97](#)). Odůvodnění rozhodnutí opřené o skutkový stav zjištěný na základě řetězce navzájem si neodporujících nepřímých důkazů nelze *a priori* považovat za méně přesvědčivé, než takové, které by vyplývalo z přímých důkazů, a to ani tehdy, bylo-li možno dokazování doplnit ještě o další nepřímé důkazy (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2013, sp. zn. [IV. ÚS 2228/12](#)).

39. Nejvyšší soud neshledal podmínky pro závěr o naplnění důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho novém znění podle novely trestního řádu provedené zákonem č. 220/2021 Sb., protože skutková zjištění učiněná soudy jsou dostatečná, odpovídají všem požadavkům pro naplnění znaků trestného činu podle § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku a nejsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů. Naopak, jak bylo popsáno výše, bylo zjištěno, že uvedená skutková zjištění soudy na základě provedení dokazování správně prokázaly a vyhodnotily, přičemž postupovaly v souladu s pravidly stanovenými v § 2 odst. 5, 6 tr. ř.

40. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud mohl posoudit důvodnost dovolání toliko na základě odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí a příslušného spisu, z nichž je patrné, že napadená rozhodnutí ani jim předcházející řízení netrpí vytýkanými vadami a veškeré závěry učiněné

soudy mají podklad v obsahu spisu i v napadených rozhodnutích, stejně jako v zákonné úpravě a na ni navazující judikatuře soudů, odmítl dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

č. 28

I když na základě vnitrostátní úpravy jiného členského státu Evropské unie může jeho rozhodnutí ukládat peněžitou sankci nebo jiné peněžité plnění učiněné v nepřítomnosti dotčené osoby nabýt právní moci bez ohledu na to, zda jí bylo vůbec doručeno, tak v řízení o uznání a výkonu tohoto cizozemského rozhodnutí s ohledem na ustanovení § 267 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s. soud nemůže uznat takové rozhodnutí, neboť tato ustanovení českého právního řádu vyžadují, aby cizozemské rozhodnutí bylo dotčenému osobně doručeno.

Uznání a výkon cizozemských rozhodnutí

§ 267 odst. 1 písm. e), odst. 3 písm. c) z. m. j. s.

č. 28

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2022, sp. zn. 11 Tz 24/2022, ECLI:CZ:NS:2022:11.TZ.24.2022.1

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti proti usnesení Městského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2020, sp. zn. 9 T 124/2019, ve prospěch P. Š. rozhodl podle § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 270 odst. 1 tr. ř. tak, že pravomocným usnesením Městského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2020, sp. zn. 9 T 124/2019, byl porušen zákon v neprospěch P. Š. v ustanovení § 267 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 267 odst. 3 písm. c) zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů (dále též ve zkratce "z. m. j. s."), zrušil napadené usnesení a Městskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Brně usnesením ze dne 24. 7. 2020, sp. zn. 9 T 124/2019, které nabylo právní moci dne 14. 8. 2020, rozhodl pod bodem I. tak, že podle § 261 odst. 1 písm. a) z. m. j. s. ve spojení s § 268 odst. 1, odst. 4 z. m. j. s. se na území České republiky uznává a vykoná peněžitá pokuta ve výši 5 524,43 Kč v přepočtu na českou měnu po způsobu uvedeném v § 268 odst. 5 z. m. j. s. uložená P. Š. rozhodnutím nizozemského orgánu Centraal Justitieel Incassobureau ze dne 23. 1. 2019, sp. zn. 9062 5422 2281 7792, jež nabylo právní moci dne 6. 3. 2019; pod bodem II. bylo rozhodnuto tak, že se náhradní trest za nevykonaný peněžitý trest podle § 268 odst. 7 z. m. j. s. neukládá.

2. P. Š. byl rozhodnutím nizozemského orgánu uznán vinným ze silničního deliktu pro jednání spočívající v tom, že dne 11. 1. 2019 vozidlo s poznávací značkou XY, kdy tato značka byla pod jménem posuzovaného buď registrována, nebo posuzovaný měl tento vůz v rozhodném okamžiku pronajatý, překročilo maximální povolenou rychlost na dálnici o 24 km/h, čímž porušilo čl. 2 zákona o správním řízení v případech některých přestupků proti předpisům o silničním provozu.

II.

Stížnost pro porušení zákona

3. Dne 10. 2. 2022 podal ministr spravedlnosti proti shora uvedenému usnesení Městského soudu v Brně stížnost pro porušení zákona, a to ve prospěch P. Š.

4. Porušení zákona v neprospěch P. Š. shledal ministr spravedlnosti v tom, že Městský soud v Brně sice dovedl existenci důvodu pro neuznání rozhodnutí podle § 267 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. ve spojení s § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s. a že tato ustanovení jsou v souladu s čl. 7 a 20 rámcového rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 24. 2005 č. 2005/214/SVV, o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut (dále též jen "rámcové rozhodnutí č. 2005/214/SVV"). Avšak upřednostnil aplikaci vybraných závěrů rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 5. 12. 2019 ve věci C-671/18, resp. výklad čl. 7 a 20 rámcového rozhodnutí č. 2005/214/SVV poskytnutý nizozemskou stranou, která tak učinila v reakci na výzvu Městského soudu v Brně k doplnění dodatkových informací týkajících se zaslaného osvědčení. Ustanovení rámcových rozhodnutí však nemají přímý účinek, a proto vnitrostátní soud není povinen na základě práva Evropské unie upustit od použití vnitrostátního práva; je však povinen vykládat je eurokonformně, přičemž eurokonformní výklad rámcového rozhodnutí nemůže jít *contra legem*. Nadto ministr spravedlnosti podtrhl, že výklad nizozemské strany nelze považovat za správný, neboť zásada vzájemného uznávání není nadřazena ochraně základních práv a svobod. Závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 5. 12. 2019 ve věci [C-671/18](#), na které sama nizozemská strana odkazovala, jsou-li posuzovány ve svém celku, jsou ovšem v přímém rozporu se stanoviskem nizozemské strany. Orgán vykonávajícího státu, který rozhoduje o uznání a výkonu rozhodnutí ukládajícího peněžitý trest nebo pokutu, musí totiž ověřit, zda dotčená osoba skutečně obdržela toto rozhodnutí, přičemž Soudní dvůr Evropské unie hovoří o záruce skutečného a efektivního přijetí rozhodnutí, která znamená doručení dotčené osobě a poskytnutí dostatečně dlouhé doby k podání opravného prostředku. Soud členského státu Evropské unie, který rozhoduje o uznání a výkonu rozhodnutí nizozemského správního orgánu, tedy musí zkoumat, zda rozhodnutí, o jehož uznání a výkon jde, bylo dotčené osobě účinně doručeno, bylo zaručeno její právo na obhajobu a poskytnuta dostatečná lhůta k podání opravného prostředku (tj. lhůta počínající od skutečného doručení). V tomto ohledu fikce doručení stanovená v nizozemském právu, kde se rozhodnutí považuje za doručené k datu jeho odeslání dotčené osobě běžnou poštou, popřípadě více či méně odůvodněné předpoklady nizozemské strany ohledně doručení rozhodnutí, o jehož uznání a výkon jde, zaslaného běžnou poštou na adresu dotčené osoby zjištěnou na základě spolupráce podle směrnice Evropského parlamentu a Rady Evropské unie č. 2015/413/Evropské unie neposkytují záruku skutečného a efektivního přijetí rozhodnutí tak, jak byla formulována Soudním dvorem Evropské unie v citovaném rozsudku, ani záruku práva na obhajobu.

5. Ministr spravedlnosti uzavřel, že při způsobu doručování rozhodnutí, o jehož uznání a výkon jde, zvoleném nizozemskou stranou, se jeví zřejmě jedinou možností, jak skutečné doručení tohoto rozhodnutí potvrdit, zajistit sdělení dotčené osoby. Podle čl. 7 odst. 3 rámcového rozhodnutí č. 2005/214/SVV je primárně na nizozemské straně, aby doložila, že rozhodnutí, o jehož uznání a výkon jde, bylo doručeno dotčené osobě způsobem splňujícím záruku skutečného a efektivního přijetí rozhodnutí, není tedy povinností soudu, který rozhoduje o uznání a výkonu, dotazovat se dotčené osoby, zda rozhodnutí, o jehož uznání a výkon

jde, skutečně obdržela. Rozhodnutí, o jehož uznání a výkon jde, je zjevně rozhodnutím vydaným tzv. od stolu, tedy v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, což nizozemská strana potvrdila v písm. h) bodu 2 b) osvědčení. Tato skutečnost pak zakládá důvod pro neuznání podle § 267 odst. 1 písm. e) z. m. j. s., přičemž současně nelze uplatnit výjimku uvedenou v § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s., neboť toto ustanovení vyžaduje, aby rozhodnutí bylo osobně doručeno dotčené osobě, což vylučuje jakoukoli fikci doručení (viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 24. 5. 2016 ve věci [C-108/16](#) PPU, Openbaar Ministerie v. Pavel Dworzecki), a v jazyce, kterému rozumí, neboť jinak by nebylo možné dovodit, že byla řádně poučena o právu na podání opravného prostředku.

6. Ministr spravedlnosti rovněž podotkl, že výrok usnesení Městského soudu v Brně obsahuje i formální vady. Podkladem pro výrok o uznání a výkonu zmíněného cizozemského rozhodnutí je ustanovení § 268 odst. 1 z. m. j. s., které stanoví, že nejde-li o případ uvedený v § 264 odst. 2 nebo 3 nebo v § 266 odst. 1 z. m. j. s., anebo není-li dán důvod pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, samosoudce uzná takové rozhodnutí na území České republiky a současně rozhodne, že se peněžitá sankce nebo jiné peněžitě plnění uložené tímto rozhodnutím vykoná. Z dikce citovaného ustanovení je zřejmé, že na území České republiky se uznává rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, nikoli peněžitá sankce nebo jiné peněžitě plnění jím uložené. Pod bodem I. výroku usnesení Městského soudu v Brně však bylo rozhodnuto o uznání „peněžitě pokuty“ uložené rozhodnutím nizozemského správního orgánu. Stejně tak podle § 268 odst. 7 z. m. j. s. nemůže soud rozhodující o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie ukládat náhradní trest odnětí svobody, ale pouze stanovovat, přičemž učinit tak může pouze za nevykonaný peněžitý trest, nikoli za nevykonanou pokutu. Městský soud v Brně nicméně ve výroku II. napadeného rozhodnutí uvedl, že „Náhradní trest odnětí svobody za nevykonaný peněžitý trest se podle § 268 odst. 7 citovaného zákona neukládá.“. Tento výrok je tedy vadný s ohledem na to, že peněžitý trest vůbec nebyl uložen a ve vztahu k uložené pokutě je toliko nadbytečný.

7. Vzhledem ke shora uvedenému proto ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením Městského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2020, sp. zn. 9 T 124/2019, byl porušen zákon v neprospěch P. Š., a to v ustanovení § 267 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. ve spojení s § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s., aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení a aby podle § 270 odst. 1 tr. ř. přikázal Městskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

8. Intervenující státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství se při veřejném zasedání ztotožnila s podanou stížností pro porušení zákona a s důvody v ní uvedenými. Podle jejího názoru jde o judikaturní záležitost a Nejvyšší soud tak může podat výklad i pro další obdobné případy. Oproti stížnosti pro porušení zákona navrhla, aby Nejvyšší soud po zrušení napadeného usnesení ve věci sám rozhodl tak, že neuzná zmíněné cizozemské rozhodnutí.

III.

Důvodnost stížnosti pro porušení zákona

9. Nejvyšší soud, jakožto soud příslušný rozhodovat o stížnostech pro porušení zákona (§ 266 odst. 1 tr. ř.), z podnětu stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ve prospěch P. Š. (§ 267 odst. 1 tr. ř.), přezkoumal podle § 267 odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž byla stížnost podána, a to v rozsahu

a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k závěru, že stížnost je důvodná.

10. Nejvyšší soud považuje za nezbytné předně poukázat na dotčená ustanovení příslušných předpisů a připomenout jak závěry své dosavadní rozhodovací praxe stran interpretace a aplikace ustanovení § 267 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. ve spojení s § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s., tak závěry vyplývající z rozsudku Soudního dvora Evropské unie uváděného v napadeném rozhodnutí.

11. Z ustanovení § 267 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. se podává, že samosoudce neuznává rozhodnutí jiného členského státu, pokud takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, není-li dále stanoveno jinak.

č. 28

12. Jinak je pak stanoveno v § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s., podle něhož rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie lze uznat, i když je dán důvod pro neuznání uvedený v § 267 odst. 1 písm. e) z. m. j. s., pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět.

13. Podle čl. 7 odst. 2 písm. g) rámcového rozhodnutí č. 2005/214/SVV, které se týká doručení rozhodnutí v písemném řízení, příslušný orgán vykonávajícího státu může rovněž odmítnout uznat a vykonat rozhodnutí, pokud se zjistí, že podle osvědčení dotčená osoba nebyla v případě písemného řízení v souladu s právem vydávajícího státu vyzvána o svém právu na podání opravného prostředku v dané věci a o lhůtách pro tento opravný prostředek osobně ani prostřednictvím zástupce určeného nebo přiděleného v souladu s vnitrostátním právem.

14. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. [11 Tz 54/2016](#), mimo jiné uvedl, že: „... námitka směřující do otázky doručení meritorního (cizozemského) rozhodnutí obviněnému, resp. překladu takového rozhodnutí, se (...) úzce dotýká stěžejní problematiky zachování práva obviněného na spravedlivý proces.“, v návaznosti na což doplnil, že pro úspěšné provedení uznávacího řízení je zapotřebí, aby předmětem takového řízení bylo „... rozhodnutí, které bylo obviněnému řádně doručeno, tento byl s jeho obsahem adekvátně seznámen, což v případě občana jiného členského státu vyžaduje jeho znalost jazyka odsuzujícího státu, anebo zajištění překladu rozhodnutí do jazyka, kterému obviněný rozumí (...).“ V témže rozhodnutí (na jehož závěry Nejvyšší soud odkazuje např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. [11 Tz 3/2018](#), nebo v rozsudku ze dne 25. 6. 2019, sp. zn. [11 Tz 57/2019](#)) Nejvyšší soud připomenul, že problematika překladu rozhodnutí a poučení obviněného o právu na podání opravného prostředku proti soudnímu rozhodnutí je upravena článkem 5 odst. 3 Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie ze dne 29. 5. 2000.

15. Podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 5. 12. 2019 ve věci [C-671/18](#) v bodě 35. unijní normotvůrce tím, že odkázal na právní předpisy členských států Evropské unie, ponechal na těchto státech, aby rozhodly o způsobu, jakým bude dotčená osoba informována o právu podat opravný prostředek, lhůtě pro jeho podání, jakož i okamžiku, kdy taková lhůta začíná běžet, za předpokladu, že oznámení je účinné a je zaručen výkon práva na obhajobu (obdobně viz rozsudek ze dne 22. 3. 2017 ve věci *Tranca a další*, [C-124/16](#), [C-188/16](#) a [C-213/16](#), bod 42.). Tedy orgán vykonávajícího státu, který rozhoduje o uznání a výkonu rozhodnutí ukládajícího peněžitý trest nebo pokutu, musí ověřit, zda dotčená osoba toto rozhodnutí skutečně obdržela, a před rozhodnutím o uznání a výkonu či o neuznání případně vyžádat od vydávajícího státu veškeré nezbytné informace, přičemž orgán vydávajícího členského státu je povinen tyto informace poskytnout (viz body 43. až 45. odůvodnění citovaného rozsudku).

16. Nejvyšší soud předně podotýká, že při rozhodování o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí je třeba se zabývat nejen naplněním podmínek, které jsou vymezeny v adekvátní části zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních pro takový postup, ale je též třeba mít vždy na mysli zachování pravidel, která jsou určující pro bezproblémové fungování právního řádu České republiky a zájmů, které hájí. Na zajištění takto vnímaného veřejného pořádku poukazuje ministr spravedlnosti v rámci svých námitek proti napadenému rozhodnutí Městského soudu v Brně. Především námitka vztahující se k otázce skutečného doručení meritorního (cizozemského) rozhodnutí P. Š. se přitom úzce dotýká stěžejní problematiky zachování práva obviněného (resp. dotčené osoby) na spravedlivý proces.

17. Z odůvodnění rozhodnutí Městského soudu v Brně vyplývá, že nizozemský orgán v doplnění svého osvědčení stran doručení rozhodnutí (příkazu) uvedl, že toto bylo v souladu s nizozemským právním řádem dne 23. 1. 2019, tedy v den, kdy bylo vydáno, doručeno v češtině dotyčné osobě, přičemž tato měla 6 týdnů na odvolání. Rozhodnutí tak následně dne 6. 3. 2019 nabylo právní moci. Nizozemský orgán doplnil, že citované rámcové rozhodnutí nevyžaduje, aby spolu s žádostí zasílal i doklad o doručení. Tedy rozhodnutí včetně poučení bylo P. Š. zasláno na adresu jeho trvalého pobytu dne 23. 1. 2019 (tímto bylo rozhodnutí podle nizozemského právního řádu oznámeno), přičemž mu byla poskytnuta šestitýdenní lhůta (do 6. 3. 2019) k podání opravného prostředku. Doručení ve vztahu k doručení tohoto rozhodnutí nebyla Městskému soudu v Brně předložena.

18. Městský soud v Brně v návaznosti na shora uvedené sice dovodil, že by podle ustanovení § 267 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s. (tato korespondují s čl. 7 a 20 rámcového rozhodnutí 2005/214/SVV) dané cizozemské rozhodnutí neuznal. Nicméně vzal v úvahu závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 5. 12. 2019 ve věci [C-671/18](#), podle kterého ustanovení čl. 7 odst. 2 písm. g) a čl. 20 odst. 3 rámcového rozhodnutí č. 2005/214/SVV musí být vykládána v tom smyslu, že nemůže odmítnout uznání daného rozhodnutí, pokud bylo oznámeno v souladu s vnitrostátními právními předpisy vydávajícího členského státu s poučením o právu podat opravný prostředek a lhůtě pro jeho podání; a současně pokud dotyčný měl dostatečnou lhůtu pro podání opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí (viz bod 4. odst. 2 a bod 8. odůvodnění napadeného rozhodnutí).

19. Uvedené závěry Městského soudu v Brně však nemohou obstát, neboť, jak již na to obecně upozornil i ministr spravedlnosti, Soudní dvůr Evropské unie v rámci své rozhodovací činnosti

dovodil, že rámcová rozhodnutí mají tzv. nepřímý účinek, který spočívá v tom, že vnitrostátní orgány jsou povinny vzít v úvahu všechna pravidla vnitrostátního práva a vykládat vnitrostátní právo eurokonformně, tj. v co největším možném rozsahu ve světle znění a účelu rámcového rozhodnutí; eurokonformní výklad však nemůže být základem pro výklad vnitrostátního práva *contra legem* [viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie (velkého senátu) ze dne 16. 6. 2005 ve věci [C 105/03](#), Maria Pupino, a rozsudek Soudního dvora Evropské unie (velkého senátu) ze dne 5. 9. 2012 ve věci [C-42/11](#), Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge]. Uvedené nutně vede k závěru, že Městský soud v Brně se neměl přiklonit k výkladu ustanovení čl. 7 a 20 tak, jak to učinila nizozemská strana, nýbrž měl přistoupit k interpretaci a aplikaci vnitrostátního práva. Měl tedy dojít k závěru, že není postačující zjištění o oznámení rozhodnutí v souladu s vnitrostátními právními předpisy vydávajícího členského státu, ale že je třeba dané rozhodnutí osobně doručit, jak vyžaduje ustanovení § 267 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. ve spojení s § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s., neboť právo na obhajobu, popřípadě na spravedlivý proces, je neslučitelné s vyloučením možnosti oprávněné osoby se účinně hájit v řízení před orgánem veřejné moci.

20. Pokud se dále týká samotného rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 5. 12. 2019 ve věci [C-671/18](#), v tomto rozhodnutí se konkrétně v bodě 35. uvádí, že unijní normotvůrce tím, že odkázal na právní předpisy členských států, ponechal na těchto státech, aby rozhodly o způsobu, jakým bude dotčená osoba informována o právu podat opravný prostředek, lhůtě pro jeho podání, jakož i okamžiku, kdy taková lhůta začíná běžet, ovšem to vše za předpokladu, že oznámení je účinné a je zaručen výkon práva na obhajobu. Městský soud v Brně tedy měl zkoumat, zda rozhodnutí, o jehož uznání a výkonu rozhodoval, bylo P. Š. účinné, tj. skutečně, doručeno, kdy se tak stalo a zda bylo zaručeno jeho právo na obhajobu poskytnutím dostatečné lhůty k podání opravného prostředku. Jak již podotknul ministr spravedlnosti, fikce doručení stanovená v nizozemském právu, kdy se rozhodnutí považuje za doručené k datu jeho odeslání dotčené osobě běžnou poštou, popřípadě více či méně odůvodněné předpoklady nizozemské strany ohledně doručení rozhodnutí, o jehož uznání a výkon jde, zaslání běžnou poštou na adresu dotčené osoby zjištěnou na základě spolupráce podle směrnice č. 2015/413/SVV neposkytují záruku skutečného a efektivního přijetí rozhodnutí tak, jak byla formulována Soudním dvorem Evropské unie v citovaném rozsudku, ani záruku práva na obhajobu. Tyto záruky mohou být v písemném řízení, kdy rozhodnutí, o jehož uznání a výkon jde, není vydáno v rámci soudního jednání, naplněny pouze v případě, že je doloženo, že dotčená osoba v jazyce, kterému rozumí, skutečně obdržela rozhodnutí, o jehož uznání a výkon jde, a z něhož je zřejmé, co a proč jí je kladeno za vinu, jaká sankce se jí ukládá a jakým způsobem a v jaké lhůtě se může proti tomuto rozhodnutí bránit. Tato povinnost potom v souladu s čl. 7 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2005/214/SVV dopadá na nizozemskou stranu. Samozřejmě Nejvyšší soud v tomto směru není oprávněn jakkoli zpochybňovat nizozemskou vnitrostátní úpravu ohledně způsobu doručování rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně v ní zakotvené fikce doručení odvíjející se od okamžiku zaslání rozhodnutí, ovšem s ohledem na povahu rámcového rozhodnutí a jeho zakotvení v české právní úpravě musí vycházet z příslušných ustanovení jak zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, tak ústavních předpisů České republiky, garantujících právo na spravedlivý proces, tedy ve vztahu k projednávané věci možnost se účinně bránit proti řádně doručnému rozhodnutí cizozemského orgánu.

21. Je třeba připomenout, že rámcová rozhodnutí orgánů Evropské unie nemají přímé vnitrostátní účinky, zakládají však povinnost členského státu Evropské unie je implementovat do vnitrostátního práva tak, aby byla šetřena podstata, smysl a účel unijní úpravy. Totéž platí i pro jejich výklad a aplikaci vnitrostátními orgány, a to ovšem v souladu se zákonnou úpravou. Při vlastní aplikaci příslušné vnitrostátní orgány (české orgány činné v trestním řízení) se tedy řídí právní úpravou obsaženou v českém právním řádu představující implementaci předmětného rámcového rozhodnutí. V posuzované věci jde o příslušná ustanovení zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, zejména dotčená ustanovení § 267 odst. 1 písm. e) a § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s.

22. Správně také ministr spravedlnosti upozornil na formální vady rozhodnutí Městského soudu v Brně. S ohledem na znění ustanovení § 268 odst. 1 z. m. j. s. samosoudce uznává cizozemské rozhodnutí na území České republiky a současně rozhoduje, že se vykoná peněžitá sankce nebo jiné peněžitě plnění uložené tímto rozhodnutím. Samosoudce tedy uznává rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, nikoli peněžitou sankci nebo jiné peněžitě plnění jím uložené, avšak v napadeném rozhodnutí Městského soudu v Brně se ve výroku pod bodem I. nesprávně uvádí, že bylo rozhodnuto o uznání a výkonu „peněžitě pokuty“ uložené rozhodnutím nizozemského správního orgánu. Stejně tak podle § 268 odst. 7 z. m. j. s. (ve znění účinném do 30. 9. 2020) se náhradní trest odnětí svobody neukládá, ale pouze stanovoval, přičemž učinit tak bylo možné pouze za nevykonaný peněžitý trest, nikoli za nevykonanou pokutu. Městský soud v Brně oproti tomu ve výroku pod bodem II. rozhodl, že se neukládá náhradní trest odnětí svobody za nevykonaný peněžitý trest. Peněžitý trest nebyl vůbec P. Š. uložen a ve vztahu k uložené pokutě je takový výrok již ze své podstaty nadbytečný.

23. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že pravomocným usnesením Městského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2020, sp. zn. 9 T 124/2019, byl porušen zákon v neprospěch P. Š. v § 267 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. ve spojení s § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s. Dále Nejvyšší soud podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení Městského soudu v Brně. Současně zrušil také všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 270 odst. 1 tr. ř. pak Městskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

24. Městský soud v Brně nyní opětovně projedná věc P. Š., a to tak, aby mohl učinit zákonu odpovídající rozhodnutí. Za tímto účelem bude zejména znovu zkoumat, zda rozhodnutí, o jehož uznání a výkon jde, bylo P. Š. účinně doručeno, přičemž s ohledem na fikci doručení zakotvenou v nizozemském právu bude zřejmě jedinou možností, jak si ověřit osobní doručení jmenovanému, jeho výslech či jiné jeho sdělení. Městský soud v Brně poté znovu uváží důvod pro neuznání předloženého cizozemského rozhodnutí podle § 267 odst. 1 písm. e) z. m. j. s. a zejména to, zda je namístě výjimka uvedená v § 267 odst. 3 písm. c) z. m. j. s., když k jejímu naplnění je nezbytné, aby cizozemské rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie ukládající peněžitou sankci nebo jiné peněžitě plnění bylo osobně doručeno dotčené osobě, což vylučuje fikci doručení (viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 24. 5. 2016 ve věci [C-108/16](#) PPU, Openbaar Ministerie v. Pavel Dworzecki, body 52. a 57.), a v jazyce, kterému rozumí. V novém rozhodnutí pak případně napraví i výše vytýkané formální vady výroků napadeného rozhodnutí.

25. S ohledem na možnost dalšího šetření k objasnění okolnosti doručení (nedoručení) zmíněného cizozemského rozhodnutí (např. výsledkem P. Š., který se evidentně zdržuje na stále stejné adrese – viz doručenka s předvoláním k veřejnému zasedání Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2022, či jiným jeho sdělením), je zde nadále dán prostor pro doplnění dokazování za účelem posouzení důvodnosti návrhu na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí, jímž byla P. Š. uložena peněžitá pokuta. Za této situace by bylo předčasné učinit definitivní rozhodnutí v této věci již v řízení u Nejvyššího soudu.

č. 29

Hrubý nepoměr vzájemných plnění u trestného činu lichvy podle § 218 odst. 1 tr. zákoníku je nutno dovodit na základě celkového hodnocení všech plnění sjednaných mezi pachatelem a poškozeným, a nelze ho tedy posuzovat izolovaně jen ve vztahu k jednotlivým dílčím plněním. Výsledná hodnota těchto dílčích plnění může být odrazem více samostatných smluvních vztahů mezi pachatelem a poškozeným, jejichž předmětem je úvěr nebo půjčka, a to včetně smluvních sankcí, zajišťovacích institutů apod.

Lichva

§ 218 odst. 1 tr. zákoníku

č. 29

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2021, sp. zn. 7 Tdo 1176/2021, ECLI:CZ:NS:2021:7.TDO.1176.2021.1

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání, které podala obviněná A. K. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 5 To 166/2020, v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Frýdku-Místku pod sp. zn. 2 T 123/2016.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. 2 T 123/2016, byla obviněná A. K. uznána vinnou přečinem lichvy podle § 218 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Za tento přečin a za sbíhající se trestnou činnost byla odsouzena podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 roků a 4 měsíců, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazena do věznice s ostrahou. Dále byl obviněný podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku uložen peněžitý trest, a to podle § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku ve výměře 40 denních sazeb s výší jedné sazby 1 000 Kč, tedy v celkové výměře 40 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl obviněný současně stanoven pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku pak byly zrušeny výroky o trestech, jež se týkaly sbíhající se trestné činnosti, a podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 tr. ř. bylo rozhodnuto o nárocích poškozených na náhradu škody. Vedle toho byla obviněná podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěna obžaloby pro další skutek kladený jí obžalobou za vinu, ovšem tato část rozsudku nebyla napadena odvoláním a nyní ani dovoláním, a nebyla tak předmětem dovolacího řízení.

2. Podle skutkových závěrů soudu prvního stupně se obviněná dopustila uvedeného přečinu jednáním spočívajícím v tom, že

I. v období od 8. 7. 2010 do 31. 12. 2010 v O. a jinde obviněná zneužila lehkomyšlnosti a především finanční tísně manželů J. Š. a Z. Š., kteří ji oslovili na inzerát, že nutně

potřebují finanční částku ve výši 475 000 Kč k uhrazení tíživých dluhů, nejprve v O. ve dnech 8. 7. 2010 a 9. 7. 2010 zprostředkovala a zajistila jednak uzavření smlouvy o administrativních a organizačních činnostech s obchodní společností JMT G. CZ, datované dnem 8. 7. 2010, jednak smlouvy o úvěru s obchodní společností JMT G. CZ, datované dnem 9. 7. 2010, a jednak zástavní smlouvy k nemovitým věcem, datované dnem 9. 7. 2010, na základě kterých byl dne 9. 7. 2010 manželům Š. poskytnut krátkodobý úvěr na tři měsíce ve výši 475 000 Kč s tím, že měla být vrácena včetně všech navýšení a odměn celkově částka ve výši 617 500 Kč (z toho 42 750 Kč smluvní odměna a 57 000 Kč jako „expresní příplatek“), když tyto závazky byly zajištěny zástavním právem na nemovitých věcech J. Š. – rodinném domu č. p. XY v obci XY v k. ú. XY, včetně garáže a přilehlých pozemků, přičemž obviněná věděla, že J. Š. s manželem je v takové tíživé finanční situaci, že úvěr včetně navýšení není schopna uhradit a obzvláště nikoli v tak krátké době, a hrozil tak prodej zastavených nemovitostí, proto slibovala, že zajistí následnou konsolidaci úvěru, následně v O. dne 1. 10. 2010 k úhradě předešlého úvěru od obchodní společnosti JMT G. CZ zajistila, nechala vyhotovit a zprostředkovala J. Š. od V. F. zástavní smlouvu a půjčku se splatností na 3 měsíce ve výši 970 000 Kč, z níž V. F. uhradila téhož dne dlužnou částku obchodní společnosti JMT G. CZ ve výši 617 500 Kč, což představovalo navýšení ve výši 142 500 Kč, tj. 30 % za 85 dnů a 129 % za jeden rok, čímž obviněná A. K. opatřila obchodní společnosti JMT G. CZ hrubě nepřiměřený prospěch ve výši 142 500 Kč, a to ke škodě J. Š.;

II./1. v O., P., okr. F.-M., a jinde obviněná zneužila lehkomyšlnosti a především finanční tísně A. Š., která na základě smlouvy o úvěru na částku ve výši 270 000 Kč ze dne 12. 10. 2010 uzavřené s obchodní společností I. v důsledku sankcí a „zesplatnění“ úvěru měla zaplatit této společnosti částku ve výši 600 000 Kč, která byla zajištěna zástavním právem k rodinnému domu v obci XY č. p. XY na pozemku p. č. XY, k pozemku p. č. XY a k pozemku – zahradě p. č. XY, vše v k. ú. XY, a dále k bytové jednotce č. XY v obci XY, k. ú. XY, včetně podílu na společných částech domu a pozemku, a hrozil tak prodej zastavených nemovitých věcí, dne 15. 4. 2011 v O. obviněná zajistila, zprostředkovala, nechala vypracovat a předložila k podpisu A. Š. zástavní smlouvu a smlouvu o půjčce na částku ve výši 870 000 Kč od V. F., z této půjčky byl dne 19. 4. 2011 V. F. uhrazen předešlý dluh vůči obchodní společnosti I. ve výši 600 000 Kč, obviněná pak předala A. Š. dne 15. 4. 2011 částku ve výši 70 000 Kč a částku ve výši 200 000 Kč si s vědomím A. Š. ponechala jako provizi, když poškozená plně důvěřovala obviněné A. K., smlouvu podepisovala v tíživé situaci, aby byl uhrazen její dluh u obchodní společnosti I., a aby nepřišla o dům jeho prodejem jako zástavy, čímž obviněná obstarala sobě hrubě nepřiměřený prospěch ve výši 200 000 Kč ke škodě A. Š.;

II./2. v období od 15. 4. 2011 do 28. 6. 2011 v O., F.-M., P., okr. F.-M., a jinde obviněná zneužila důvěřivosti, snadné manipulovatelnosti a především finanční tísně A. Š., která na základě smlouvy o půjčce na částku ve výši 870 000 Kč ze dne 15. 4. 2011 s V. F. měla uhradit částku ve výši 920 000 Kč, která byla zajištěna zástavním právem k rodinnému domu v obci XY č. p. XY na pozemku p. č. XY, k pozemku p. č. XY a k pozemku – zahradě p. č. XY, vše v k. ú. XY, a dále k bytové jednotce č. XY v obci XY v k. ú. XY, včetně podílu na společných částech domu a pozemku, a hrozil tak prodej

zastavených nemovitých věcí, přičemž zástavní smlouvu a smlouvu o půjčce ze dne 15. 4. 2011 předtím zajistila, nechala vypracovat a zprostředkovala právě obviněná A. K., následně dne 28. 6. 2011 ve F.-M. k úhradě předešlé půjčky od V. F. zajistila a zprostředkovala od obchodní společnosti TG C. CZ krátkodobý úvěr na tři měsíce ve výši 1 290 000 Kč, z něhož byla téhož dne uhrazena V. F. dlužná částka ve výši 920 000 Kč vkladem na její účet a částku ve výši 370 000 Kč měla A. Š. podle smlouvy obdržet jako další půjčku, přičemž úvěr měl být splacen do dne 28. 9. 2011 v částce ve výši 1 406 100 Kč, jinak smlouva obsahovala sankce – smluvní pokutu ve výši 250 000 Kč za prodlení větší než 7 dní a smluvní úrok ve výši 0,2 % denně z dlužné částky v případě prodlení, přičemž obviněná A. K. věděla, že A. Š. je v takové tíživé finanční situaci, že úvěr včetně navýšení není schopna splatit a obzvláště ne v tak krátké době, a hrozil tak prodej zastavených nemovitých věcí, čímž nezbytně musí dojít k uplatnění přísných sankcí navyšujících dlužnou částku, a tím obviněná uvrhla A. Š. do ještě tíživější finanční situace a dluhové pasti, kterou bylo nutno řešit jen prodejem rodinného domu v XY č. p. XY včetně přilehlých pozemků, a proto si tento prodej A. Š. již sama zajistila dne 19. 1. 2012 u kupujícího M. F., v důsledku toho byl dne 30. 1. 2012 původní úvěr ve výši 1 290 000 Kč získaný od obchodní společnosti TG C. CZ uhrazen včetně navýšení a sankcí v celkové částce ve výši 1 750 000 Kč právě z prodeje nemovitých věcí, což představovalo navýšení ve výši 460 000 Kč, tj. 36,65 % za 220 dnů a 59 % za jeden rok, tedy navýšení hrubě nepřiměřené, čímž obviněná A. K. obstarala obchodní společnosti TG C. CZ hrubě nepřiměřený prospěch ve výši 460 000 Kč ke škodě A. Š.;

III. v období od 20. 7. 2011 do 6. 4. 2012 v O., P.-M., okr. F.-M., a jinde obviněná zneužila lehkomyšlnosti a především finanční tísně M. K., který na základě smlouvy o půjčce na částku ve výši 640 000 Kč ze dne 20. 7. 2011 uzavřené s T. P. měl uhradit částku ve výši 660 000 Kč, která byla zajištěna zástavním právem k rodinnému domu v obci XY č. p. XY na pozemku p. č. XY a k přilehlým pozemkům ve vlastnictví M. K., a hrozil tak prodej zastavených nemovitých věcí, přičemž zástavní smlouvu a smlouvu o půjčce ze dne 20. 7. 2011 s T. P. předtím zajistila, zprostředkovala, nechala vypracovat a M. K. dala podepsat právě obviněná A. K., dne 16. 11. 2011 v O. k úhradě předešlé půjčky od T. P. pak zajistila a zprostředkovala od společnosti TG C. CZ úvěr ve výši 1 135 000 Kč, z něhož byla dne 18. 11. 2011 uhrazena dlužná částka T. P. ve výši 660 000 Kč a částku ve výši 475 000 Kč měl M. K. podle smlouvy o úvěru datované dnem 15. 11. 2011 obdržet jako další půjčku, přičemž úvěr měl být splacen dne 15. 1. 2012 částkou ve výši 1 180 400 Kč, jinak smlouva obsahovala sankce – smluvní pokutu ve výši 350 000 Kč za prodlení větší než 20 dní a smluvní úrok ve výši 0,08 % denně z dlužné částky v případě prodlení, přičemž obviněná věděla, že M. K. je v takové tíživé finanční situaci, že úvěr včetně navýšení není schopen splatit a obzvláště ne v tak krátké době, čímž nezbytně musí dojít k uplatnění přísných sankcí navyšujících dlužnou částku, a hrozil tak prodej zastavených nemovitých věcí, čímž obviněná A. K. uvrhla M. K. do ještě tíživější finanční situace a dluhové pasti, kterou bylo nutno řešit jen prodejem rodinného domu M. K. v obci XY č. p. XY, včetně přilehlých pozemků, přičemž následně obviněná rovněž zprostředkovala prodej domu a zajistila kupující P. D. a R. D. a kupní smlouva byla uzavřena dne 30. 3. 2012 ve F.-M., v důsledku toho byl dne 5. 4. 2012 původní úvěr ve výši 1 135 000 Kč u obchodní společnosti TG C. CZ ze dne 16. 11. 2011 uhrazen včetně navýšení a sankcí v celkové částce ve výši

1 450 000 Kč právě z prodeje rodinného domu, což představovalo navýšení ve výši 315 000 Kč, tj. 27,756 % za 143 dnů a 70 % za jeden rok, tedy navýšení hrubě nepřiměřené, čímž obviněná obstarala obchodní společnosti TG C. CZ hrubě nepřiměřený prospěch ve výši 315 000 Kč ke škodě M. K.;

IV. v období od 29. 7. 2011 do 1. 11. 2012 v O., K., okr. F.-M., a jinde obviněná zneužila lehkomyšlnosti a především finanční tísně M. R., která na základě smlouvy o úvěru na částku ve výši 46 000 Kč ze dne 14. 9. 2010 uzavřené s obchodní společností I. v důsledku sankcí a „zesplatnění“ úvěru měla zaplatit této společnosti částku ve výši 194 188 Kč, která byla zajištěna zástavním právem ke spoluvlastnickému podílu o velikosti 2/4 na rodinném domě v obci XY č. p. XY a přilehlých pozemcích, a hrozil tak prodej zastavených nemovitých věcí, nejprve dne 29. 7. 2011 v K. a ve F.-M. k úhradě dluhu u obchodní společnosti I. zajistila, zprostředkovala, nechala vypracovat a M. R. předložila k podpisu smlouvu o půjčce na částku ve výši 460 000 Kč s V. F., z této půjčky uhradila V. F. téhož dne předešlý dluh obchodní společnosti I. ve výši 194 188 Kč, zbylá částka ve výši 265 815 Kč měla být podle smlouvy další půjčkou pro M. R., z této částky si obviněná A. K. ponechala blíže neurčenou částku za zprostředkování půjčky od V. F. a zbývající část předala poškozené M. R. dne 29. 7. 2011, zároveň se smlouvou o půjčce dne 29. 7. 2011 obviněná zajistila, zprostředkovala, nechala vypracovat a podepsat M. R. zástavní smlouvu, čímž byly závazky ze smlouvy o půjčce zajištěny zástavním právem k spoluvlastnickému podílu M. R. o velikosti 1/2 na rodinném domě v obci XY č. p. XY a přilehlých pozemcích, přičemž obviněná věděla, že M. R. je v takové tíživé finanční situaci, že úvěr včetně navýšení není schopna splatit v dohledné době, a věděla, že dojde k uplatnění sankcí ze smlouvy, a hrozil tak prodej zastavených nemovitých věcí, čímž obviněná A. K. uvrhla M. R. do ještě tíživější finanční situace a dluhové pasti, následně dne 1. 11. 2012 v Ostravě k úhradě předešlé půjčky od V. F. ze dne 29. 7. 2011 zajistila a zprostředkovala od obchodní společnosti 4P. zástavní smlouvu, blankosměnku, směnečné vyplňovací prohlášení k blankosměnce do celkové částky 1 275 000 Kč a smlouvu o obstarání věci spočívající v zajištění splacení půjčky V. F. ze dne 29. 7. 2011, na základě čehož dne 2. 11. 2012 obchodní společnost 4P. uhradila V. F. částku ve výši 900 000 Kč na splacení původní půjčky ve výši 460 000 Kč ze dne 29. 7. 2011, jejíž uzavření předtím taktéž zajistila a zprostředkovala obviněná, což představovalo navýšení ve výši 440 000 Kč, tj. 95,65 % za 455 dnů a 75,57 % za rok, tedy navýšení hrubě nepřiměřené, čímž obviněná obstarala V. F. hrubě nepřiměřený prospěch ve výši 440 000 Kč, vše ke škodě M. R.

3. Tento rozsudek následně napadla obviněná stran výroku o vině, trestu a navazujících výroků o náhradě škody odvoláním, z jejíhož podnětu Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 5 To 166/2020, podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. pak znovu rozhodl tak, že podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku odsoudil obviněnou k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 3 roků a 6 měsíců, pro jehož výkon ji podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Dále byl obviněný podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku uložen peněžitý trest, a to ve výměře podle § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku 60 denních sazeb s výší jedné sazby 700 Kč, tedy v celkové výměře 42 000 Kč. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byly současně zrušeny výroky o trestech, jež se týkaly sbíhajících se trestné činnosti.

II. Dovolání obviněné

4. Proti rozsudku soudu druhého stupně v celém jeho rozsahu podala obviněná dovolání, opírající se o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a k) tr. ř. Ve vztahu k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. namítla, že jednání, jímž byla uznána vinnou pod bodem II./2. výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, nenaplnjuje všechny znaky skutkové podstaty trestného činu lichvy, ačkoliv soudy zde dospěly k závěru, že smlouva, v níž obchodní společnost TG C. CZ vystupuje jako věřitel vůči A. Š., má lichevní charakter. Původní úvěr činil 1 290 000 Kč a vrácena byla částka 1 750 000 Kč, což představuje navýšení ve výši 460 000 Kč. Podle soudu prvního stupně jde o navýšení 36,65 % za 220 dnů a 59 % za jeden rok (v odůvodnění rozsudku bylo nesprávně uvedeno roční navýšení 69 %, nicméně ve výrokové části rozsudku je správně uvedeno 59 %). Takové navýšení však není navýšením hrubě nepřiměřeným, a proto nemůže jít o trestný čin lichvy. Otázkou tzv. hrubého nepoměru plnění ve smyslu § 218 tr. zákoníku se opakovaně zabývala judikatura, v níž bylo dovozeno, že poskytnutí půjčky peněz s úrokem 70 % a více za rok zakládá hrubý nepoměr. Soudní praxe dovodila tento nepoměr i při nižším úroku, nicméně vždy je nutné vycházet ze specifických okolností každého konkrétního případu. Roční navýšení 59 % však nepředstavuje hrubý nepoměr vzájemných plnění. Úrok ze zapůjčené částky byl sjednán ve výši 3 % měsíčně, smluvní úrok z prodlení činil 0,2 % denně z dlužné částky a byl zákonný. Jednorázovou smluvní pokutu ve výši 250 000 Kč pak bylo nutno poměřovat ve vztahu k jistině poskytnutého úvěru, přičemž v dané věci představovala asi 19 % jistiny úvěru, což nelze v žádném případě označit za nepřiměřené. Navíc nárok na smluvní pokutu nevznikl ihned při prodlení, ale až po určité době trvajícího prodlení, konkrétně větším než sedm dní. Jako nepřiměřené judikatura shledala jednorázové smluvní pokuty ve výši dosahující cca 50 % jistiny úvěru či půjčky (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci vedené pod sp. zn. [3 Tdo 1256/2012](#)). O takovou situaci v případě úvěru poskytnutého A. Š. od obchodní společnosti TG C. CZ zjevně nejde.

5. Pokud okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí popsal judikaturu, z níž dovodil existenci hrubého nepoměru vzájemných plnění, podle obviněné Nejvyšší soud ve zmíněných rozhodnutích shledal jako lichevní vždy vyšší roční navýšení, než bylo dovozeno v tomto případě. Ve věci vedené pod sp. zn. [5 Tdo 1282/2004](#) šlo o navýšení 70 % a více, ve věci vedené pod sp. zn. [5 Tdo 248/2003](#) o navýšení 66 %, ve věci vedené pod sp. zn. [3 Tdo 225/2012](#) o navýšení 65 %, ve věci vedené pod sp. zn. [5 Tdo 1483/2012](#) o navýšení 66 % a ve věci vedené pod sp. zn. [7 Tdo 717/2013](#) o navýšení 70 %. Uvedená rozhodnutí tak neumožňují posoudit smlouvu mezi obchodní společnostmi TG C. CZ a A. Š. jako smlouvu lichevní. Soud prvního stupně k tomu dále konstatoval, že o smlouvu lichevního charakteru může jít i v případě mnohem nižšího ročního navýšení, resp. mnohem nižšího úroku. K podpoře tohoto svého závěru poukázal na další dvě rozhodnutí Nejvyššího soudu, která ale vzhledem k zásadním odlišnostem vůbec není možné uplatnit na daný případ. Ve věci projednávané u Nejvyššího soudu pod sp. zn. [3 Tdo 1256/2012](#) šlo o úrok ve výši 10 % měsíčně, po přepočtu na roční úrok tedy ve výši 120 %, což je diametrální rozdíl oproti nyní posuzované záležitosti. V uvedené věci navíc byla sjednána smluvní pokuta pro případ prodlení ve výši 443 000 Kč při jistině půjčky ve výši 885 000 Kč, tj. 50 % jistiny, a při prodlení ji byl dlužník povinen uhradit okamžitě. V případě úvěru poskytnutého obchodní společnostmi TG C. CZ činila smluvní pokuta asi 19 % jistiny a nenastupovala ihned při prodlení. Oba případy jsou tedy neporovnatelné.

V rámci rozhodnutí vydaného Nejvyšším soudem ve věci vedené pod sp. zn. [4 Tdo 416/2013](#) byla jako lichevní shledána smlouva, v níž byl sjednán úrok ve výši 44 % ročně. Soud prvního stupně však zcela pominul, že lichevní charakter uzavřené smlouvy zde nebyl shledán pouze na základě toho, že úrok činil asi 44 % ročně, ale významnou roli sehrálo sjednané zajištění závazku, kdy byla uzavřena smlouva o zajišťovacím převodu členských práv a povinností k družstevnímu bytu. V nyní posuzovaném případě však A. Š. jako dlužník nepřišla o své vlastnické právo k nemovitým věcem v době uzavření smlouvy o úvěru, jelikož zajištění bylo provedeno zřízením zástavního práva. Smlouva o zajišťovacím převodu práva dostává dlužníka do mnohem svízelnější situace, jelikož dlužník „ztrácí“ vlastnické právo ke svému nemovitému majetku, a pokud nebude poskytnutou půjčku či úvěr splácet řádně a včas, tak o své nemovitosti „přijde nadobro“. Tato situace však v případě A. Š. nenastala.

č. 29

6. Obviněná doplnila, že nelze postupovat ani tak, jak to činil odvolací soud, který z lichevního charakteru smlouvy, která byla uzavřena s poškozenou jako první v pořadí, dovodil lichevní charakter i smlouvy uzavřené jako druhé v pořadí, to vše navíc za situace, kdy každá ze smluv byla uzavřena s odlišným věřitelem. Pokud bylo s jedním dlužníkem postupně uzavřeno za sebou několik smluv, není možné je posuzovat souhrnně, ale právě naopak, u každé z nich je nutno separátně hodnotit, zda vzhledem ke sjednaným podmínkám jde o smlouvu lichevní, či nikoliv. Skutečnosti uvedené pod bodem II./1. skutkové věty v rozsudku soudu prvního stupně tak mohly mít nejvýše význam pro posouzení, zda si v případě jednání pod bodem II./2. výroku o vině byla obviněná vědoma tísně a lehkomyšlnosti A. Š., nicméně lichevní charakter smlouvy popsán pod bodem II./1. výroku o vině nemůže bez dalšího založit lichevní charakter i smlouvy popsán pod bodem II./2. zmíněného výroku.

7. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. obviněná uplatnila ve vztahu ke skutku popsanému pod bodem I. ve výrokové části v rozsudku soudu prvního stupně. Soud prvního stupně oproti obžalobě vypustil ze skutkové věty zcela pasáž o tom, že měla požadovat po J. Š. částku ve výši 40 000 Kč pro účely úplatku pro bankovní úřednici. Podstatné změny nastaly v popisu tohoto skutku i v případě úvěru poskytnutého V. F., neboť okresní soud v popisu skutku uvedl, že V. F. poskytla úvěr ve výši 970 000 Kč, obžaloba však pracovala s částkou jistiny úvěru ve výši 700 000 Kč. Nevynesení zprošťujícího výroku, ale pouze vypuštění části skutkové věty, nebylo blíže zdůvodněno. Odvolací soud k námitkám obviněné uvedl, že nešlo o dílčí skutek tohoto trestného činu, ale o dílčí část jejího jednání, vázané skutkově na smlouvu o úvěru s obchodní společností JMT G. CZ. Podle obžaloby se přitom měla obviněná dopustit lichevního jednání v souvislosti se dvěma úvěry poskytnutými manželům Š. Šlo o úvěry od obchodní společnosti JMT G. CZ a dále od V. F. Z provedeného dokazování vyplynulo, že V. F. neposkytla úvěr ve výši jistiny 700 000 Kč, ale ve výši 970 000 Kč, a pokud jí byla vrácena částka ve výši 1 030 000 Kč, rozdíl činil 60 000 Kč, což nelze označit jako navýšení hrubě nepřiměřené. Z provedených důkazů tedy vyplynulo, že se část skutku pod bodem I., týkající se úvěru od V. F., vůbec nestala tak, jak bylo tvrzeno v podané obžalobě, proto mělo být rozhodnuto zprošťujícím výrokem. Důvodnost této námítky vyplývá i z odkazu okresního soudu na zásadu *in dubio pro reo* a na skutečnost, že nebylo prokázáno to, co bylo tvrzeno v obžalobě. Vypuštění části popisu skutku vnímá obviněná jako nezákonné, přičemž za současného stavu pravomocné meritorní rozhodnutí navozuje nejistý právní stav umožňující případné další budoucí trestní řízení ohledně dílčího útoku týkajícího se úvěru poskytnutého V. F. jako věřitelkou manželům Š. jako dlužníkům.

8. Obviněná navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě i rozsudek Okresního soudu ve Frýdku-Místku, jakož i další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí a aby věc vrátil soudu prvního stupně, aby ji znovu projednal a rozhodl.

III.

Vyjádření k dovolání

9. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství k dovolání obviněné uvedl, že je postaveno výlučně na doslovném opakování námitek vytýkaných v předchozích stadiích trestního řízení, s nimiž se soudy řádně vypořádaly. K této problematice odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. [5 Tdo 86/2002](#), podle něhož opakuje-li obviněný v dovolání v podstatě jen námitky uplatněné v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, se kterými se soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání zjevně neopodstatněné ve smyslu § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Byť tedy obviněná uplatnila své námitky z hlediska vytýkaných dovolacích důvodů způsobem v zásadě relevantním, je zřejmé, že především Krajský soud v Ostravě se jejími shodnými tvrzeními řádně zabýval a stručně rozvedl důvody, pro které jim nelze přisvědčit. S jeho úvahami soustředěnými v odůvodnění rozsudku se lze ztotožnit. Státní zástupce tedy jen v krátkosti ve vztahu k námitce vztahující se k dílčímu útoku pokračujícího přečinu lichvy, konkrétně k jednání vymezenému pod bodem II./2. výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, shrnul, že Okresní soud ve Frýdku-Místku správně připomněl, že takový hrubý nepoměr může s ohledem na konkrétní zjištěné okolnosti zakládat i úrok nižší, jak to vyplývá kupříkladu z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. [4 Tdo 416/2013](#). V aktuálně řešené trestní věci přitom nelze přehlédnout významnou skutečnost spočívající v úzké souvislosti jednání obviněné popsaného pod bodem II./2. s předchozím jednáním vymezeným v bodě II./1. výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, neboť právě v důsledku aktivních kroků obviněné byl dluh poškozené A. Š. nejprve navýšen o více než 600 000 Kč, což se stalo bezprostředním impulzem pro následné uzavření smlouvy o úvěru, jehož podstatou byl nepoměr mezi plněním poskytnutým poškozené a plněním, které byla nucena vrátit, vyjádřený hodnotou téměř 60 %. Poskytnutí úvěru, jehož následná úhrada představovala navýšení o 59 % ročně, nepochybně představuje hrubý nepoměr a má lichvářskou povahu.

10. Státní zástupce se pak neztotožnil ani s námitkou údajného procesního pochybení soudu prvního stupně, který neprokázanou část jednání jen tzv. vypustil a nerozhodl ohledně ní o zproštění obžaloby. Z hlediska posouzení dané problematiky je zapotřebí rozlišit skutek a popis skutku. Soud rozhoduje výlučně o skutku tak, jak byl zjištěn v rámci dokazování, a nikoli o jeho popisu vyjádřeném v obžalobě. Nic mu tedy nebrání modifikovat skutek v porovnání s podanou obžalobou tak, aby odpovídal nově učiněným skutkovým závěrům. V posuzované věci soud prvního stupně tzv. vypustil pouze tu část jednání pod bodem I. výroku o vině, která nebyla prokázána. Nešlo přitom o samostatný dílčí útok, o kterém by bylo třeba rozhodnout zproštěním obžaloby, neboť ona „dílčí část“ skutkového děje se stále vztahovala k původní smlouvě lichevního charakteru.

11. Státní zástupce navrhl odmítnout dovolání obviněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

IV.

Rozhodnutí o důvodnosti dovolání

12. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání je přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř.], bylo podáno osobou k tomu oprávněnou, tj. obviněnou prostřednictvím obhájce [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě k tomu určeném (§ 265e tr. ř.) a splňuje náležitosti obsahu dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.).

13. Z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který obviněná jako první uplatnila, lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Směřuje-li dovolání proti odsuzujícímu rozhodnutí, pak tomuto dovolacímu důvodu obsahově odpovídají pouze námitky, v nichž se tvrdí, že skutkový stav, který zjistily soudy prvního a druhého stupně, nevykazuje znaky trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným. Předmětem právního posouzení totiž je skutek, tak jak ho zjistily soudy, a nikoli jak ho prezentuje či jak se jeho zjištění dožaduje dovolatel.

14. Pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze tedy podřadit námitky obviněné týkající se nenaplnění znaku skutkové podstaty trestného činu lichvy podle § 218 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku, konkrétně že hodnota vzájemných plnění, sjednaných a realizovaných ve vztahu k poškozené A. Š., u skutku popsaného pod bodem II./2. výroku o vině, nebyla v hrubém nepoměru.

15. K tomu Nejvyšší soud především připomíná, že trestného činu lichvy podle § 218 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí, kdo zneužívá něčí rozumové slabosti, tísně, nezkušenosti, lehkomyšlnosti nebo něčího rozrušení, dá sobě nebo jinému poskytnout nebo slíbit plnění, jehož hodnota je k hodnotě vzájemného plnění v hrubém nepoměru (alinea první), nebo kdo takovou pohledávku uplatní nebo v úmyslu uplatnit ji na sebe převede (alinea druhá, tzv. palichva). Z citované dikce zákona je zřejmé, že naplnění skutkové podstaty tohoto trestného činu je především vázané na podmínku, jejíž splnění obviněná v podaném dovolání zpochybnila a která spočívá ve slibu nebo v poskytnutí lichvářského plnění, tedy takového plnění, jehož hodnota je v hrubém nepoměru ve vztahu k hodnotě vzájemného plnění.

16. Hrubý nepoměr poskytnutého nebo slíbeného plnění ve vztahu k tomu, co za to poškozená osoba obdrží, je nutné posuzovat z hlediska současných objektivních směnných hodnot obou plnění. Hodnota vzájemného plnění se stanoví podle stejných zásad, jako se určuje výše škody (§ 138 odst. 1 tr. zákoníku). Pro posouzení hrubého nepoměru vzájemných plnění záleží jen na hodnotě obou plnění a na jejich vzájemném srovnání, nikoli na výši výsledné škody, protože toto kritérium zákon neuvádí jako znak trestného činu lichvy.

17. Při poskytování úvěrů a půjček existuje z hlediska požadovaných úroků určitá hranice, která odděluje standardní podnikatelskou činnost provozovanou v souladu s právním řádem a lichvu. Uvedenou hranicí je podle trestního zákoníku to, co lze pokládat již za hrubý nepoměr mezi vzájemnými plněními pachatele a poškozeného ve smyslu § 218 odst. 1 tr. zákoníku. Poskytnutí půjčky peněz s úrokem dosahujícím 70 % a více za rok pak podle judikatury (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2005, sp.zn. [5 Tdo 1282/2004](#), publikované pod č. 52/2005 Sb. rozh. tr.) nepochybně zakládá takový hrubý nepoměr.

Soudní praxe však dovozuje zmíněný nepoměr i při nižším úroku, resp. roční procentní sazbě nákladů úvěru či půjčky (tzv. RPSN), pokud několikanásobně převyšuje obvyklou výši úroku (resp. výši RPSN), jakou požadují v daném místě a čase banky při poskytování úvěrů nebo půjček (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012, sp. zn. [3 Tdo 225/2012](#), publikované pod č. 23/2013 Sb. rozh. tr., podle něhož stačí úrok ve výši 65 % a podle okolností i méně za rok, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. [4 Tdo 416/2013](#), podle něhož může postačovat, s přihlédnutím k dalším okolnostem, výše úroku 44,1 % za rok, anebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. [4 Tdo 1013/2015](#), v němž úvěrová smlouva – s ohledem na úrok ve výši 28,8 % za rok, zajišťovací a sankční nástroje a zjevnou nerealnost splnění ze strany poškozené – byla posouzena jako smlouva lichovní).

18. S ohledem na výklad ustanovení § 218 odst. 1 tr. zákoníku i zmíněnou soudní praxi je současně zřejmé, že sjednaná výše úroků nemůže být jediným kritériem pro posouzení, zda okolnosti poskytnutí konkrétní půjčky vykazují znaky lichvářského jednání či nikoli. V této souvislosti Nejvyšší soud odkazuje např. na rozhodnutí publikované pod č. [5/2001](#) Sb. rozh. tr., v jehož rámci bylo konstatováno, že při posouzení, zda jde v případě sjednané půjčky o příslib plnění, jehož hodnota je k hodnotě vzájemného plnění v hrubém nepoměru, jak předpokládá ustanovení § 218 odst. 1 tr. zákoníku, je třeba zvažovat vedle hodnotového poměru vzájemných plnění i dobu, na kterou je půjčka uzavřena, resp. na další okolnosti (viz obdobně i již zmíněné usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. [4 Tdo 1013/2015](#), připomínající zejména zajišťovací a sankční nástroje, a dále literaturu, např. ŠČERBA, F. a kol. Trestní zákoník. Svazek 2. § 205 až 421. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 1768).

19. Skutkový stav, z něhož soudy obou stupňů v dané věci při hmotněprávním posouzení otázky naplnění znaku hrubého nepoměru hodnot vzájemných protiplnění u předmětné úvěrové smlouvy vycházely, lze stručně shrnout tak, že obviněná s vědomím značně nepříznivé finanční situace poškozené A. Š. (tj. jejích nízkých příjmů a tyto příjmy převyšujících dluhů) a toho, že poškozená použije finanční prostředky získané z úvěru téměř výlučně k úhradě předchozích dluhů, zprostředkovala a zajistila uzavření krátkodobé úvěrové smlouvy s V. F., jejímž předmětem byla půjčka finanční částky ve výši 870 000 Kč, z níž V. F. uhradila předchozí dluh poškozené ve výši 600 000 Kč, částku ve výši 200 000 Kč si obviněná ponechala pro vlastní potřebu a částku ve výši 70 000 Kč předala poškozené. Současně bylo ujednáno zajištění tohoto závazku ve formě smlouvy o zřízení zástavního práva k rodinnému domu v obci XY a také k bytové jednotce v obci XY (viz bod II./1. výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně). Dále pak při vědomí, že poškozená tuto půjčku nebude schopná splatit, obviněná o dva měsíce později zprostředkovala a zajistila poškozené uzavření další krátkodobé úvěrové smlouvy (která je nyní předmětem posuzování), tentokrát s obchodní společností TG C. CZ na částku ve výši 1 290 000 Kč se splatností 3 měsíce a se současným ujednáním, pro případ prodlení, smluvního úroku ve výši 0,2 % denně z dlužné částky, a dále jednorázové smluvní pokuty ve výši 250 000 Kč v případě prodlení delšího než 7 dní. Ani tuto půjčku nebyla poškozená schopna splatit a ta byla v konečném důsledku uhrazena z prodeje zastavených nemovitých věcí (jejich prodej si poškozená zajistila sama).

20. Z naznačeného postupu obviněné při zprostředkování a zajišťování půjček poškozené vyplynulo, že obviněná jednala primárně s cílem dosáhnout toho, aby vůči poškozené mohly být v krátkém časovém horizontu několika měsíců uplatňovány pohledávky včetně jejich

příslušenství, zahrnujícího nejen samotné úroky, ale i předem očekávané výnosy z vysoko nastavených smluvních pokut i úroků z prodlení, když dopředu zjevně musela počítat s tím, že nenastane žádná okolnost, která by poškozené umožnila splatit poskytnuté půjčky včas a vyhnout se tak následkům spojeným s případným prodlením. Poškozená tedy – zjednodušeně řečeno – na počátku potřebovala uhradit úvěr třetí osobě ve výši 600 000 Kč a nebyla toho schopna, pro což jí obviněná zajistila půjčku ve výši 870 000 Kč, ovšem z toho vyplývající závazek ve výši 920 000 Kč pak nemohla uhradit jinak než další půjčkou (úvěrem) poskytnutou obviněné, a to ve výši 1 290 000 Kč, na jejíž zaplacení vydala z prodeje nemovitých věcí částku ve výši 1 750 000 Kč, to vše během několika měsíců (být je třeba připomenout, že minoritní část plnění byla poškozené vyplacena v hotovosti vedle úhrady půjček).

č. 29

21. Při posouzení naplnění znaku hrubého nepoměru je pak v tomto případě, s ohledem na shora uvedené závěry soudní praxe, jednak nutné nahlížet na sjednanou smluvní pokutu i úroky z prodlení tak, že vznik právního nároku na ně byl v případě poškozené nevyhnutelný, tj. obviněná nepochybně musela počítat s tím, že poškozená bude muset hradit i tyto náklady, proto, přestože jde o složku sankční, bylo namístě ji zahrnout do celkového navýšení poskytnutého úvěru, které tedy představovalo 59 % za rok. Je zcela nerozhodné, že povinnost smluvní pokuty nastávala až při prodlení se splacením úvěru v trvání 7 dnů, neboť tento časový odstup nevytvářel pro poškozenou žádný relevantní prostor pro řešení její situace v podobě finanční tísně, o níž obviněná věděla a zneužila ji.

22. Dále je nutné poukázat na délku doby, na kterou byla uzavřena úvěrová smlouva popsaná v bodě II./2. výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, jak na ni obviněná v dovolání poukázala, neboť rovněž doba splatnosti v trvání 3 měsíců představovala z pohledu poškozené, i s ohledem na její finanční situaci, možnosti a výši úvěru, objektivní nereálnost eventuálního úplného splnění závazku.

23. Ve vztahu k naplnění znaku hrubého nepoměru ve významu požadovaném skutkovou podstatou podle § 218 odst. 1 tr. zákoníku je třeba nepochybně zohlednit i vědomí obviněné o plné konkrétní finanční a majetkové situaci poškozené. Poškozená se nacházela v situaci, která byla z jejího hlediska bezvýchodná, neboť jí hrozilo, že v případě neuhrazení předchozího dluhu (na jehož uhrazení neměla finanční prostředky) přijde o svůj dům jeho prodejem jako zástavy. Obviněná s vědomím všech těchto skutečností přesto opakovaně zajistila poškozené uzavření úvěrové smlouvy, čímž její značně neuspokojivou finanční situaci ještě zhoršila, to vše s již zmíněným vědomím o nereálnosti plnění ze strany poškozené a o její lehkomyšlnosti.

24. Nejvyšší soud rovněž doplňuje, že v dané věci je posuzováno pouze jednání obviněné, která uzavření smluv s poškozenou zajistila a zprostředkovala a v podstatě systematicky vůči poškozené postupovala, tj. bez jejího jednání by k jejich uzavření nedošlo (resp. tím získala i pro sebe provizi). V návaznosti na to je zcela nerozhodné, že v případě obou souborů smluvních vztahů vystupoval odlišný věřitel (V. F. a obchodní společnost TG C. CZ), takže toto zjištění nemá pro komplexní posouzení věci žádný vliv.

25. S ohledem na popsané skutečnosti je pak zřejmé, že jednání obviněné vůči poškozené A. Š. je nutné hodnotit celkově a nelze je, jak požadovala obviněná v dovolání, posuzovat izolovaně v rámci jednotlivých smluv. Konečné plnění mezi věřitelem a dlužníkem totiž může být

odrazem více samostatných (dílčích) smluvních vztahů, jejichž předmětem je – v obdobných jako nyní projednávaných souvislostech – úvěr či půjčka, sankce, zajištění apod., navíc smlouvy mohou v krátkých časových intervalech navazovat a doplňovat se tak, jak tomu bylo i v dané věci. Jeden dílčí a z kontextu věci vytržený závazkový vztah by sice nemusel zakládat hrubý nepoměr vzájemných plnění, ale právě souhrn všech zřetelně propojených vztahů již naplňuje takový znak, a jde tedy o zasažení objektu daného deliktu.

26. Obviněná pak za zjištěných okolností zajistila poškozené úvěrový vztah, z něhož jí vyplynul prospěch ve výši 200 000 Kč (stran něhož ani obviněná v dovolání nic nenamítala proti hrubosti nepoměru plnění), a na to bezprostředně a při vědomí, že poškozená nebude schopna úvěr splatit, navázala zajištěním dalšího, a to krátkodobého vztahu, jenž matematickým součtem všech plnění, jejichž existence byla obviněné předem známa (tedy že po poškozené bude požadováno i uhrazení sankcí a že k nutnosti jejich uhrazení vzniknou podmínky), znamenal navýšení o 59 %. Proto je namístě dovodit, že i zmíněnou úvěrovou smlouvu, uzavřenou mezi poškozenou a obchodní společností TG C. CZ s uvedeným celkovým navýšením ve výši 59 % p. a., je třeba rovněž označit jako smlouvu lichevní, resp. jako součást zajištění lichevních vztahů obviněnou poškozené A. Š., neboť jeho znakem byl mimo jiné hrubý nepoměr vzájemných plnění.

č. 29

27. Nejvyšší soud doplňuje, že zaplacení popsanych dluhů poškozenou bylo zajištěno zástavním právem na jí vlastněných nemovitých věcech. Tento institut sice, na rozdíl od zajišťovacího převodu práva (jehož dopady mohou být nicméně významně ovlivněny zejména rozvazovacími podmínkami), nezakládal okamžitý přesun vlastnického práva k nemovité věci, avšak vzhledem k okolnostem případu a hodnotě zástavy zajišťoval úhradu všech (nepoměrných) dluhů poškozené, která proto také, s ohledem na svoji důvěřivost, manipulovatelnost a finanční tíseň, musela v konečném důsledku nutně přistoupit k jejich prodeji. Toho si obviněná musela být vědoma, stejně jako skutečnosti, že poškozená přijímá další závazky zejména proto, aby nemusela prodat svůj nemovitý majetek, což – jak bylo uvedeno – nakonec musela učinit, ovšem vlivem jednání obviněné o několik měsíců později, zato s výrazně vyšší platební povinností.

28. Souhrnně řečeno, právní posouzení jednání obviněné, a to i pokud jde o jeho dílčí momenty popsané pod bodem II./2. výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, bylo učiněno správně a bez vad, neboť i jeho podstatou bylo zajištění sjednání lichevních vztahů, naplňujících znak hrubého nepoměru hodnot vzájemných plnění ve smyslu § 218 odst. 1 tr. zákoníku. Nejvyšší soud shledal námitky obviněné ve vztahu k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zjevně neopodstatněnými.

29. Obviněná uplatnila v dovolání i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. Namítla, že ve výroku rozsudku soudu prvního stupně chybí výrok o jejím zproštění obžaloby podle § 226 tr. ř., neboť soud prvního stupně stran neprokázané části jejího jednání tuto část pouze vypustil ze skutkové věty, konkrétně z bodu I. výroku o vině.

30. Nejvyšší soud k dané problematice především konstatuje, že zmíněný dovolací důvod je dán, jestliže v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný. Je tedy jednak naplněn, pokud určitý výrok nebyl vůbec učiněn, tedy určitý výrok v napadeném rozhodnutí není obsažen, přestože jej soud měl podle zákona nebo podle návrhu některé ze stran pojmout do výrokové části rozhodnutí. Druhou alternativou je, že určitý výrok sice byl v napadeném

rozhodnutí učiněn, ale není úplný. Neúplným je takový výrok napadeného rozhodnutí, který neobsahuje některou podstatnou náležitost stanovenou zákonem, např. je-li v případě výroku o vině uvedena právní kvalifikace skutku jenom zákonným pojmenováním trestného činu včetně příslušného zákonného ustanovení, ale není citována tzv. právní věta vyjadřující zákonné znaky trestného činu (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 3173 a 3174). Obviněnou vznesená námitka je tedy ve vztahu k uplatněnému dovolacímu důvodu relevantní, nelze jí však přiznat opodstatnění.

č. 29

31. Pro posouzení dané otázky je rozhodující vymezení pojmu skutek. Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je následek závažný z hlediska trestního práva, který pachatel způsobil nebo chtěl způsobil. Za jeden skutek lze považovat jen ty projevy vůle pachatele navenek, které jsou pro tento následek kauzální, pokud jsou zahrnuty zaviněním (viz rozhodnutí pod č. [8/1985](#) Sb. rozh. tr. a dále ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 172). Soud může podle § 220 odst. 1 tr. ř. rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. Podle § 12 odst. 12 tr. ř. se skutkem rozumí též dílčí útok pokračujícího trestného činu. Obžalovací zásada uvedená v ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř., podle něhož soud může rozhodnout jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu, neznamena, že mezi skutkem, který je uveden v žalobním návrhu, a skutkem, uvedeným ve výroku rozsudku, musí být úplná shoda. Některé skutečnosti mohou odpadnout a naopak jiné přistoupit, avšak nesmí se změnit podstata skutku. Podstata skutku je určována účastí obžalovaného na určité události popsané v žalobním návrhu, z níž vzešel následek porušující nebo ohrožující společenské zájmy chráněné trestním zákonem. Totožnost skutku bude zachována, bude-li zachována totožnost jednání nebo následku (viz rozhodnutí publikované pod č. [64/1973](#) Sb. rozh. tr.). Od skutku je nutno odlišovat popis skutku jako obligatorní náležitost příslušného rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení. Soud je sice vázán skutkem uvedeným v žalobním návrhu, ale nikoli jeho popisem v obžalobě. Proto není povinen bez dalšího převzít popis skutku z obžaloby, ale při zachování totožnosti skutku soud musí přizpůsobit jeho popis tak, aby odpovídal použité právní kvalifikaci skutku.

32. V návaznosti na konstatované závěry Nejvyšší soud uvádí, že soud prvního stupně rozhodoval v rámci bodu I. o dílčím útoku obviněné, který z procesního pohledu tvořil jeden skutek. Jeho podstatou bylo jednání, směřující podle podané obžaloby vůči poškozeným J. Š. a Z. Š., jímž zneužila jejich důvěřivosti, snadné manipulovatelnosti a především jejich finanční tísně, a kteří ji oslovili na inzerát s tím, že nutně potřebovali půjčku k úhradě tíživých dluhů. Na tuto žádost obviněná, při vědomí, resp. za využití zmíněných okolností, reagovala tím, že, jak bylo uvedeno v obžalobě, jim zprostředkovala uzavření řady na sebe navazujících smluv, jimiž poškozeným nejprve zajistila krátkodobý úvěr u obchodní společnosti JMT G. CZ k úhradě aktuálního dluhu, ač věděla, že ani tento úvěr, včetně dalších navýšení, nebudou schopni uhradit, zejména ve stanovené krátké době, proto slibovala i následnou konsolidaci úvěru. Tuto jim zajistila prostřednictvím navazujících smluvních vztahů s V. F., které poškození nebyli již vůbec schopni splnit, resp. stalo se tak až prodejem zajištěných nemovitých věcí. Podstatou uvedeného děje je tedy zjevně jedno jednání obviněné, reagující na žádost poškozených příslibem zajištění úvěrů a konsolidace dluhu, završené následkem v podobě uvržení poškozených do větší dluhové pasti a prodeje jejich nemovitého majetku. Obviněná jednala ve vztahu k těmto poškozeným v rychlé časové souvislosti, zprostředkovala jim uzavření více úvěrových smluv s vědomím, že dluh neuhradí

a bude muset dojít k další konsolidaci, přičemž celá tato situace mohla vyústit jedine do prodeje nemovitých věcí poškozených. Jde tedy o jeden skutek, resp. ve smyslu § 12 odst. 12 tr. ř. jeden dílčí útok pokračující trestné činnosti obviněné.

33. Soud prvního stupně po provedení dokazování následně učinil zjištění, že první část naznačených smluvních vztahů, zajištěných obviněnou poškozeným J. Š. a Z. Š., je s ohledem na poměr vzájemného plnění lichevního charakteru, část druhá již v plném rozsahu nikoli. V rámci bodu I. výroku o vině svého rozsudku tudíž rozhodl o žalovaném skutku (dílčím útoku), jehož (pouze) popis upravil tak, že vypustil trestněprávně nerelevantní momenty, týkající se úkonů, jimiž obviněná nezakládala lichevní vztah. Naopak nerozhodoval o zproštění obžaloby podle § 226 tr. ř., neboť tím by o témže skutku učinil dvě rozhodnutí, což je vyloučeno. Okresní soud ve Frýdku-Místku tudíž v daném ohledu postupoval správně.

č. 29

34. Nejvyšší soud doplňuje, že jiný závěr nelze dovozovat ani z užití pravidla *in dubio pro reo*, resp. z toho, že nebylo plně prokázáno tvrzení obžaloby (jak namítala obviněná v dovolání), neboť takové skutečnosti bez dalšího neznamenalí nutnost rozhodnutí o zproštění obžaloby soudem prvního stupně. Podstatné je, zda se neprokázání některých tvrzení obžaloby (či přetrvávání pochybností o jejich reálnosti) týkalo skutku jako takového (a může být namíste obžalovaného pro něj obžaloby zprostit), nebo jen určitých momentů, které sice i mohou skutek co do jednání a následku upřesňovat (např. rozšiřovat nebo zužovat), ale na jeho podstatu dopad nemají.

35. Z uvedeného je zřejmé, že v rozsudku okresního soudu žádný výrok nechybí, a proto ani dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. nebyl naplněn.

36. S ohledem na shora popsané závěry Nejvyšší soud konstatuje, že dovolací argumentace obviněné je sice pod uplatněné dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a k) tr. ř. podřaditelná, nicméně byla shledána zjevně neopodstatněnou. Proto Nejvyšší soud dovolání obviněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné. Učinil tak v neveřejném zasedání za splnění podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.

37. *Obiter dictum* je namíste rovněž poznamenat, že rozhodnutí soudu druhého stupně je ze dne 27. 4. 2021, avšak věc byla předložena Nejvyššímu soudu k projednání dovolání až dne 25. 10. 2021, a v dovolacím řízení tak nedošlo k žádným průtahům.

č. 30

Porušením důležité povinnosti ve smyslu § 143 odst. 2 tr. zákoníku řidičem motorového vozidla není pouhé nerespektování dopravního značení, které primárně neslouží k ochraně života a zdraví lidí. Zároveň musí být dána příčinná souvislost mezi účelem porušené normy a způsobeným následkem.

Zákaz vjezdu všech motorových vozidel s výjimkou dopravní obsluhy se v určitém místě stanoví zpravidla tehdy, pokud je zde zájem na tom, aby byl v dané oblasti snížen průjezd motorových vozidel (např. za účelem nižší hlučnosti, zčásti i bezpečnosti chodců). Ze samotného porušení tohoto zákazu, i když se na obviněného jako řidiče motorového vozidla nevztahovala výjimka podle dodatkové tabulky umožňující vjezd dopravní obsluhy, nelze dovozovat existenci a následné porušení důležité povinnosti uložené mu podle zákona (tj. podle zákona o silničním provozu).

Porušení důležité povinnosti, Ublížení na zdraví

§ 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2022, sp. zn. 5 Tdo 118/2022, ECLI:CZ:NS:2022:5.TDO.118.2022.1

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněné N. S. K. podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2021, sp. zn. 5 To 174/2021, v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 3 T 35/2021. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud přikázal Krajskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2021, sp. zn. 3 T 35/2021, byla obviněná N. S. K. uznána vinnou přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ve zkratce „tr. zákoník“). Za to jí byl uložen podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obviněné uložen i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18 měsíců. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněné uložena povinnost nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, regionální pobočce v B., škodu ve výši 3 911 Kč. Dále jí byla uložena povinnost nahradit poškozené AAAAA (pseudonym) nemajetkovou újmu peněžní částkou ve výši 350 000 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byli

poškození se zbytkem svých nároků na náhradu nemajetkové újmy odkázání na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Skutek, kterým byla obviněná uznána vinnou, spočíval ve stručnosti v tom, že dne 4. 5. 2020 v 10:28 hodin řídila osobní motorové vozidlo tovární značky XY, registrační značky XY, majitele – obchodní společnosti M., v XY po ulici XY ve směru od ulice XY, přičemž při odbočování vpravo do ulice XY porušila ustanovení § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. b), c), d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a při vědomí výskytu několika dětí na ulici XY pokračovala v jízdě, ač s ohledem na robustní karoserii vozidla neměla náležitý výhled z vozidla, přičemž nepřizpůsobila jízdu technickým vlastnostem vozidla a v důsledku toho na zpomalovacím prahu na ulici XY srazila přední částí vozidla a povalila na vozovku nezletilou AAAAA, která jela na dětském odrážedle při pravém okraji vozovky (z pohledu řidičky) ulice XY ve směru ke křižovatce s ulicí XY a které přejetím levé poloviny hlavy pravým předním kolem vozidla způsobila smrtelná zranění.

č. 30

3. Proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně podali obviněná, státní zástupce a poškození odvolání, o nichž rozhodl Krajský soud v Brně svým rozsudkem ze dne 15. 9. 2021, sp. zn. 5 To 174/2021, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), f), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání státního zástupce a poškozených zrušil napadený rozsudek ve výrocích o vině, trestu a náhradě škody týkajících se obviněné N. S. K. Podle § 259 odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. ř. odvolací soud nově rozhodl tak, že obviněná spáchala přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku jí byl uložen trest odnětí svobody v trvání 24 měsíců, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 a ½ roku. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obviněné dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 4 roků. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněné uložena povinnost nahradit vyjmenovaným poškozeným nemajetkovou újmu a způsobenou škodu. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byli poškození odkázáni se zbytkem svých nároků na řízení ve věcech občanskoprávních. Odvolání obviněné bylo podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítnuto.

II.

Dovolání obviněné

4. Proti citovanému rozsudku odvolacího soudu podala obviněná N. S. K. prostřednictvím svého obhájce dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021, z něhož bude dále vycházet i Nejvyšší soud.

5. Podle obviněné soudy obou stupňů v první řadě chybně vyhodnotily, že porušila dopravní značku „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou „Mimo dopravní obsluhy“ jen z důvodu své pohodlnosti. Do dané ulice totiž jela z důvodu péče o svou dceru, přičemž pokud by dodržela dopravní značení, jak upozorňují soudy, tak by musela nést dítě a veškeré vybavení na vzdálenost delší než 400 metrů, ačkoliv bylo možné zaparkovat vozidlo přímo před domem u příbuzné na parkovacím místě. Obviněná nesouhlasí také s tvrzením soudů, podle něhož se na ni nevztahovala výjimka, spočívající v povolení vjezdu vozidlům dopravní obsluhy, a tento závěr se jí jeví jako příliš formalistický. Dovedeno *ad absurdum*, podle názoru odvolacího soudu by do ulice opatřené dopravní značkou B 11 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou E 13 „Mimo dopravní obsluhy“ mohlo vjet

např. i vozidlo zásilkové služby nad 3,5 tuny s dovozem drobného balíčku obsahujícího náramkové hodinky, avšak příjezd matky se spícím dítětem do domu její příbuzné s celkovou váhou dítěte včetně sedačky a osobních potřeb dítěte i matky asi 20 kg by byl nepřipustný.

6. Obviněná nesouhlasí s tím, že by právě porušení zmíněného dopravního značení bylo skutečnou příčinou nehody, neboť toto tvrzení nemá oporu v dokazování. Kdyby totiž obviněná z důvodu nutnosti vyřídit určitou záležitost vezla kromě své dcery a osobních věcí své příbuzné například i potraviny, splnila by podmínky dopravní obsluhy i podle čistě formalistického výkladu a na skutkovém ději by se tím nic nezměnilo.

7. Podle názoru obviněné je chybný i závěr soudu prvního stupně, že ačkoliv nemohla vůbec vidět poškozenou AAAAA, a to jak z důvodu její výšky, tak z důvodu technického řešení křižovatky a konstrukce řízeného vozidla, přesto dovodil její zavinění ze skutečnosti, že pokračovala v jízdě, i když v ulici XY viděla hlouček osob a měla na základě toho předpokládat pohyb nehlídaného batolete pod koly jejího vozidla. Obviněná ovšem skutečně zastavila ihned, jakmile zpozorovala v dálce gestikulující osoby, což dokazuje i výsledné postavení jejího vozidla a znalcem stanovená brzdná dráha pouhých 3 a 1/2 metru.

8. Jak dále obviněná zdůraznila, odvolací soud dospěl po přezkoumání znaleckého posudku znalce Ing. J. M. k chybným závěrům, které jsou navíc v rozporu se skutečnostmi uvedenými v tomto posudku. Obviněná nesouhlasí s postupem odvolacího soudu, který se nevypořádal s její námitkou rozdílného věku a výšky figuranta použitého při vyšetřovacím pokusu, při němž se znalec sice zavázal zohlednit jeho odlišnou výšku oproti usmrčené poškozené při zpracování posudku, což ovšem následně neučinil. Uvedený rozdíl však podle obviněné mohl vést k nesprávným závěrům ve znaleckém posudku o jejích možnostech spatřit včas poškozenou. Pokud jde o zmíněnou námitku obviněné týkající se odlišné výšky figuranta, který byl o 10 cm vyšší, než byla výška poškozené, odvolací soud se s ní vůbec nevypořádal a pouze konstatoval, že věkový rozdíl mezi poškozenou a figurantem nepovažuje za příliš velký. Jestliže podle znaleckého posudku mohla obviněná při vyšetřovacím pokusu ze své pozice řidiče zahlédnout pouze vršek hlavy figuranta, pak podle jejího názoru je uvedený rozdíl výšky velmi podstatnou skutečností, kterou měl soud zohlednit ve svých závěrech o možnostech viditelnosti poškozené.

9. Obviněná nesouhlasí ani s tvrzením odvolacího soudu, podle jehož názoru nepřizpůsobila rychlost a způsob jízdy řízenému vozidlu. Pokud jde o rychlost jízdy, podle závěrů znalce při odbočování v místě, kde byla povolena nejvyšší rychlost 30 km/hod., jela rychlostí 7 km/hod., což se fakticky rovná rychlejší chůzi a jízdě na hraně nejnižší konstrukční rychlosti vozidla. Odvolací soud nijak blíže nerozvedl způsob jízdy vozidla a nespecifikoval konkrétní pochybení na straně obviněné, proto podle ní je toto tvrzení soudu nepřezkoumatelné.

10. Nejzásadnější pochybení odvolacího soudu spatřuje obviněná ve změně právní kvalifikace skutku do podoby závažnějšího trestného činu, který měla spáchat tím, že porušila důležitou povinnost uloženou jí podle zákona, přičemž odvolací soud v tomto směru argumentoval tím, že vjížděla do obytné zóny. Podle obviněné ovšem v době posuzované nehody a ani nyní není v dané ulici instalována dopravní značka IZ 5a „Obytná zóna“, která by umožňovala hry dětí po celé šíři komunikace, přičemž toto nepravdivé tvrzení se objevuje napříč celým rozsudkem odvolacího soudu. Naopak v souvislosti se zmíněným tvrzením obviněná připomněla i ustanovení § 3 odst. 1 zákona o silničním provozu, podle něhož se provozu na pozemních

komunikacích nesmí účastnit osoba, která by vzhledem k věku nebo ke sníženým tělesným nebo duševním schopnostem mohla ohrozit bezpečnost tohoto provozu. To neplatí, pokud osoba sama nebo jiná osoba učinila taková opatření, aby k ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích nedošlo.

11. Podle názoru obviněné soudy nižších stupňů chybně vyhodnotily její odpovědnost za smrt poškozené AAAAA jako odpovědnost primární. Primární zavinění toho, že se poškozená dostala do zóny jízdy vozidla řízeného obviněnou, však obviněná shledává u osoby či osob, které porušily svou zákonnou povinnost a řádně nevykonávaly dozor nad pohybem dítěte nezpůsobilého být účastníkem silničního provozu, ač jim to zákon výslovně ukládá.

12. Obviněná proto navrhla, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. v celém rozsahu zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2021, sp. zn. 5 To 174/2021, a aby dále zrušil i předcházející rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2021, sp. zn. 3 T 35/2021, a vrátil mu věc k dalšímu projednání.

č. 30

III.

Vyjádření k dovolání

13. Nejvyšší státní zástupce se vyjádřil k podanému dovolání obviněné N. S. K. prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Podle jeho názoru jsou konkrétní námitky uvedené obviněnou (vyjma výroku o trestu) důvodné, neboť část rozhodných skutkových zjištění není podložena dokazováním a navíc ani z těchto nepodložených skutkových zjištění nelze učinit právní závěr, že by obviněná svým jednáním porušila důležitou povinnost ve smyslu § 143 odst. 2 tr. zákoníku.

14. Za zcela správnou považuje státní zástupce argumentaci obviněné o neexistenci obytné zóny, kterou ve svém rozhodnutí opakovaně uvádí odvolací soud, přičemž toto tvrzení nemá žádnou oporu v provedeném dokazování, ač s poukazem na uvedený závěr dospěl odvolací soud k přísnější právní kvalifikaci spáchaného skutku. Státní zástupce souhlasí i s vytýkanými vadami vyšetřovacího pokusu, které se týkají odlišné výšky figuranta, jež nebyla zahrnuta do znaleckého posudku, proto závěry o výhledových možnostech obviněné ve znaleckém posudku vzbuzují podstatné pochybnosti. Podle státního zástupce jsou závěry o trestnosti jednání obviněné a o jeho právní kvalifikaci předčasné, přičemž trestní odpovědnost je možno dovozovat pouze za takové jednání, k němuž existuje konkrétně popsaná rozumná alternativa beztrestného jednání. Možnost, kterou zde shledaly soudy, tedy že obviněná měla vystoupit z vozidla a podívat se na místo, kam odbočuje, nepokládá státní zástupce za jednání, které by mělo být bez dalšího rozumně požadováno od obviněné.

15. Obviněná také důvodně poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. [III. ÚS 2065/15](#), v němž byla posuzována trestní odpovědnost řidiče, který při couvání z parkovacího místa u obchodu přejel jednoroční dítě, jež se nezjištěným způsobem ocitlo za jeho vozidlem. Při porovnání těchto případů je patrné, že obviněný ve zmíněné věci měl ještě menší možnost předpokládat výskyt dítěte za vozidlem, ovšem na druhé straně se tento obviněný skutečně nacházel v obytné zóně. Oběma věcem je pak podle státního zástupce společné to hlavní – dominantní zavinění osob, které měly pečovat o bezpečnost dítěte.

16. Jak dále v návaznosti na uvedené státní zástupce upozornil, v případě smrti dítěte ve věku 1 a 1/2 roku nelze ze zřejmých důvodů opomíjet odpovědnost jeho matky, která se zde podle jeho názoru jeví být spíše dominantní a vyšší než v rozsahu 30 %, k němuž dospěl soud prvního stupně, či snad 10 %, jak tvrdí odvolací soud. Proto ve shodě s obviněnou je státní zástupce přesvědčen, že z důvodu zmíněného dominantního zavinění matky poškozené nelze u obviněné dovodit naplnění znaku, spočívajícího v porušení důležité povinnosti uložené podle zákona, jak rozhodl odvolací soud.

17. Státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu, jakož i rozsudek soudu prvního stupně, a aby podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, která zrušením pozbydou podkladu, a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal soudu prvního stupně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

č. 30

IV.

Posouzení důvodnosti dovolání

a) Obecná východiska

18. Nejvyšší soud po zjištění, že byly splněny všechny formální a obsahové podmínky k podání dovolání, dospěl k následujícím závěrům.

19. Pokud jde o dovolací důvod, obviněná N. S. K. opřela své dovolání o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021 [nyní v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.], tedy že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. K výkladu tohoto dovolacího důvodu Nejvyšší soud připomíná, že je dán tehdy, jestliže skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplnňuje znaky žádného trestného činu. Nesprávné právní posouzení skutku může spočívat i v tom, že rozhodná skutková zjištění neposkytují dostatečný podklad k závěru, zda je stíhaný skutek vůbec trestným činem, popřípadě o jaký trestný čin jde. Podobně to platí o jiném nesprávném hmotněprávním posouzení, které lze dovodit za situace, pokud byla určitá skutková okolnost posouzena podle jiného ustanovení hmotného práva, než jaké na ni dopadalo. S poukazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. však nebylo možné přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu, či prověřovat zákonnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Východiskem pro případné naplnění citovaného dovolacího důvodu byla zásadně jen skutková zjištění stabilizovaná v pravomocně ukončeném řízení a vyjádřená především v popisu skutku v příslušném výroku rozhodnutí ve věci samé, popřípadě i další soudem (soudy) zjištěné okolnosti relevantní z hlediska norem trestního práva hmotného, ale i jiných hmotněprávních odvětví.

20. Nejvyšší soud v nyní posuzované věci přezkoumal podle § 265i odst. 3, 4 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku odvolacího soudu, a to v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, přičemž obviněná N. S. K. v části svého dovolání uplatnila námitky, které odpovídají uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Jde zejména o její tvrzení, že se týká naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku, spočívajícího v porušení důležité povinnosti uložené podle zákona,

kterého se měla obviněná dopustit. Její námitky, jimiž se snažila zpochybnit správnost skutkových zjištění jak soudu prvního stupně, tak odvolacího soudu, a jimi provedeného hodnocení důkazů, jsou však mimo citovaný dovolací důvod. Po přezkoumání pak dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání obviněné je zčásti důvodné a že napadený rozsudek odvolacího soudu nemůže obstát.

b) K námitce směřující proti popisu skutku a jeho právní kvalifikaci

21. Nejvyšší soud k tomu připomíná, že trestného činu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti způsobí smrt, a to proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona. U obviněné N. S. K. shledal odvolací soud variantu záležející v porušení důležité povinnosti uložené jí podle zákona, která spočívala zejména v tom, že porušila povinnosti řidiče motorového vozidla podle § 4 písm. a), c) a § 5 odst. 1 písm. b), c), d) zákona o silničním provozu. Podle nich je každý povinen při účasti na provozu na pozemních komunikacích chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob, přičemž je povinen se řídit dopravními značkami, věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích, přizpůsobit jízdu technickým vlastnostem vozidla a dbát zvýšené opatrnosti zejména vůči dětem. Obviněná dále podle odvolacího soudu např. nedodržela potřebnou míru opatrnosti, měla omezený výhled z důvodu technických vlastností jí řízeného vozidla, byla si vědoma možného výskytu osob v obytné zóně apod.

č. 30

22. Nejvyšší soud shledal důvodnou tu dovolací námitku obviněné N. S. K., kterou zpochybnila naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku, tedy porušení důležité povinnosti, která jí byla uložena podle zákona. Odvolací soud ve svém rozsudku uvedl, že již porušením dopravního značení „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou „Mimo dopravní obsluhy“ obviněná porušila důležitou povinnost řidiče motorového vozidla, přičemž následkem bylo usmrcení poškozené AAAAA. K tomu Nejvyšší soud připomíná, že je vždy potřeba přihlížet k tomu, jaký je účel konkrétního zákazu, který je stanoven určitým dopravním značením v daném místě. Je zřejmé, že k posuzované dopravní nehodě a k usmrcení poškozené došlo v oblasti, kde byla bytová zástavba, a kde tedy bylo možné předpokládat zvýšený počet chodců, proto bylo nutné dbát i vyšší opatrnosti, avšak zmíněné dopravní značení, které tam bylo v době nehody umístěno, nemělo primárně chránit život a zdraví těchto chodců či jiných účastníků silničního provozu. Zákaz vjezdu všech motorových vozidel s výjimkou dopravní obsluhy se v určitém místě stanoví zpravidla tehdy, pokud je zde zájem na tom, aby byl v dané oblasti snížen průjezd motorových vozidel, a to za účelem nižší hlučnosti, většího dopravního klidu a zčásti samozřejmě i bezpečnosti chodců v těchto místech. Smyslem tohoto bezpečnostního předpisu tedy není primárně ochrana života a zdraví lidí (chodců, jiných účastníků silničního provozu); to by bylo možné dovést např. tehdy, kdyby šlo o oblast označenou jako obytná zóna. Proto ze samotného porušení zákazu vjezdu všech motorových vozidel, i když se na obviněnou skutečně nevztahovala výjimka podle dodatkové tabulky umožňující vjezd dopravní obsluhy, nelze dovozovat i existenci a následné porušení důležité povinnosti řidiče motorového vozidla uložené mu zákonem (tj. zákonem o silničním provozu).

23. V návaznosti na výše uvedené je třeba také uvést, že odvolací soud vyhodnotil jednání obviněné podle přísnější právní kvalifikace i na podkladě argumentu, že se ho dopustila v oblasti označené jako „Obytná zóna“, podle § 39 zákona o silničním provozu, čímž ohrozila zájem chráněný tímto značením a porušila tím důležitou povinnost uloženou jí zákonem. Podle zmíněného ustanovení je ovšem obytná zóna zastavěnou oblastí, jejíž začátek je označen dopravní značkou „Obytná zóna“ a konec je označen dopravní značkou „Konec obytné zóny“. Tímto značením je založena povinnost řidičů, aby v obytné zóně dávali vždy přednost chodcům, a to i dětem, které si v dané oblasti hrají. Z dikce zákona je zřejmé, že právě dopravní označení obytné zóny je tím bezpečnostním předpisem, jehož účelem je především chránit život a zdraví chodců, kteří se v dané oblasti mohou nacházet, a to obvykle s ohledem na hustější zástavbu a vyšší výskyt chodců v daném místě. Pokud by k posuzované dopravní nehodě skutečně došlo v obytné zóně, bylo by možné uzavřít, že obviněná porušila důležitou povinnost uloženou jí zákonem, podle něhož je třeba dbát v takovém místě zvýšené opatrnosti řidičů motorových vozidel i z důvodu většího výskytu dětí. Ovšem toto tvrzení odvolacího soudu o existenci obytné zóny, ačkoliv se v odůvodnění napadeného rozsudku objevuje opakovaně, a závěry z něj učiněné jsou chybné, neboť nejsou ničím podloženy, resp. Úvaha odvolacího soudu o usmrcení poškozené v obytné zóně je v rozporu s charakterem místa, kde došlo k dopravní nehodě, a s jeho označením, tedy i v rozporu se zákonem o silničním provozu.

24. Samotné porušení zákazu vjezdu všech motorových vozidel, aniž se na obviněnou vztahovala výjimka pro dopravní obsluhu, je zřejmým pochybením obviněné, avšak s ohledem na účel tohoto omezení, který byl zmíněn výše, nelze bez dalšího označit toto jednání za porušení důležité povinnosti uložené zákonem. Odvolacím soudem uvedená další porušení povinností, kterých se měla obviněná dopustit podle § 4 písm. a), b), § 5 odst. 1 písm. b), c), d) zákona o silničním provozu, pak nelze vyhodnotit jako natolik zásadní, aby mohla vést k přísnější právní kvalifikaci jednání obviněné i podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku.

25. Nejvyšší soud proto uzavírá, že k naplnění skutkové podstaty trestného činu usmrcení z nedbalosti § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, kterého se pachatel dopustí v důsledku porušení důležité povinnosti uložené mu podle zákona, nepostačuje bez dalšího pouze skutečnost, že poruší dopravní značení, které primárně neslouží k ochraně života a zdraví lidí. K opačnému závěru by bylo možné dojít, kdyby k takovému jednání přistoupilo porušení další povinnosti stanovené v zájmu bezpečnosti lidí a ochrany jejich života a zdraví, spočívající např. ve výraznějším překročení povolené rychlosti, případně pokud by k nehodě skutečně došlo v obytné zóně, kde musí řidiči motorových vozidel předpokládat možný výskyt osob, často i dětí, ve vozovce, a dbát tedy zvýšené opatrnosti. Tyto okolnosti však u obviněné nebylo možné dovodit. Navíc při úvahách o porušení důležité povinnosti uložené zákonem je třeba zohlednit též rozsah a význam spoluzavinění poškozené (viz rozhodnutí pod č. [32/2016](#) Sb. rozh. tr.), které v dané věci přichází v úvahu.

26. Jak je z uvedených důvodů zřejmé, dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu nemůže v nyní posuzované věci obstát, a proto jej Nejvyšší soud z podnětu důvodně podaného dovolání obviněné zrušil, neboť (za stávajících skutkových zjištění) odvolací soud nesprávně právně posoudil jednání obviněné jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ačkoli nebylo možné učinit závěr, že by obviněná skutečně porušila důležitou povinnost uloženou jí podle zákona.

c) K ostatním námitkám obviněné

27. Dále obviněná N. S. K. ve zbylých částech svého dovolání nesouhlasila se skutkovými zjištěními, která ve věci učinily soudy nižších stupňů, a zejména vytkla to, jak soudy hodnotily důkazy, jak se vypořádaly s rozpory mezi důkazy a jak postupovaly při dokazování. Tím obviněná zpochybnila výsledky dokazování a shledala existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021, v chybném procesním postupu soudů nižších stupňů. Takové námitky se ovšem nijak netýkají právního posouzení skutku, který je obsažen ve výroku o vině v odsuzujícím rozsudku odvolacího soudu a za nějž byla obviněná odsouzena, ani jiného hmotněprávního posouzení. Provádění důkazů, včetně jejich hodnocení a vyvozování skutkových závěrů z důkazů, totiž neupravuje hmotné právo, ale předpisy trestního práva procesního, zejména pak ustanovení § 2 odst. 5, 6, § 89 a násl., § 207 a násl. a § 263 odst. 6, 7 tr. ř.

č. 30

28. Nicméně pokud jde o námitku obviněné vztahující se k nesrovnalostem mezi podaným znaleckým posudkem a závěry odvolacího soudu, Nejvyšší soud souhlasí s tím, že odvolací soud se dostatečně nevypořádal s tvrzením obviněné, podle něhož ve znaleckém posudku nebyla zohledněna rozdílná výška mezi figurantem při vyšetřovacím pokusu a poškozenou AAAAA. S ohledem na to, že soudy nižších stupňů opakovaly tvrzení obsažené ve znaleckém posudku, že obviněná v určité chvíli mohla zahlédnout vršek hlavy poškozené, měl se odvolací soud lépe vypořádat s námitkou odlišné výšky figuranta a poškozené, aby bylo postaveno zcela najisto, jaké měla obviněná výhledové možnosti z místa řidiče svého motorového vozidla.

29. Pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021, ani pod jiný ze zákonných dovolacích důvodů nespadá podle Nejvyššího soudu ani námitka obviněné, podle níž nesou primární odpovědnost za smrt poškozené AAAAA jiné osoby, zejména pak matka poškozené. Navíc míra její spoluodpovědnosti za usmrcení poškozené může být předmětem opětovného posouzení odvolacím soudem, jemuž byla věc přikázána k novému projednání a rozhodnutí.

V.

Závěrečné shrnutí

30. Na podkladě shora uvedených skutečností a úvah Nejvyšší soud shledal dovolání obviněné N. S. K. částečně důvodným, a proto podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně, včetně rozhodnutí na něj obsahově navazujících, pokud zrušením pozbyla svůj podklad, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud přikázal tomuto soudu věc, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

31. Krajský soud v Brně tak v uvedeném rozsahu opětovně projedná trestní věc obviněné a odstraní vady vytknuté tímto rozhodnutím Nejvyššího soudu. Nezjistí-li odvolací soud při novém projednání věci a na podkladě doplněného dokazování, jehož rozsah a zaměření zváží, žádné nové skutečnosti, musí vycházet z toho, že na podkladě dosavadního skutkového stavu nelze u obviněné dovodit porušení důležité povinnosti uložené jí podle zákona. Zároveň se odvolací soud vypořádá s námitkami obviněné týkajícími se výsledků vyšetřovacího pokusu a závěrů znaleckého posudku. Opětovně pak vyhodnotí i spoluzavinění (resp. „spoluzpůsobení“ následku) samotné poškozené a její matky. Nejvyšší soud dále

připomíná, že podle § 265s odst. 1 tr. ř. je soud nižšího stupně vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí.

32. Protože vady napadeného rozsudku odvolacího soudu zjištěné na podkladě zčásti důvodně podaného dovolání obviněné nebylo možno odstranit v případném veřejném zasedání dovolacího soudu, rozhodl Nejvyšší soud o dovolání podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání.

č. 31

I. Obviněný nesmí být nepřipustně nucen k využití tzv. konsenzuálních způsobů vyřízení trestních věcí (k dohodě o vině a trestu, prohlášení viny či označení nesporných skutečností), a to ani příslibem pro něj výrazně výhodnějšího rozhodnutí, než jakého by dosáhl, kdyby nevyužil takového postupu. Jinak by došlo k porušení zákazu nucení k sebeobvinění (*nemo tenetur se ipsum accusare*).

Před využitím tzv. konsenzuálních způsobů vyřízení trestních věcí jsou soudy povinny pečlivě zjišťovat jejich podmínky a především musí dbát, aby byla naplněna zásada materiální pravdy, která je i při takovém procesním postupu vůdčí idejí, na níž je postaven český trestní proces. To se v případě institutu označení nesporných skutečností (§ 206d tr. ř.) projevuje tím, že soud jej nesmí využít a upustit od dokazování skutečností označených stranami v jejich prohlášení, je-li s ohledem na ostatní zjištěné skutečnosti závažný důvod pochybovat o takových prohlášeních.

Nesporné skutečnosti ve smyslu § 206d tr. ř. musejí být jednoznačně identifikovány, a to jak ve vyjádřeních stran, tak v samotném usnesení soudu, jímž se upouští od dokazování takových skutečností. Je přípustné provést tuto identifikaci odkazem na jejich soupis obsažený ve spise (zpravidla na skutkovou větu žalobního návrhu v obžalobě).

Nesporné skutečnosti, Zjišťování skutkového stavu věci

§ 2 odst. 5, § 206d tr. ř.

II. Výrok o náhradě škody je třeba odůvodnit podobně, jako se odůvodňuje rozhodnutí v civilních věcech. Především je třeba takový výrok opřít o příslušné ustanovení hmotněprávního předpisu, z něž vyplývá povinnost k náhradě majetkové škody, nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení.

Adhezní řízení, Rozsudek

§ 125 odst. 1, § 228 odst. 1 tr. ř.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2021, sp. zn. 5 Tdo 888/2021, ECLI:CZ:NS:2021:5.TDO.888.2021.1

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného D. B. podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 11 To 103/2021, a rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 9. 3. 2021, sp. zn. 1 T 11/2021. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně,

k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud přikázal Okresnímu soudu v Kladně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 9. 3. 2021, sp. zn. 1 T 11/2021, byl obviněný D. B. uznán vinným zločinem porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, odst. 3 písm. a), b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce jen „tr. zákoník“), za který mu byl podle § 270 odst. 3 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 36 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu byl dále uložen trest propadnutí věcí specifikovaných ve výroku o tomto trestu v odsuzujícím rozsudku. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byli poškození odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal odvolání pouze státní zástupce, a to v neprospěch obviněného a toliko proti výroku o náhradě škody. Krajský soud v Praze o něm rozhodl svým rozsudkem ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. 11 To 103/2021, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. zrušil celý výrok o náhradě škody v rozsudku soudu prvního stupně a sám podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl následovně. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložil obviněnému povinnost zaplatit vyjmenovaným poškozeným obchodním společnostem jako náhradu škody stanovené peněžité částky a podle § 229 odst. 2 tr. ř. se zbytkem jejich nároků odkázal poškozené obchodní společnosti na řízení ve věcech občanskoprávních (v podrobnostech lze poukázat na výrokovou část napadeného rozsudku, který je stranám znám).

3. Uvedeného trestného činu se obviněný D. B. podle rozsudku soudu prvního stupně dopustil (zjednodušeně uvedeno) tím, že v období od 26. 8. 2017 do 9. 3. 2019 z místa svého bydliště v XY z popsanych počítačových sestav připojených do internetové sítě prostřednictvím poskytovatele internetových služeb pod uživatelskými účty XY, XY a XY neoprávněně umisťoval na filehostingové servery bez souhlasu nositelů autorských práv nejméně 3 502 souborů o celkovém objemu 14 980 485 MB (14 2865 terabajtů) dat, představujících audiovizuální díla podléhající ochraně podle zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce též jen „AZ“). Obviněný tak v rozporu s ustanovením § 12 odst. 4 písm. a), § 13 a § 80 odst. 2 písm. a) AZ vyráběl a šířil neoprávněně rozmnoženiny takových děl, které neoprávněně ve smyslu § 12 odst. 4 písm. f), § 18 odst. 2 a § 80 odst. 2 písm. e) AZ sděloval počítačovou sítí veřejnosti. V důsledku jednání obviněného si jím umístěná díla stáhli ostatní uživatelé v celkovém počtu 188 871krát. Podle závěrů soudu prvního stupně obviněný tak způsobil jednotlivým obchodním společnostem škodu vyčíslenou v peněžitých částkách následovně: A. škodu ve výši 55 220 Kč, B. S. F. D. škodu ve výši 5 115 Kč, B. M. P. škodu ve výši 156 530 Kč, B. škodu ve výši 4 010 765 Kč, C. škodu ve výši 195 965 Kč, F. E. škodu ve výši 62 150 Kč, F. F. C. škodu ve výši 3 740 Kč, H. E. škodu ve výši 166 705 Kč, H. C. E. škodu ve výši 126 280 Kč, M. B. škodu ve výši 3 920 895 Kč, U. škodu ve výši 660 Kč, a blíže neustanoveným poškozeným škodu ve výši 1 683 880 Kč, tedy celkovou škodu ve výši 10 387 905 Kč.

II.

Dovolání obviněného

4. Proti rozsudku odvolacího soudu podal obviněný D. B. prostřednictvím své obhájkyňe dovolání, které opřel o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

5. Nejprve dovolatel shrnul dosavadní průběh trestního řízení. Připomněl, že před zahájením hlavního líčení zaslal soudu prvního stupně obsáhlé vyjádření, v němž poukazoval na chybné výpočty znaleckého posudku při kalkulaci způsobené škody trestným činem. Protože u hlavního líčení vyplynulo, že poškození budou se svým nárokem na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních, označil proto zjištěné skutečnosti za nesporné v souladu s ustanovením § 206a tr. ř., a to i přesto, že s tvrzenou výší škody nesouhlasil. Konstatoval, že pokud by tak neučinil (neprohlásil skutečnosti za nesporné), nebylo by možno poškozené odkázat na civilní řízení podle § 229 odst. 1 tr. ř., neboť by ve věci bylo nutno provádět další zdlouhavé a nákladné dokazování ke zjištění výše škody. Soud prvního stupně tak uznal obviněného vinným trestným činem porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, odst. 3 písm. a), d) tr. zákoníku, uložil mu trest a poškozené s nároky na náhradu škody odkázal na civilní řízení. Obviněný se vzdal práva na odvolání, stejně tak státní zástupce, který i přesto podal odvolání proti výroku o náhradě škody. Z podnětu podaného odvolání státním zástupcem pak soud druhého stupně uložil obviněnému povinnost uhradit vyjmenovaným poškozeným peněžité částky na náhradu škody způsobené trestným činem. S tímto výrokem však obviněný nesouhlasí, neboť jednak škoda (v uváděné výši) nebyla prokázána, jednak se státní zástupce vzdal práva odvolání.

6. Pokud se podle dovolatele soudy nižších stupňů odmítly zabývat určením výše škody, byla porušena zásada presumpce neviny, neboť za situace, kdy výše škody nebyla v řízení prokázána a znalecký posudek k tomuto nebyl vyhotoven správně, neměla být přiznána. Nelze se jen spoléhat na doznání obviněného, když ze spisu vyplývá, že uvedenou škodu v této výši nemohl způsobit. Soudy nižších stupňů uvedené závěry o škodě nekriticky převzaly do svých rozhodnutí, čímž došlo podle názoru obviněného k naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jelikož rozhodnutí soudů nižších stupňů spočívají na nesprávném právním posouzení skutku a jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

7. Obviněný poukázal na konkrétní skutečnosti, proč podle něj nebyla výše škody správně prokázána. Vyjádřil své přesvědčení, že znalec při stanovení výše škody vycházel z chybných premis (počet stažení, extrémní dostupnost souborů, odměna pro půjčovnu filmů, nikoliv odměna pro autory, filmy na servery nahrávaly i jiné osoby apod.). Byla podle jeho názoru ignorována judikatura Nejvyššího soudu – usnesení ze dne 8. 10. 2014, sp. zn. [5 Tdo 171/2014](#), neboť škoda nebyla určena v souladu s právem.

8. Dále obviněný uvedl, že v jeho případě mohlo dojít k zániku trestnosti podle § 24 odst. 3 tr. zákoníku. Byť se tento zánik trestnosti vztahuje pouze na účastenství, tak se obviněný domnívá, že ho lze přiměřeně užít i na jeho věc. Podle názoru obviněného totiž jeho jednání lze posoudit jako účastenství na činech osob, které na datová úložiště nahrávaly stejné filmy, a dále následně přispívaly na stejná „warezová“ fóra. Jak plyne z výpovědi obviněného, filmy stahoval ze stejných serverů, odkud je nahrával, přičemž do filmů častokrát přidával titulky. Obviněný se pohyboval i na „warezových“ fórech, kde byly umístěné odkazy na stažení

filmů. Touto činností si zvyšoval na komunitním fóru „hodnost“, a tedy svou jakousi internetovou prestiž. I když obviněný účastníky fóra osobně neznal, *de facto* s nimi při nahrávání filmů na datová úložiště spolupracoval (bez jednání druhého účastníka by nemohl film stáhnout, a tedy do něj nahrát titulky). Všechny tyto skutečnosti vedou podle obhajoby k závěru, že obviněný jednal jako účastník ve smyslu § 24 tr. zákoníku. Podle dovolatele byly také splněny obě podmínky podle § 24 odst. 3 tr. zákoníku pro zánik trestní odpovědnosti. Dobrovolně totiž upustil od trestné činnosti a odstranil nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákoníkem, neboť nahrané soubory odstranil ještě před domovní prohlídkou provedenou Policií České republiky. Obviněný upozornil, že na serverech existovaly totožné soubory nahrané od jiných uživatelů. Při ukládání trestu mělo být k této skutečnosti [podle § 39 odst. 7 písm. a) tr. zákoníku] přiměřeně přihlédnuto, jelikož obviněný nebyl jediný, kdo díla takto zveřejnil.

č. 31

9. Dovolatel proto vyjádřil přesvědčení, že postup soudů nižších stupňů byl nezákonný, výkonem rozsudku odvolacího soudu může dojít k zásahu do jeho ústavně zaručených práv, a proto navrhl také odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že přiznaná výše škody, s níž od počátku nesouhlasil, je pro něj likvidační.

10. S ohledem na výše uvedené obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud „změnil“ napadený rozsudek soudu druhého stupně (případně i rozsudek soudu prvního stupně) tak, že se v plném rozsahu zprošťuje obžaloby, případně aby zrušil rozsudek odvolacího soudu, popřípadě i rozsudek soudu prvního stupně, a aby vrátil věc některému z těchto soudů k novému projednání a rozhodnutí.

III.

Vyjádření k dovolání

11. K dovolání obviněného se vyjádřil nejvyšší státní zástupce prostřednictvím státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství. Státní zástupce konstatoval, že se nelze dovoláním obviněného po věcné stránce zabývat, neboť je nepřipustné.

12. Zdůraznil, že dovolání představuje mimořádný opravný prostředek, který nelze podat proti jakémukoli pravomocnému rozhodnutí soudu, neboť není určeno k univerzálnímu přezkumu a k nápravě všech tvrzených vad. Dovolání lze podat výhradně proti taxativnímu výčtu rozhodnutí ve věci samé, který je předvídan v § 265a odst. 2 písm. a) až h) tr. ř. Dovolání obviněného bylo v posuzované věci podáno proti rozsudku odvolacího soudu, kterým tento soud jen na podkladě odvolání státního zástupce, podaného v neprospěch obviněného, podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku, jímž byli poškození podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázáni s uplatněnými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, a podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. znovu o jejich nárocích rozhodl ve smyslu § 228 odst. 1 tr. ř., resp. § 229 odst. 2 tr. ř. Rozsudkem odvolacího soudu nebylo rozhodováno o vině a trestu obviněného, neboť tyto výroky nabyly právní moci již v řízení před soudem prvního stupně. Ve vztahu k výrokům o vině a trestu se obviněný i státní zástupce vzdali práva odvolání. Rozsudek, kterým odvolací soud rozhodl výlučně na podkladě odvolání státního zástupce tak, že rozsudek soudu prvního stupně zčásti zrušil, a to pouze ve výroku o náhradě škody, a sám ve věci znovu rozhodl o náhradě škody, není rozsudkem, jímž byl obviněný uznán vinným a uložen mu trest, popřípadě ochranné opatření nebo bylo upuštěno od potrestání. Předmětem rozhodování

Krajského soudu v Praze nebyla otázka viny nebo trestu, ale rozhodnutí o nároku poškozených. Státní zástupce vyjádřil své přesvědčení, že napadený rozsudek nelze považovat za rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř.

13. Z uvedených důvodů proto státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného jako nepřipustné podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř.

IV.

Posouzení přípustnosti a důvodnosti dovolání

a) Přípustnost dovolání

14. Nejvyšší soud nejprve posuzoval, zda je dovolání přípustné, vědom si taxativního výčtu rozhodnutí v § 265a odst. 2 tr. ř., jež lze napadnout dovoláním, jak na ně upozorňoval státní zástupce ve svém vyjádření k dovolání, jemuž lze obecně dát za pravdu. V daném případě jde ovšem o velmi specifický případ. Odvolací soud sice výrok o vině nepřezkoumával, avšak podle názoru Nejvyššího soudu tak učinit měl podle § 254 odst. 2 tr. ř., jak bude rozvedeno níže, proto výtka nepřezkoumání viny odvolacím soudem může být též součástí dovolacích námitek. Nejvyšší soud totiž má za to, že v tomto konkrétním případě obviněný mohl napadnout dovoláním rozsudek soudu druhého stupně, byť ten rozhodoval na základě odvolání podaného pouze státním zástupcem, a to v neprospěch obviněného do výroku o náhradě škody. Provedenou analogií *in favorem defensionis* dospěl dovolací soud k závěru, že tak obviněný mohl učinit (i za této specifické situace), jak bude rozvedeno dále, neboť šlo *de facto* o rozhodnutí podle § 265a odst. 2 písm. h) tr. ř. (zčásti za užití rozhodnutí pod č. [14/2005](#) Sb. rozh. tr.). Nejvyšší soud je v tomto případě přesvědčen, že odvolací soud měl za dané situace (rozvedené níže) povinnost přezkoumat podle § 254 odst. 2 tr. ř. rovněž správnost výroku o vině (viz rozhodnutí pod č. [20/2004](#) a č. [54/2002-II.](#) Sb. rozh. tr.), neboť vytýkané vady měly svůj původ ve výroku o vině. Státní zástupce svým odvoláním napadal vadný výrok o náhradě škody v rozsudku soudu prvního stupně, který neuložil obviněnému povinnost nahradit škodu, ač ta byla součástí skutkových zjištění obsažených ve skutkové větě výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně (přitom bylo zřejmé, že obviněný po celé trestní řízení zpochybňoval takto vypočtenou škodu a především nechtěl, aby bylo mu uloženo ji nahradit). Pokud by ale ke svému rozhodnutí odvolací soud nepřistoupil ryze formalisticky a nepřiznal poškozeným nárok na náhradu škody jen proto, že mu takovou povinnost ukládá ustanovení § 228 odst. 1 tr. ř., ale skutečně by rozsoudil spor, zda má obviněný zaplatit určitou částku poškozeným, v jaké výši ji má zaplatit, zda jde o škodu, nemajetkovou újmu či bezdůvodné obohacení, podle jakého hmotněprávního ustanovení je možné uložit obviněnému takovou částku k zaplacení, musel by se nutně zabývat i tím, zda skutečně obviněný v dané výši popsané ve skutkové větě výrokové části takovou škodu také svým jednáním poškozeným způsobil, tedy musel by přezkoumat z tohoto důvodu podle § 254 odst. 2 tr. ř. i výrok o vině, což však odvolací soud zjevně neučinil (alespoň se o tom ve velmi stručném odůvodnění svého rozhodnutí nezmiňuje). Kdyby ovšem odvolací soud přezkoumal výrok o vině z pohledu vytýkaných vad chybného výroku učiněného v adhezním řízení i výrok o vině, musel by dospět k závěru, že byl učiněn na základě chybného procesního postupu soudu prvního stupně, který nedostál své úloze nestranného soudu, akceptoval bez výhrad vadný popis skutku obsažený v obžalobě, ač obviněný upozorňoval na některé vady, a přiměl obviněného k prohlášení nesporných

skutečností, přičemž nedostál své povinnosti chránit základní zásady, jimiž je trestní řízení ovládáno, jak bude zmíněno níže.

15. Dále je třeba poznamenat, že provést přezkum napadeného rozsudku (včetně jeho výroku o vině) z podnětu odvolání toliko státního zástupce podaného v neprospěch obviněného může a má odvolací soud nejen v neprospěch obviněného, ale i v jeho prospěch. To vyplývá ze stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. [Tpjn 303/2012](#), publikovaného pod č. 21/2013 Sb. rozh. tr.: „Odvolací soud může na podkladě odvolání podaného státním zástupcem pouze v neprospěch obviněného zrušit nebo změnit napadený rozsudek soudu prvního stupně nejen v neprospěch obviněného, ale i v neprospěch a ve prospěch obviněného a také výlučně v jeho prospěch. Takovému rozhodnutí nebrání ani skutečnost, že obviněný se po vyhlášení rozsudku výslovně vzdal odvolání (§ 250 odst. 1 tr. ř.). Rozhodnout ve prospěch obviněného může odvolací soud pouze za splnění podmínek uvedených v ustanoveních § 254 odst. 1, 2, 3 tr. ř. a § 258 a § 259 tr. ř. V odůvodnění rozhodnutí musí takový postup řádně odůvodnit.“ Požadavek zákazu změny k lepšimu ve vztahu k obviněnému na základě odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obviněného (zvláště, pokud by si obviněný nepodal odvolání), neodpovídá zásadám trestního řízení, ani postavení a úkolům státního zástupce a v konečném důsledku ani principu spravedlnosti, který musí ovládat rozhodování soudu v trestním řízení; zásahy do těchto principů jsou možné jen na základě zákona a v souladu s ním; v zásadě by takovým jednostranným přístupem byl narušen i účel trestního řízení (§ 1 odst. 1 tr. ř.), kterým je nade vše pochybnost především snaha náležitě zjistit trestné činy a podle zákona jejich pachatele spravedlivě potrestat (viz k tomu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. [5 Tdo 1039/2012](#)).

16. Lze tedy shrnout, že odvolací soud měl postupovat podle § 254 odst. 2 tr. ř. a přezkoumat i výrok o vině a ve spojení s § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. pro podstatnou procesní vadu, ale též z dalšího důvodu podle § 258 odst. 1 písm. c) tr. ř., jak bude rozvedeno dále, zrušit rozsudek soudu prvního stupně. Proto ohledně přípustnosti podaného dovolání dospěl Nejvyšší soud k závěru, že jsou splněny všechny formální podmínky pro konání dovolacího řízení, tedy, že dovolatel byl oprávněn i v tomto (výjimečném) případě podat dovolání. Dále se zabýval otázkou povahy a opodstatněnosti uplatněných námitek ve vztahu k označenému dovolacímu důvodu.

b) Obecně k dovolání obviněného

17. Proti rozhodnutí soudu druhého stupně podal obviněný D. B. dovolání, o jehož přípustnosti bylo pojednáno výše, které opřel o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

18. Nejvyšší soud považuje za potřebné nejprve obecně uvést, že dovolání je svou povahou mimořádným opravným prostředkem, který na rozdíl od odvolání či některých jiných opravných prostředků není možné podat z jakéhokoli důvodu, ale jen z některého z taxativně vymezených dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř., resp. podle § 265b odst. 2 tr. ř. Podání dovolání z jiného důvodu je vyloučeno. Přitom nestačí, aby zákonný dovolací důvod byl jen formálně deklarován, ale je třeba, aby námitky dovolatele svým obsahem takovému důvodu odpovídaly. Zároveň Nejvyšší soud ctí judikaturu Ústavního soudu a připomíná stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 38/14](#), publikované ve svazku 72 na s. 599 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dále např. nález

Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. [II. ÚS 3142/12](#), publikovaný ve svazku 72 pod č. 40 na s. 471 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, podle kterého se dovolací řízení v žádném svém stadiu nenachází mimo ústavní rámec pravidel spravedlivého procesu vymezeného Úmluvou a Listinou (viz za všechny též nález Ústavního soudu sp. zn. [II. ÚS 669/05](#) ze dne 5. 9. 2006, publikovaný ve svazku 42 pod č. 156 na s. 275 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

19. Na úvod je třeba uvést, že řada námitek obviněného se naprosto mýjela s uplatněným dovolacím důvodem uvedeným v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., řada těchto námitek pak byla zjevně neopodstatněná (např. posouzení jednání obviněného jako účastenství, jehož trestnost dokonce podle obviněného měla zaniknout). Také je možno připomenout, že výslednou situaci, proti které nyní obviněný brojí svým dovoláním, si vlastním nevhodným procesním postupem do značné míry způsobil obviněný sám, ač byl po celou dobu řízení před soudem právně zastoupen obhájcem. Přesto všechno v zájmu zachování práva na spravedlivý proces, práva na obhajobu, dodržení základních procesních zásad, jimiž je trestní řízení ovládáno, respektu k publikované judikatuře i k právní jistotě všech subjektů na tomto řízení zúčastněných, přistoupil Nejvyšší soud k přezkumu nejen napadeného rozhodnutí, ale též procesního postupu jemu předcházejícího. Na tomto základě pak dospěl k závěru, že rozhodnutí soudů nižších stupňů nemohou obstát a je třeba je zrušit, věc vrátit soudu prvního stupně k provedení nového řízení nezatíženého podstatnými procesními vadami, jehož výsledkem bude spravedlivé rozhodnutí ve věci samé.

č. 31

20. Nesprávné právní posouzení skutku, které ve svém dovolání v rámci dovolacího důvodu obviněný (s určitou mírou benevolence) uplatnil, spočívalo ve zpochybnění naplnění znaku škody. Znak škody měl odraz jednak v právní kvalifikaci skutku, neboť jde o okolnost zvláště přitěžující, kterou je podle § 270 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku podmíněno použití vyšší trestní sazby, jednak ve výsledku i ve výroku o náhradě škody v adhezním řízení. V tomto ohledu šlo o námitky odpovídající uplatněnému dovolacímu důvodu. Obviněný v této spojitosti sice důvodně (nicméně mimo rámec uplatněného dovolacího důvodu) zpochybňoval též procesní postup zvolený soudem prvního stupně, při utváření závěru o výši škody. Obviněný zpochybňoval výši škody po celou dobu řízení, proto tato okolnost nemohla být označena za nespornou ve smyslu § 206d tr. ř.

c) K procesnímu postupu orgánů činných v trestním řízení v této věci

21. Nejvyšší soud na tomto místě nejprve pro přehlednost poukáže na procesní postup v tomto řízení počínaje podáním obžaloby s upozorněním na jednotlivá pochybení orgánů činných v trestním řízení, která pak budou níže rozvedena.

22. Státní zástupce ve věci podal k soudu prvního stupně dne 21. 1. 2021 obžalobu pro zločin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku, aniž by náležitě v souladu s judikaturou vymezil skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz níže), při stanovení výše škody přitom vycházel ze znaleckého posudku, který za tím účelem opatřil (k jeho nedostatkům viz dále). K této obžalobě se na výzvu soudu s poučením vyjádřil prostřednictvím své obhájkyne obviněný podáním ze dne 22. 2. 2021, v němž především zpochybňoval výši škody obsaženou v obžalobě s poukazem na relevantní judikaturu Nejvyššího soudu.

23. Soud prvního stupně poté nařídil ve věci hlavní líčení na den 9. 3. 2021. V něm pak státní zástupce přednesl obžalobu, upozornil na dřívější návrh obviněného na uzavření dohody o vině a trestu v přípravném řízení, k čemuž nedošlo, protože obviněný nesouhlasil s výší škody stanovenou znalcem a akceptovanou státním zástupcem. Po přečtení písemného vyjádření zástupce poškozených obchodních společností, že se připojují s nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení, předsedkyně senátu podle protokolu poučila obviněného podle § 206a tr. ř., následně přerušila hlavní líčení za účelem porady obviněného s obhájkyňí o vyjádření (obsah diskuze během tohoto přerušování v tomto směru již není zaznamenán, ale z dalších pasáží protokolu je zjevné, že nešlo o pouhou poradou obviněného s obhájcem, protože po rozhodnutí o pokračování v hlavním líčení navázal na svou předchozí řeč státní zástupce s novým návrhem a vyjádřil stanovisko, že by nesouhlasil s tím, pokud by obviněný byl sice uznán vinným a byl mu uložen trest, nicméně došlo by k odkázání poškozených na řízení ve věcech občanskoprávních). Zjevně tak probíhalo jakési dohádovací řízení mezi obviněným, obhájcem a zřejmě též soudem, ač ten by se do tohoto procesu zapojovat neměl, byla přitom předjednána varianta dalšího postupu, kterou soud zřejmě obviněnému přislíbil a skutečně také posléze využil. Poté obviněný prohlásil „veškeré skutečnosti zjištěné v přípravném řízení a vyplývající z obžaloby za nesporné“ s tím, že nežádá jejich prokazování. Podobně to učinil i předtím státní zástupce.

24. Soud prvního stupně pak podle § 206d tr. ř. rozhodl, že se upouští od dokazování skutečností, které státní zástupce a obviněný prohlásili za nesporné, a to „všech zjištěných v přípravném řízení, vyplývajících z obžaloby a zjištěných dosud v řízení před soudem“. Z takového prohlášení přitom vůbec není jasné, o jaké skutečnosti jde (tak např. jen v otázce škody se v přípravném řízení zmiňovaly různé částky, jiné uplatňovali poškození, jiná byla ve znaleckém posudku, vůbec není jasné, co se mínilo skutečnostmi zjištěnými v řízení před soudem, před nímž do té doby nebyl proveden jediný důkaz, byly opět míněny „skutečnosti“ obsažené v podáních poškozených, zejména pokud jde o výše škod, které po obviněném žádali nahradit, nebo šlo o výše škod uvedených v obžalobě?). Takové označení nesporných skutečností je naprosto nedostatečné, vadné, navíc o nespornou skutečnost, o níž by nebyly důvodné pochybnosti, jak bude zmíněno níže, vůbec nešlo.

25. Soud prvního stupně pak neprováděl žádné dokazování a udělil stranám slovo k závěrečným řečem, v jejichž rámci obviněný prostřednictvím své obhájkyňe znovu zopakoval, že nesouhlasí s výší škody. Přesto soud prvního stupně zcela nekriticky převzal petit obžaloby a obviněného ve shodě s ní uznal vinným, jak bylo rozvedeno shora. K dotazu předsedkyně senátu se pak obviněný vzdal práva odvolání, státní zástupce to učinil jen ohledně výroku o vině a trestu, ponechal si lhůtu ohledně výroku o náhradě škody (není tedy pravdou, jak tvrdil dovolatel, že by se zcela vzdal odvolání ohledně všech výroků).

26. Státní zástupce pak napadl rozsudek odvoláním v neprospěch obviněného, jímž žádal zrušit napadený rozsudek ve výroku učiněném v adhezním řízení a uložit obviněnému povinnost nahradit poškozeným škodu. K tomu se znovu obsáhle vyjádřil obviněný s tím, že nesouhlasí s výší škody.

27. Odvolací soud pak ve veřejném zasedání konaném dne 29. 4. 2021, aniž by ve věci provedl jediný důkaz, přisvědčil názoru státního zástupce a bez dalšího bližšího odůvodnění jen s odkazem na § 228 odst. 1 tr. ř. (který stanoví pouze procesní povinnost rozhodnout)

přiznal poškozeným jednotlivé nároky na náhradu způsobené škody uvedené ve skutkové větě v rozsudku soudu prvního stupně. V odůvodnění svého rozhodnutí se nikterak nevypořádal s tím, zda výše škody byla správně zjištěna, nezabýval se ani jinými hmotněprávními předpoklady pro přiznání tohoto nároku a jeho rozhodnutí je v tomto ohledu prakticky nepřezkoumatelné.

28. Z uvedeného přehledu vyplývá souhrn celé řady na sebe postupně navazujících a v některých případech i podstatných procesních vad v postupu orgánů doposud činných v tomto trestním řízení, pro které rozhodnutí soudů nižších stupňů nemohou obstát, neboť nejsou spravedlivým výsledkem vadně vedeného trestního procesu. Vše ovšem počíná vadami nedostatečných skutkových zjištění, které orgány činné v trestním řízení, byť na ně obviněný opakovaně upozorňoval, zcela ignorovaly a nedaly tak průchod zásadě materiální pravdy, která je přes zavedení konsenzuálních způsobů vyřízení trestních věcí stále výchozí základní zásadou, jíž je ovládán trestní proces (přitom i níže uvedená novela, kterou byly tyto způsoby v hlavním líčení připuštěny, s ní počítá a poskytuje jí ochranu).

č. 31

d) K vadám skutkových zjištění o výši škody

29. Především je možno v daném trestním řízení orgánům činným v trestním řízení, zejména pak soudům, které mají rozhodovat nezávisle a nestranně, vytknout nekritické akceptování v přípravném řízení opatřeného znaleckého posudku z oboru ekonomika prof. Ing. V. S., CSc. Ač proti němu byly vznášeny relevantní námítky ze strany obhajoby, orgány činné v trestním řízení se jimi bezdůvodně odmítly zabývat. Z důvodů těchto výhrad by dokonce v hlavním líčení, pokud by v něm bylo prováděno dokazování, ani neměl být takový znalecký posudek přečten podle § 211 odst. 5 tr. ř., i kdyby s tím strany souhlasily (popřípadě souhlas obviněného byl presumován), protože rozhodně není možno konstatovat, že nejsou pochybnosti o správnosti a úplnosti tohoto posudku. Tím spíše není možno na takovém posudku, který dokonce doposud nebyl ani jako důkaz proveden, stavět výrok o vině, jako tomu bylo v dané věci. Aniž by Nejvyšší soud měl možnost znalce vyslechnout, již ze samotného písemného vyhotovení je patrné, že výhrady vznesené obviněným proti tomuto posudku v průběhu přípravného řízení i v řízení před soudem jsou zcela důvodné.

30. Pokud se postup znalce zjednoduší, je ve své podstatě založen na prosté matematické operaci spočívající v součinu dvou údajů, a sice počtu stažení audiovizuálních děl a znalcem odhadnuté průměrné ceny stažení jednoho filmu u on-line půjčoven či tzv. streamovacích služeb (dále zjednodušeně jen „streamovací služby“). Je třeba souhlasit s obviněným, že takový postup zjištění škody vůbec neodpovídá judikatuře Nejvyššího soudu, jak ji mimo jiné též znalec zmiňoval (ale neřídil se jí), neboť již v minulosti bylo konstatováno, že nikoli každý, kdo si stáhne zdarma nějaké dílo, by tak učinil i v případě, že by za něj musel zaplatit, naopak je třeba při stanovení výše ušlého zisku vycházet z toho, kolik by býval získal poškozený, nebýt jednání pachatele protiprávně zpřístupňujícího chráněná díla (viz rozhodnutí pod č. [39/2015](#) Sb. rozh. tr.). Dále je zcela důvodná výhrada obviněného, že znalec zaměňoval cenu za stažení jednoho díla a výši zisku poškozených obchodních společností, držitelů autorských práv, když i laikovi musí být jasné, že jde o dva zcela různé ekonomické ukazatele, že poskytovatelé streamovacích služeb (subjekty odlišné od držitelů autorských práv) celou získanou částku nepřeučtovávají držitelům autorských práv, protože v ceně za stažení musí být zahrnuty i jejich nemalé provozní náklady, ale též jejich

marže. Dále lze posudku vytknout, že je založen na zcela nepřezkoumatelném postupu, jakým znalec dospěl k závěru, že jedno stažení filmu stojí v průměru 55 Kč. K tomuto jedinému údaji, který má být hlavním přínosem opatřeného znaleckého posudku (protože jinak jde ve zbytku o rovnici s prostým součinem dvou členů, jak bylo zmíněno shora, tedy počtu stažení a odhadem stanovené průměrné ceny jednoho stažení, k níž není třeba žádné odbornosti, ale jde o prostý matematický úkon vyučovaný na základní škole), znalec nabídl přehled cen u některých vybraných poskytovatelů streamovacích služeb, pak ale některé nedůvodně vyřadil, přitom vůbec není jasné, jak ze zbývajících údajů o různých cenách dospěl k hodnotě 55 Kč za jedno stažení, když sám přiznával, že u celé řady služeb bylo možno filmy pořídit za částky výrazně nižší (nejnižší byla 17,30 Kč za jedno stažení). Ani postup spočívající v jakémsi zprůměrování cen na trhu by nemohl odpovídat tradičnímu postupu v trestním řízení založeném na prokázání minimální míry škody (vychází se z nejnižší ceny na trhu). Kromě toho takový paušální přístup není správný i z řady dalších důvodů, na něž doposud nebylo poukazováno. Sám znalec připouštěl, že ceny filmů u téhož poskytovatele streamovací služby mohou být rozličné, a to v závislosti na dalších faktorech (např. zda jde o novinku či starší film, jde o film v celosvětové distribuci, o film produkce amerických filmových studií, film evropský nebo dokonce tuzemský film, tzv. film artový, pro úzký okruh zájemců, festivalový atd.).

č. 31

31. Je zjevné, že nějaké alespoň hrubší rozřazení filmů do různých cenových kategorií znalec ani policejní orgán, resp. posléze státní zástupce či soud vůbec neprováděli, nevedli k tomu žádné dokazování, vůbec se nezabývali ani tím, zda některé z filmů, které měl obviněný umístit na uvedené servery, nebyly i oficiálně tehdy nabízeny zdarma ke stažení apod. V této spojitosti vzbuzuje největší pochybnosti závěr o způsobení škody neznámému držiteli autorských práv, který vůbec nebyl vyhledán, a to jen proto, že není zastupován Českou protipirátskou unií, přesto i jemu měla být způsobena škoda (ačkoliv není vůbec pozitivně zjištěno, že by to takto sám poškozený vnímal).

32. Uvedené ostatně souvisí i s tím, že vlastně ze žádného z doposud učiněných meritorních rozhodnutí není vůbec patrné ani to, či autorská práva a umístěním jakého díla měla být obviněným porušena (jak bude zmíněno níže). Je proto z uvedených důvodů zcela nedostatečných skutkových zjištění zřejmé, že na základě zmíněného znaleckého posudku nebylo možno dospět k jakémukoliv závěru o výši škody. Toho si měl být vědom již státní zástupce, posléze i soud prvního stupně, nakonec i soud odvolací, protože řadu z těchto výhrad opakovaně uplatňoval i sám obviněný, těmito výhradami se doposud žádný orgán činný v trestním řízení nezabýval, ač to u všech byla jejich povinnost, jak bude zdůrazněno níže u výhrad jejich nesprávného procesního postupu.

e) K vadám formulace popisu skutku

33. V daném případě se totiž státní zástupce dopustil další podstatné procesní vady, na kterou nijak nereagoval ani soud prvního stupně, naopak ji převzal i do svého rozsudku, čímž nesplnil svou roli spočívající v kontrole správnosti a odůvodněnosti tvrzení obsažených v obžalobě, stejně tak na to nereagoval ani soud odvolací. Jak již bylo zmíněno, v obžalobě (a vlastně i předtím v usnesení o zahájení trestního stíhání) nebyla jednoznačně identifikována příslušná autorská díla, u nichž obviněný neměl respektovat autorská práva dalších subjektů.

34. Jde ale o zcela zásadní skutkovou okolnost, která musí být popsána ve výrokové části meritorního rozhodnutí, v případě státního zástupce v žalobním návrhu obžaloby

(a to namísto některých zbytečných podrobností, které vůbec nenaplní žádný ze znaků skutkové podstaty a ani skutek jinak blíže neidentifikují, jako je např. detailní označení jednotlivých komponent počítačové soustavy, prostřednictvím níž měl obviněný svůj čin spáchat – ty je třeba identifikovat jen v případech výroků těchto věcí se týkajících, jako je výrok o trestu propadnutí věci). Tento požadavek na identifikaci jednotlivých děl, držitelů autorských práv, do nichž tím mělo být zasaženo, vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího soudu, ovšem připouští se v případech velmi rozsáhlého soupisu takových údajů i odkaz obsažený ve výroku rozsudku na příslušnou část trestního spisu, kde je takový soupis obsažen – viz například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2014, sp. zn. [5 Tdo 120/2014](#), případně usnesení ze dne 18. 3. 2020, sp. zn. [5 Tdo 117/2020](#), přiměřeně též usnesení ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. [5 Tdo 1231/2020](#). V každém případě je ale nezbytné pro zachování práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces, aby obviněný po celou dobu trestního řízení věděl, do jakých práv jakým způsobem měl zasáhnout, aby se právě také mohl bránit zařazení určitých děl do takového soupisu s tím, že šlo o díla volná, u nichž nejsou majetková autorská práva chráněna.

35. Taková přesná identifikace je také nezbytná pro jednoznačné vymezení skutku tak, aby nemohl být zaměněn s jiným, je tak rozhodující pro zachování jeho totožnosti, aby v budoucnu nemohl být obviněný znovu stíhán pro šíření týchž děl ve stejném období. Je tedy určující pro vytvoření překážky věci rozhodnuté (*exceptio rei iudicatae*) a pro zamezení porušení principu zákazu dvojího stíhání a odsouzení pro totéž (princip *ne bis in idem*). Tato zřetelná vada popisu skutku, jak na ni opakovaně upozorňuje ve své judikatuře i Nejvyšší soud, však nebyla soudem prvního stupně státnímu zástupci nijak vytknuta, naopak soud prvního stupně nekriticky a chybně převzal popis skutku z petitu obžaloby do enunciátu svého rozsudku.

f) K vadám procesního postupu při využití konsenzuálních způsobů vyřízení trestní věci

36. Dovolací soud připomíná, že s účinností od 1. 10. 2021 došlo zákonem č. 333/2020 Sb. k novelizaci mimo jiné i trestního řádu, do něhož byla též zavedena ustanovení § 206a až § 206d tr. ř. upravující tzv. konsenzuální způsoby řešení trestních věcí (a to s využitím prací na rekodifikaci trestního řízení). Tyto instituty (sjednání dohody o vině a trestu, prohlášení viny, označení nesporných skutečností) mají za cíl zrychlit trestní řízení, zjednodušit jej, případně i zcela vyloučit potřebu vést dokazování o skutečnostech, které lze označit za nesporné, v mezích, v jakých se strany na takovém postupu shodnou, nejsou-li zároveň důvodné pochybnosti o správnosti takového postupu. Posiluje se tak kontradiktornost trestního řízení (ve smyslu hledání pravdy a spravedlnosti) s ohledem na požadavky zrychlení trestního řízení, zásady hospodárnosti a v konečném důsledku také efektivitu trestání a naplnění záměrů tzv. restorativní justice. Zároveň je však nutno mít na druhou stranu na paměti, že stále platí základní zásady trestního řízení, v tomto kontextu zejména zásada materiální pravdy (§ 2 odst. 5 tr. ř.), presumpce neviny a zásada vyhledávací, nežádoucí je též vytvářet na obviněného jakýkoliv nátlak, aby některý z konsenzuálních způsobů řešení trestních věcí využil, neboť takový postup by byl v rozporu s principem zákazu nucení k sebeobviňování (*nemo tenetur se ipsum accusare*) – blíže k potřebě dodržování základních zásad při využívání těchto institutů viz přiměřeně ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2263 a násl.

37. Orgány činné v trestním řízení by v žádném případě neměly rezignovat na zjištění skutečného stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a to ani tehdy, pokud by se na tom strany shodly. Jinými slovy nelze akceptovat cokoli za nesporné skutečnosti, příp. za prohlášení viny či v rámci dohody o vině a trestu, a to jen proto, že mezi stranami existuje na tom konsenzus, ač je zřejmé, že to neodpovídá pravdě. První pojistkou, že nedojde k takovému nesprávnému konsenzu na něčem, co zjevně neodpovídá pravdě, je činnost státního zástupce, pro kterého též platí základní zásady, jimiž je ovládáno trestní řízení. Další pojistka je dána soudu prvního stupně, který zjevně nesprávný konsenzus nemá akceptovat – viz celou řadu pojistek, podle nichž nemá dosaženou dohodu o vině a trestu soud o ní rozhodující akceptovat – v § 314o odst. 1 písm. b), § 314p, § 314q odst. 3 tr. ř. (zejména k ověření stanoviska obviněného a znalosti důsledků), § 314r odst. 2 tr. ř. (k důvodům, proč dohodu o vině a trestu neschválí), na který mimo jiné odkazuje i § 206b odst. 3 tr. ř. K důvodům nepřijetí prohlášení viny viz § 206c odst. 5 tr. ř. (není-li v souladu se zjištěným skutkovým stavem nebo zjistí-li závažné porušení práv obviněného v předchozím řízení, nemusí přijmout ani z dalších důvodů), v případě nesporných skutečností jde o § 206d tr. ř. (pokud není závažného důvodu o těchto prohlášeních pochybovat). Soud prvního stupně musí na podanou obžalobu nahlížet kriticky, to znamená, že již při předběžném projednání obžaloby nebo při jejím přezkoumání samosoudcem si musí ověřit, zda byly v přípravném řízení mimo jiné zjištěny základní skutkové okolnosti, bez kterých není možné v hlavním líčení rozhodnout, tedy musí zároveň ověřit, zda skutková tvrzení obsažená v petitu obžaloby mají svůj podklad v důkazech vyplývajících z důkazních prostředků opatřených v přípravném řízení.

38. Kromě zmíněných vad chybných skutkových zjištění ohledně škody údajně obviněným způsobené a nedostatečného vymezení skutku se soud prvního stupně ve svém procesním postupu dopustil též dalších hrubých procesních pochybení. Především vůbec nereagoval na výhrady obviněného vůči skutkovému popisu obsaženému v obžalobě, neposkytl tak ochranu základní zásadě tzv. materiální pravdy ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., ač mu to ukládá i ustanovení o konsenzuálním způsobu vyřízení trestní věci, který byl v daném případě využit, a sice § 206d tr. ř. (soud může rozhodnout o upuštění od dokazování tzv. nesporných skutečností, pokud s ohledem na ostatní zjištěné skutečnosti není závažného důvodu o těchto prohlášeních pochybovat).

39. Vadný však byl již předcházející postup soudu prvního stupně, resp. předsedkyně senátu. Především z protokolu o hlavním líčení vyplývá, že při jeho přerušení došlo k jakési mimoprotokolární dohodě, že soudkyně uloží mírný trest na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, pokud obviněný nebude brojit proti výroku o vině, tento trest zjevně akceptoval i státní zástupce, nikoli však se soudem dohodnutý výrok o náhradě škody. Takový postup již hraničí se zapovězeným principem *nemo tenetur se ipsum accusare*, protože obviněný, kterému hrozil nepodmíněný trest odnětí svobody, pokud by nebyl tento trest uložen na samé dolní hranici zákonné trestní sazby (3 roky až 8 let), byl v podstatě nucen vzdát se svých výhrad proti formulaci popisu skutku se stanovenou vysokou škodou, ač s ní vůbec nesouhlasil, jak opakovaně zdůrazňoval. Jen na okraj lze v této spojitosti poznamenat, že v tomto směru byla zcela naivní představa obviněného, že by znak škody obsažený jen ve výroku o vině mu nebyl k tíži, pokud by poškození byli odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních, protože v těchto řízeních je civilní soud vázán výrokem odsuzujícího rozsudku v trestní věci, tj. včetně konstatování o způsobení škody v určité výši (viz k tomu § 135 odst. 1 o. s. ř. a stanovisko pod č. [22/1979](#) Sb. rozh. obč.).

40. Takové případy nepřipustného nátlaku na vůli obviněného při využívání konsenzuálních způsobů vyřizování trestních věcí zapovídá i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (převážně k dohodám o vině a trestu, o níž tu však ve své podstatě materiálně do jisté míry šlo, byť formálně soud prvního stupně využil institut označení nesporných skutečností). Podle Evropského soudu pro lidská práva Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, u nás publikovaná pod č. 209/1992 Sb. (dále ve zkratce jen „Úmluva“), v zásadě nevylučuje, aby se dotčená osoba vzdala práva na soud, neboť takové vzdání se práva je výhodné jak pro dotčené osoby, tak pro státní orgány, podléhá však striktní kontrole. Právo na soud má v demokratické společnosti tak mimořádný význam, že je osoba nemůže ztratit jen proto, že přistoupila na mimosoudní dohodu, a proto vyžaduje Evropský soud pro lidská práva zvláště pozornou kontrolu takových opatření. Jednou z podmínek, kterou je v každém případě třeba splnit, je absence donucení. Jistá míra donucení pramení již ze samotné podstaty institutů o konsenzuálních způsobech vyřizování trestních věcí, při nichž je nabídkou za nižší trest požadováno doznání obviněného, nesmí zde však být velký nepoměr mezi tím, co obviněnému hrozí, pokud by se nedoznal, a postihem, který je mu výměnou za doznání nabízen. Na to Evropský soud pro lidská práva poukazoval v řadě svých rozhodnutí, v nichž precizoval požadavky na využití těchto procesních prostředků – viz zejména rozhodnutí Deweer proti Belgii z 27. 2. 1980 (série A č. [35](#), č. [69/03/75](#), zejména § 49 až § 51), Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgii z 23. 6. 1981 (č. [6878/75 a 7238/75](#), zejména § 59), Philip Hall proti Spojenému království z 19. 2. 2002 (č. [65327/01](#)), Lutz proti Německu z 25. 8. 1987 (č. [9912/82](#)) Babar Ahmad a další proti Spojenému království z 6. 7. 2010 (č. [24027/07](#) a další), či Sodadjiev proti Bulharsku z 5. 10. 2006 (č. [58733/00](#)). Evropský soud pro lidská práva přitom konstatoval, že presumpce neviny je zárukou v individuálním zájmu obviněného, s níž sice může obviněný libovolně disponovat, tedy může se jí i vzdát, uzná-li vinu, nicméně při vzdání se práva na spravedlivý proces se všemi jeho atributy musí obviněný učinit prohlášení svobodně, a to jak výslovně, tak i mlčky, zároveň musí být jeho prohlášení jednoznačné, musí být předtím dostatečně informován a srozuměn s následky svého prohlášení, které musí být úředně zaprotokolováno, aby nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces. Více k tomu viz v odborné literatuře, například ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2265 a násl., REPÍK, B. Evropská úmluva o lidských právech a trestní právo. Praha: ORAC, 2002, s. 97 a násl.; BERGER, V. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva. 1. české vydání. Praha: IFEC, 2003, s. 172; a především KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. Evropská úmluva o lidských právech. Praha: C. H. Beck, 2012, zejména s. 618, 780 a násl.

41. Této významné roli ochrany zákonnosti, spravedlivého procesu a spravedlivého posouzení věci však soud prvního stupně nedostál. Naopak se podílel na nepřipustném nátlaku na obviněného, ač bylo zjevné, že jeho vůle byla jiná, že s výší škody nesouhlasil, přistoupil na prohlášení skutečností za nesporné jen proto, aby dosáhl mírného potrestání, tedy mírného výroku o trestu, tj. podmíněnému trestu odnětí svobody, když mu reálně hrozil i trest odnětí svobody nepodmíněný, který by musel být využit, pokud by nebyl takový trest vyměřen na samé dolní hranici zákonné trestní sazby.

42. Soudu prvního stupně lze vytknout také ledabylý postup při poučení obviněného o možnosti využití konsenzuálních způsobů vyřízení trestních věcí, jakož i důsledků takového postupu.

43. Především ale soud prvního stupně jednotlivé skutečnosti, které snad měly být prohlášeny za nesporné, jednoznačně neidentifikoval. Jím užitá formulace „veškeré skutečnosti zjištěné v přípravném řízení a vyplývající z obžaloby“, resp. „všech zjištěných v přípravném řízení, vyplývajících z obžaloby a zjištěných dosud v řízení před soudem“, jsou zmatečné, neurčité a nemohou být podkladem pro skutkové závěry přenesené do skutkové věty výrokové části rozsudku, a to i kdyby jinak mezi obviněným a státním zástupcem nebyl žádný spor o některém ze skutkových tvrzení státního zástupce obsažených v obžalobě, jako tomu bylo v této věci. Již shora bylo naznačeno, že jen o výši způsobené škody se do rozhodnutí soudu vedl spor, jiné částky uplatňovali poškození, jiná vyplývala ze znaleckého posudku, který ale důvodně zpochybňoval obviněný (viz výše). Vůbec není zřejmé ani to, co soud myslel skutečnostmi zjištěnými dosud v řízení před soudem, před nímž neprobíhalo žádné dokazování, a tedy nemohly být zjištěny ani žádné skutečnosti.

č. 31

44. Institut označení nesporných skutečností je až ten třetí v pořadí (za dohodou o vině a trestu a prohlášením viny), pokud je mezi obviněným a státním zástupcem nejnižší míra konsenzu, o němž navíc nejsou důvodné pochybnosti, tento konsenzus se zásadně má vztahovat ke skutkovým tvrzením obsaženým v petitu obžaloby, a to buď všem, anebo jejich části, má být využíván tehdy, pokud obviněný nesouhlasí se státním zástupcem zcela ohledně viny (skutku i právní kvalifikace), trestu a případně ochranného opatření, a není namíste uzavřít dohodu o vině a trestu, resp. pokud nemůže prohlásit vinu podle § 206c tr. ř. (předpokladem je souhlas se skutkem i právní kvalifikací). K důvodům zavedení těchto institutů viz ŠÁMAL, P., ŘÍHA, J., STRYA, J. Odklony v justiční praxi. Trestněprávní revue č. 9/2019, s. 177 až 186, č. 10/2019, s. 202 až 206).

45. Pokud tedy soud prvního stupně nechá prohlásit strany určité skutečnosti za nesporné (není-li závažných důvodů o nich pochybovat) a následně chce upustit od dokazování takto označených nesporných skutečností, musí je jednoznačně identifikovat, tj. nejlépe je vyjádřit výslovně ve výroku svého usnesení učiněného podle § 206d tr. ř. Postačí však i jednoznačná jejich identifikace prostřednictvím odkazu na konkrétní pasáž obsaženou v trestním spisu, která je stranám známa a s níž se mohly seznámit, typicky na petit obžaloby (např. upouští se od dokazování všech skutečností obsažených ve skutkové větě v tzv. petitu obžaloby státního zástupce ze dne ..., sp. zn. ..., které strany prohlásily za nesporné). Není však možné založit výrok o vině na zcela nejednoznačném a zmatečném výroku, jako tomu bylo v této věci.

46. Především ale soud prvního stupně sám jen na základě znalosti spisu měl dospět k závěru, že o výši škody, jak byla tvrzena státním zástupcem v obžalobě, je více závažných důvodů pro pochybnosti, jak bylo rozvedeno shora, tedy vůbec neměl podle § 206d tr. ř. *in fine* akceptovat prohlášení stran této skutečnosti za nespornou a měl ve vztahu k této okolnosti provést dokazování, resp. vyzvat státního zástupce, aby tvrzenou výši škody prokázal. Jednak tato skutečnost (výše způsobené škody) nebyla nesporná, jednak by měl mít sám soud závažný důvod o ní pochybovat. Pokud by i přes upozornění, že zmíněným znaleckým posudkem nebyla prokázána, státní zástupce trval na správnosti svých tvrzení a na nich založené právní kvalifikaci, měl v tomto rozsahu uložit státnímu zástupci tento znak také prokázat. Nabízelo se ovšem i ponechání toliko jediného kvalifikačního znaku, pro který by i nadále šlo o zločin s trestní sazbou trestu odnětí svobody v rozpětí 3 roky až 8 let, a sice ponechání toliko kvalifikačního znaku v podobě spáchání činu ve velkém rozsahu ve smyslu § 270 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, přičemž písm. a) téhož odstavce by bylo zcela vypuštěno ve spojitosti

s vypuštěním tvrzené škody ze skutkové věty (srov. k tomu rozhodnutí č. [39/2015](#) Sb. soud. rozh. tr.).

g) K chybnému postupu odvolacího soudu

47. K nápravě zmíněných vad skutkových zjištění, hmotněprávní kvalifikace i procedurálních vad nedošlo ani v řízení odvolacím, ač k tomu měl odvolací soud příležitost. Již shora bylo rozvedeno, že odvolací soud, který sice rozhodoval z podnětu odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obviněného do výroku o náhradě škody, mohl a měl přezkoumat nejen tento samotný výrok, ale podle § 254 odst. 2 tr. ř. měl přezkoumat též výrok o vině, neboť oba výroky byly úzce provázány. Sám odvolací soud svůj nový výrok o náhradě škody odůvodnil vlastně jen tím, že výše škody je součástí skutkové věty výroku o vině, který nebyl oprávněným prostředkem napaden, a proto musel uvedený závěr o výši škody, jímž byl vázán, promítnout i do nového adhezního výroku. Odvolací soud se však opomněl zabývat ustanovením § 254 odst. 2 tr. ř., podle něhož lze přezkoumat i výrok odvoláním nenapadený, pokud v něm má vytýkaná vada svůj původ a pokud oprávněná osoba i proti němu mohla brojit odvoláním. Obě uvedené podmínky tohoto ustanovení byly splněny. Přitom odvolací soud není limitován tím, že státní zástupce podal odvolání v neprospěch obviněného, protože na podkladě takového odvolání může rozhodnout i ve prospěch obviněného (viz zmíněné stanovisko pod č. [21/2013](#) Sb. rozh. tr.).

č. 31

48. Pokud by se odvolací soud seriózně zabýval rozhodováním v adhezním řízení a nepostupoval ryze formalisticky jen s odkazem na procesní normu (§ 228 odst. 1 tr. ř.), podle níž má takové rozhodnutí učinit, nebrání-li tomu však zákonné překážky, musel by dospět k závěru, že výrok o vině rozsudku soudu prvního stupně v části týkající se výše škody nemůže obstát. To by ovšem musel odvolací soud respektovat judikaturu Ústavního soudu (viz čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky), podle níž se na rozhodování trestních soudů v adhezním řízení musí klást stejné nároky jako na soudy civilní. Soud druhého stupně sice zcela změnil adhezní výrok rozsudku soudu prvního stupně, pro své rozhodnutí však neprovedl jediný důkaz, své rozhodnutí ani nijak neodůvodnil s oporou o hmotněprávní předpis, podle něhož by měl obviněný za škodu odpovídat, nezabýval se vůbec podmínkami takové odpovědnosti. Zcela rezignoval na náležité odůvodnění výroku o náhradě škody ve smyslu § 125 odst. 1 tr. ř., jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. K náležitostem odůvodnění tohoto výroku viz z odborné literatury např. JELÍNEK, J., ŘÍHA, J., SOVÁK, Z. Rozhodnutí ve věcech trestních. 4. vydání. Praha: Leges, 2018, zejména str. 346 a násl.; z bohaté judikatury lze odkázat například na nález Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2009, sp. zn. [II. ÚS 1320/08](#), publikovaný ve svazku 55 pod č. 218 na s. 47 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, anebo na nález Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2012, sp. zn. [III. ÚS 2954/11](#), publikovaný ve svazku 64 pod č. 69 na s. 781 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu.

49. Nejvyšší soud tak dal dovolateli za pravdu v tom, že v dané věci došlo k chybnému hmotněprávnímu posouzení skutku, pokud bylo užito ustanovení § 270 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku o způsobení škody velkého rozsahu. Tento závěr soudy nižších stupňů učinily na základě procesního postupu, který byl v rozporu s celou řadou základních zásad ovládajících trestní řízení (zejména v rozporu se zásadou stíhání jen ze zákonných důvodů a způsobem, který stanoví zákon, s právem na obhajobu, principem oficiality, zásadou zjištění materiální pravdy, se zásadou vyhledávací, s právem na spravedlivý proces, se zákazem nucení

k sebeobviňování atd.). Byť tedy šlo primárně o zpochybnění skutkového závěru, který ale měl svůj odraz v právní kvalifikaci, bylo třeba poskytnout obviněnému ochranu před zjevně nespravedlivým odsouzením a napadený rozsudek soudu druhého stupně i jemu předcházející rozsudek soudu prvního stupně zrušit. V dalším řízení bude třeba nejasnosti ohledně výše škody jednoznačně rozptýlit, popř. se nechává orgánům ve věci dále činným na zvážení, zda není dostačující využití druhé z kvalifikačních okolností v podobě spáchání činu ve velkém rozsahu. Kromě toho bude mít soud prvního stupně znovu příležitost, aby ve spolupráci se státním zástupcem upravil popis skutku tak, aby byl jednoznačně identifikovatelný skutek, pro který je toto řízení vedeno a o němž má být meritorně rozhodnuto, jak bylo rozvedeno výše. Soud prvního stupně bude mít též příležitost napravit předchozí vadný procesní postup, který vedl k nespravedlivému rozhodnutí.

č. 31

V. Závěrečné shrnutí

50. Lze tak uzavřít, že námitky obviněného D. B. byly alespoň v části přípustné i důvodné. Nejvyšší soud na podkladě jím podaného dovolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozhodnutí a zjistil, že v dané věci nemůže obstát jak rozsudek soudu druhého stupně, tak ani rozsudek soudu prvního stupně z celé řady důvodů, které byly zmíněny shora. Proto Nejvyšší soud k dovolání obviněného zrušil podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. jak napadený rozsudek odvolacího soudu, tak i jemu předcházející rozsudek soudu prvního stupně, zároveň zrušil i všechna rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud zrušením pozbyla podkladu.

51. V následném trestním řízení je třeba napravit shora vytčená procesní pochybení a učinit kroky vyplývající z výše uvedených pasáží. Především bude třeba upravit skutkovou větu obsaženou v petitu obžaloby a posléze nekriticky převzatou soudem prvního stupně, a to v součinnosti se státním zástupcem. Jde především o identifikaci děl chráněných autorským právem, do kterého měl obviněný zasáhnout, označení skutečně těch filmů, které této ochraně podléhají. Pokud státní zástupce setrvá na tom, že činností obviněného byla poškozeným způsobena nějaká škoda, musí ji též bez důvodných pochybností prokázat. Soudy pak musí nestranně a nezávisle o podané obžalobě proti obviněnému rozhodnout, musejí přitom postupovat v souladu se základními principy, jimiž je ovládáno trestní řízení tak, aby výsledkem jejich postupu bylo spravedlivé rozhodnutí.

52. Nejvyšší soud dále považuje za vhodné doplnit své úvahy v naznačeném směru upozorněním na obecně závaznou judikaturu Ústavního soudu (čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky), který se k možnostem aktivního prokazování viny obviněného soudem bez náležité aktivity státního zástupce jako veřejného žalobce opakovaně vyjadřoval. V tomto směru lze odkázat zejména na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. [II. ÚS 2014/07](#), uveřejněný pod č. 86/2008 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, v němž Ústavní soud uvedl: „Odsouzení pachatele trestné činnosti je v souladu s čl. 80 Ústavy České republiky primárně věcí státního zastupitelství. Je to tedy státní zastupitelství, kdo nese odpovědnost za to, aby soudu předložená trestní věc byla podložena procesně použitelnými důkazy potřebnými k rozhodnutí o vině a trestu v souladu s podanou obžalobou. Obecné soudy se proto nikdy nesmějí stavět do pozice pomocníka veřejné žaloby usilujícího rovněž o odsouzení, a nelze k takovému výkladu rolí těchto institucí dospět ani výkladem § 2 odst. 5

alinea ultima tr. ř. Posledně uvedené zákonné ustanovení totiž v souladu s ústavními principy spravedlivého procesu a z nich vyplývajících rozvržení rolí jeho jednotlivých účastníků nutno vykládat tak, že je soud povinen doplňovat dokazování v rozsahu potřebném pro spravedlivé rozhodnutí, které nemusí být nutně odsuzující.“ Výtku neprovádění důkazů (např. ohledně zjištění, jak bylo nakládáno s účetnictvím) v řízení před soudem prvního nebo i druhého stupně je tak nutno primárně směřovat vůči státnímu zástupci, který by měl aktivně jím tvrzenou vinu před soudem prvního stupně prokazovat, na soudu potom je rozhodnutí, zda navržené důkazy provede, či v souladu s judikaturou týkající se tzv. opomenutých důkazů jejich provedení zamítne (k tomu srov. rozsáhlou judikaturu zejména Ústavního soudu, např. nález Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. [III. ÚS 95/97](#), nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. [I. ÚS 733/01](#), nález Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. [III. ÚS 173/02](#), nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. [III. ÚS 177/04](#), nález Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. [III. ÚS 3320/09](#), a mnohé další). Podobně je třeba připomenout i judikaturu Ústavního soudu týkající náležitého popisu skutku, jenž v nálezu ze dne 24. 4. 2006, sp. zn. [I. ÚS 670/05](#), uveřejněném ve svazku 41 pod č. 88 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, uvedl, že péče o dokonalost popisu skutku náleží především aktivitě obžaloby, nikoli aktivitě soudu, který se odstraňováním takové vady podílí na prokazování viny obviněného, což rozhodně nelze chápat jako nestranné rozhodování o vině či nevině (byť je k tomu nucen trestním řádem v § 2 odst. 5 *in fine* tr. ř.).

č. 31

53. Nejvyšší soud dále připomíná, že podle § 265s odst. 1 tr. ř. jsou orgány činné v trestním řízení vázány právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí o dovolání a jsou též povinny respektovat zákaz změny k horšímu (*reformationis in peius*) ve smyslu § 265s odst. 2 tr. ř.

54. Protože vady napadeného rozhodnutí zjištěné na podkladě důvodně podaného dovolání obviněného nebylo možno odstranit v případném veřejném zasedání dovolacího soudu, rozhodl Nejvyšší soud o tomto dovolání podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání.

č. 32

Ustanovení § 58 odst. 5 tr. zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody nelze užít, pokud státní zástupce neoznačil obviněného za spolupracujícího ve smyslu § 178a tr. ř. Případnou spolupráci obviněného s orgány činnými v trestním řízení pak lze zohlednit při úvaze o druhu a výměře trestu jako polehčující okolnost podle § 41 tr. zákoníku nebo jako jiný důvod pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58 tr. zákoníku.

Spolupracující obviněný, Mimořádné snížení trestu odnětí svobody

§ 178a tr. ř., § 58 odst. 5 tr. zákoníku

č. 32

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 13 To 183/2021, ECLI:CZ:KSHKPA:2021:13.TO.183.2021.1

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích zamítl odvolání obžalovaných i státního zástupce podaná proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. 2 T 110/2021.

I.

Rozhodnutí soudu prvního stupně

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích byli odsouzeni obžalovaní M. U. a J. F. pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku s tím, že v případě obžalovaného M. U. šlo o zločin dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stadiu pokusu, a obžalovaný J. F. byl současně odsouzen pro přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku. Obžalovanému M. U. byl uložen podle § 283 odst. 2 tr. zákoníku nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 38 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Dále byl obžalovanému podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložen trest propadnutí řady věcí, jmenovitě mobilních telefonů, finanční hotovosti a dalších věcí souvisejících s distribucí pervitinu. Podle § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku bylo obžalovanému uloženo i ambulantní ochranné léčení protitoxikomanické. Obžalovanému J. F. byl uložen podle § 283 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 44 měsíců, pro jehož výkon byl rovněž zařazen podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl i jemu uložen trest propadnutí řady věcí souvisejících s distribucí pervitinu. I tomuto obžalovanému bylo podle § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku uloženo ochranné ambulantní léčení protitoxikomanické.

2. Uvedených trestných činů se dopustili obžalovaní podle skutkových zjištění okresního soudu tím, že obžalovaný M. U.

a) dne 7. 2. 2021 při svém zadržení v 16:25 hodin v P. v budově nádraží Českých drah měl při sobě celkem 20,05 g drogy pervitin s obsahem 15,5 g metamfetaminu báze, která byla určena z větší části pro jiného a z části pro vlastní potřebu,

b) v blíže neurčené době nejméně však od července 2019 do 7. 2. 2021 na různých místech v P. a na dalších místech prodal či poskytl zdarma psychotropní látku metamfetamin (pervitin) různým osobám, a to konkrétně:

- J. F. ve 35 případech prodal celkem 350 gramů za celkovou částku 350 000 Kč (1 000 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,

- T. L. ve 2 až 3 případech poskytl zdarma celkem 0,6–0,9 gramů (2 až 3krát po 0,3 g) psychotropní látky metamfetamin,

- M. B. v několika případech postupně z části zdarma poskytl celkem 30 gramů a z části prodal celkem 20 g za částku 40 000 Kč (2 000 Kč za 1 g), celkově tak poskytl 50 gramů psychotropní látky metamfetamin,

- M. K. v několika případech prodal za částku 60 000 Kč celkem 30 gramů (2 000 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,

- F. B. v několika případech prodal za částku 20 000 Kč celkem 10 gramů (2 000 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,

- P. N. v několika případech prodal za částku 30 000 Kč celkem 15 gramů (2 000 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,

- E. H. v několika případech prodal či poskytl za částku 60 000 Kč nejméně 30 gramů (2 000 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,

- J. CH. v několika případech prodal za částku 30 000 Kč celkem 15 gramů (2 000 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,

- L. K. v několika případech prodal za částku 40 000 Kč celkem 20 gramů (2 000 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,

- A. A. v několika případech prodal za částku 20 000 až 22 000 Kč celkem 10 až 11 gramů (2 000 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,

- N. K. v několika případech prodal za částku 30 000 Kč až 40 000 Kč celkem 15 až 20 gramů (2 000 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,

- D. H. v několika případech prodal za částku 40 000 Kč celkem 20 gramů (2 000 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,

- M. Š. nejméně ve 2 případech poskytl výměnou za různé věci v množství pokaždé po 1 g celkem 2 gramy psychotropní látky metamfetamin.

3. Obžalovaný J. F. v blíže neurčené době, nejméně však od ledna 2020 do 7. 2. 2021 na různých místech v P. a na dalších místech prodal či poskytl psychotropní látku metamfetamin (pervitin) různým osobám, a to konkrétně:

- a) M. U. v 35 případech prodal za celkovou částku 350 000 Kč celkem 350 gramů (1 000 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,
- b) M. K. v několika případech prodal za celkovou částku 60 000 Kč celkem 30 gramů (1 000 Kč za 0,5 g) psychotropní látky metamfetamin,
- c) nezletilé AAAAA (pseudonym) v několika případech prodal (500 Kč za 0,2 g) či poskytl zdarma celkem 20 gramů psychotropní látky metamfetamin,
- d) T. M. v několika případech prodal za celkovou částku 15 000 Kč celkem 10 gramů (1 500 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,
- e) Z. P. v několika případech prodal za celkovou částku 45 000 Kč celkem 30 gramů (1 500 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,
- f) E. H. v několika případech prodal za celkovou částku 80 000 Kč celkem 40 gramů (2 000 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,
- g) M. B. v několika případech postupně z části zdarma poskytl 20 gramů a z části prodal 30 gramů za celkovou částku 75 000 Kč (2 500 Kč za 1 g), celkem tak poskytl 50 gramů psychotropní látky metamfetamin,
- h) L. K. v několika případech prodal za celkovou částku 80 000 Kč celkem 40 gramů (2 000 Kč za 1 g) psychotropní látky metamfetamin,
- ch) T. L. v 10 případech poskytl zdarma celkem 3 gramy (10 krát 0,3 g) psychotropní látky metamfetamin,
- i) M. Š. postupně nejméně v 5 až 6 případech poskytl výměnou za různé oblečení v množství pokaždé po 1 g celkem okolo 5 až 6 gramů psychotropní látky metamfetamin.

Oba obžalovaní tak činili bez příslušného povolení a s vědomím, že látka metamfetamin je podle zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, ve znění pozdějších předpisů, zařazena v příloze č. 5 v seznamu č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jako zakázaná psychotropní látka.

II.

Odvolání obžalovaných a státní zástupkyně

4. Proti rozsudku okresního soudu podali v zákonné lhůtě odvolání oba obžalovaní i státní zástupkyně. Ta podala odvolání v neprospěch obžalovaných proti výrokům o trestech odnětí svobody. Připomněla, že kromě zmiňovaných polehčujících okolností nelze pomíjet to, že obžalovaný M. U. se posuzovaného jednání dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení, výrazný byl i rozsah spáchané trestné činnosti, když množství distribuované drogy pervitinu více jak 3x přesáhlo hranici spjatou se značným množstvím. Obžalovanému J. F. přitěžuje spáchání dvou trestných činů, jde přitom o pachatele, který již byl v minulosti opakovaně odsouzen a ani předchozí výkon nepodmíněných trestů odnětí svobody ho nepřiměl k tomu, aby se vyvaroval další trestné činnosti. I jemu přitěžuje rozsah spáchaného trestného jednání. Podle státní zástupkyně okresní soud ve výměře trestu nezohlednil dostatečně zmíněné přitěžující okolnosti, a to jednak množství drogy výrazně převyšující relevantní hranici významnou pro právní kvalifikaci, i delší období, po které k trestné činnosti docházelo. U obžalovaného M. U. šlo o období jednoho a půl roku, u obžalovaného J. F. pak o období jednoho roku. Trestnou činností si oba obžalovaní opatřovali nemalé finanční prostředky. Dostatečně nebyla zohledněna ani předchozí trestná činnost obžalovaných, spáchání trestné činnosti ve zkušební době podmíněného odsouzení v případě obžalovaného M. U. a předchozí postihy a výkon nepodmíněných trestů u obžalovaného J. F. Státní zástupkyně proto navrhla, aby odvolací soud zrušil výroky o uložených trestech odnětí svobody u obou obžalovaných a obžalovanému M. U. nově uložil trest odnětí svobody ve výměře 4 roků s výkonem ve věznici s ostrahou a obžalovanému J. F. úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 4 roků a 6 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou.

č. 32

5. Obžalovaný M. U. zaměřil odvolání rovněž pouze proti výroku o trestu a zdůraznil, že mu měl být uložen souhrnný trest. Trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 12. 4. 2019, sp. zn. 4 T 38/2019, byl totiž odsouzen pro jinou trestnou činnost k podmíněně odloženému trestu odnětí svobody a účinky vyhlášení odsuzujícího rozhodnutí nastaly doručením trestního příkazu dne 13. 8. 2019. Pokud se měl obžalovaný dopouštět nyní posuzované trestné činnosti nejméně od července 2019, došlo ke spáchání trestné činnosti ještě před doručením zmíněného trestního příkazu. K tomu měl okresní soud přihlédnout a rozhodnout v jeho případě o uložení souhrnného trestu. Obžalovaný dále připomněl, že ke spáchání trestné činnosti se doznal, nad svým jednáním projevil lítost a výrok o vině přijal. Výhrady má i k trestu propadnutí věci, jmenovitě pokud jde o mobilní telefon a finanční hotovost ve výši 3 729 Kč, neboť šlo o věci, které se nijak netýkaly páchaní trestné činnosti. Předmětný telefon měl obžalovaný krátce, pořídil ho několik dní před zadržením a finanční hotovost byla příjmem ze zaměstnání.

6. Obžalovaný pak zejména zdůraznil, že měla být zohledněna jeho spolupráce s Policií České republiky, Obvodním ředitelstvím policie pro Prahu 3, kde je vedeno trestní řízení proti dodavatelům omamných a psychotropních látek, kteří dodávali pervitin obžalovanému i spoluobžalovanému, a toto řízení je vedeno pod sp. zn. KRPA-172834/TČ-2020-001374. Okresní soud nijak nevzal v potaz, že předmětné trestní řízení mohlo být spojeno s uvedeným trestním řízením v Praze a v takovém případě by oba obžalovaní mohli být označeni jako spolupracující obvinění. Protože však řízení byla vedena odděleně, nemohli být tímto institutem označeni, a soud nijak nezohlednil, že svojí výpovědí obžalovaný

dopomohl k dopadení pachatele v jiné trestní věci a k jeho usvědčení. Obžalovaný navrhl, aby si odvolací soud vyžádal zprávu od uvedeného útvaru policie k tomu, jaká byla spolupráce s obžalovaným a zda dopomohl k usvědčení, a posléze aby k tomu bylo přihlédnuto při ukládání trestu. Obžalovaný M. U. poukázal i na to, že má vyživovací povinnost ke dvěma nezletilým dětem, že jeho syn trpí autismem a největším trestem bude nepřítomnost obžalovaného pro jeho syna, když se s ním nebude moci stýkat. Obžalovaný si nyní uvědomil, že svým jednáním nejvíce ublížil dětem a je rozhodnutý žít nadále spořádaným a klidným životem. K tomu přispívá i fakt, že poskytl součinnost orgánům činným v trestním řízení a napomohl objasňovat nejenom vlastní, ale i trestnou činnost dodavatelů. K trestné činnosti se tak staví velmi kriticky a plně chápe závažnost svého protiprávního jednání.

č. 32

7. Uložený trest tak pokládá obžalovaný M. U. za nepřiměřeně přísný, má za to, že výměra trestu neodpovídá charakteru trestné činnosti a jeho osobě, kdy zejména měl okresní soud výrazně přihlédnout k tomu, že obžalovaný napomohl rozkrytí a usvědčení trestné činnosti svých dodavatelů. Obžalovaný má kladné hodnocení z vazby i od původního zaměstnavatele a k jeho nápravě by postačil trest mírnější. Obžalovaný proto navrhl, aby odvolací soud zrušil výrok o trestu a sám mu nově uložil souhrnný trest, a to nejvýše v trvání 38, resp. 36 měsíců.

8. Obžalovaný J. F. zaměřil své odvolání rovněž pouze proti výroku o trestu a zdůraznil, že se ke spáchání trestné činnosti doznal v přípravném řízení i v řízení před soudem. Svědčí mu tak polehčující okolnost doznání, ale i prohlášení viny, když snaha o sjednání dohody o vině a trestu nebyla úspěšná. Opět připomněl, že výrazným způsobem přispěl jak on sám, tak i spoluobžalovaný M. U. k rozkrytí hlavního centra dodávek pervitinu ve směru na Prahu v součinnosti s policejním orgánem působícím v Pardubicích i v Praze. Bohužel však došlo k oddělení skupiny v Pardubicích od skupiny v Praze, trestní věc obviněných T. V. a Š. V. byla posléze projednávána i Obvodním soudem v Praze a obžalovaný navrhl, aby si zmíněné okolnosti spolupráce obžalovaného s policejními orgány odvolací soud ověřil zprávou policejního komisaře Správy kriminální policie a vyšetřování v Pardubicích a aby dále vyžádal spisový materiál týkající se výpovědi obžalovaného u policejního orgánu v Praze. Připomněl i kladné hodnocení od zaměstnavatele a navrhl, aby odvolací soud výrok o trestu zrušil a nově obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání 2 až 3 let se zařazením do věznice s ostrahou.

9. Státní zástupkyně navrhla zamítnout odvolání obžalovaných jako nedůvodná, obdobně obžalovaní navrhli zamítnout jako nedůvodné odvolání podané státní zástupkyní.

III.

Rozhodnutí odvolacího soudu

10. Z podnětu podaných odvolání přezkoumal odvolací soud ve smyslu § 254 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost odvoláním dotčených výroků o trestech, když obžalovaní nepodali odvolání proti výroku o vině a s ohledem na prohlášení viny by ani nebyli oprávněni výrok o vině svým odvoláním napadnout, a státní zástupkyně svoje odvolání omezila jen proti výrokům o trestech odnětí svobody. Zároveň přezkoumal i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a sám rovněž doplnil dokazování k návrhu obžalovaných. Z vyžádaných zpráv pak zjistil, že oba obžalovaní opakovaně vypovídali o trestné činnosti dalších osob, od kterých odebírali pervitin v P., a to jak formou podání vysvětlení, tak později při výslechu jako svědci. Podle sdělení policejního orgánu působícího u Obvodního ředitelství policie Praha

3, bylo u tohoto útvaru vedeno vyšetřování ve věci obviněných Š. V. a oba obžalovaní, tedy M. U. i J. F., společně popsali, a to jak v rámci podání vysvětlení, tak později při výslechu v pozici svědků za účasti obhájce, distribuci pervitinu v P. v městské části L. a v jejím okolí, která se týkala nejprve obviněného T. V. a jeho pozdějšího nástupce Š. V. Obžalovaní M. U. i J. F. od počátku plně spolupracovali s orgány činnými v trestním řízení a podali úplnou výpověď, která byla zaznamenána do zaslaných protokolů.

11. I když se v odvolání obžalovaného M. U. objevila připomínka, že by měl mít nárok na postavení spolupracujícího obviněného, považuje odvolací soud za nutné připomenout, že označení osoby jako spolupracujícího obviněného je ve smyslu § 178a tr. ř. ve výlučné pravomoci státního zástupce, který takto může označit obviněného v obžalobě nebo v dohodě o vině a trestu. Jde o určitou formu dohody mezi státním zástupcem a osobou, která může napomoci objasnění závažné trestné činnosti. Označení spolupracujícího obviněného je možné pouze v případech, které souvisejí s objasňováním zločinu páchaného v souvislosti s organizovanou skupinou, a už tato formální podmínka v posuzované věci splněna nebyla. Při zvažování využití uvedeného institutu spolupracujícího obviněného pak musí být splněna řada formálních podmínek a státní zástupce vždy hodnotí, zda je takové označení potřebné a nezbytné, a to mimo jiné s přihlédnutím k okolnostem jednotlivých případů, podílu konkrétního obviněného na spáchání trestného činu, ale i s ohledem na důkazní situaci týkající se trestné činnosti spojené s organizovanou skupinou. V rozsudku ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. [6 Tz 6/2018](#), publikovaném pod č. 36/2019 Sb. rozh. tr. sice Nejvyšší soud dovodil, že postavení spolupracujícího obviněného mohou odůvodnit i výpovědi, kterými v procesním postavení svědka v jiných samostatně vedených, avšak věcně souvisejících trestních řízeních významně přispěl k objasnění zločinu spáchaného členy organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované skupiny, za podmínky, že takovými výpověďmi byl v řízení proveden důkaz, i tehdy však šlo o trestní stíhání osoby, kterou označil za spolupracujícího obviněného státní zástupce.

12. V posuzované věci není důvod zpochybňovat, že ve prospěch obžalovaných svědčí jednak doznání ke spáchání vlastní trestné činnosti, jednak součinnost s orgány činnými v trestním řízení, kdy obžalovaní napomohli nejenom k objasnění vlastní trestné činnosti, ale i související trestné činnosti dalších osob, od kterých získávali v P. pervitin. Pro označení obžalovaných M. U. a J. F. jako spolupracujících obviněných však v dané věci podmínky splněny nebyly a bylo proto namístě jejich součinnost a spolupráci s orgány činnými v trestním řízení, kdy napomohli objasnění trestné činnosti, hodnotit jako jednu z polehčujících okolností, stejně jako i jejich doznání a rovněž prohlášení viny. Právě prohlášení viny může mít jako polehčující okolnost různou váhu a jeho hodnota může být posuzována odlišně, např. v situaci, kdy jde o pachatele, který byl přistižen přímo při spáchání trestné činnosti, oproti případům, kde se předpokládá výsledek značného počtu svědků a prohlášením viny pachatel urychlí řízení, které jinak vyžaduje provádění obsáhlého dokazování. O podobnou situaci jde i v nyní posuzovaném případě, kdy by jinak bylo nezbytné vyslýchat větší počet svědků.

13. Uvedené okolnosti tedy bylo namístě hodnotit jako okolnosti polehčující a svědčící ve prospěch obžalovaných a promítnout je do ukládaných trestů. Přesto nebylo možné pomíjet, že pro rozhodování o druhu a výměře trestu je prvořadým hlediskem povaha a závažnost spáchané trestné činnosti. Není tedy možné opomíjet fakt, že se obžalovaní dopustili závažného zločinu, v jehož páchání pokračovali po relativně delší dobu,

a množství drogy, kterou poskytovali převážně za peníze dalším osobám, velmi výrazně přesáhlo hranici podmiňující posuzování jednání jako spáchaného ve značném rozsahu. S ohledem na charakter uvedené trestné činnosti bylo i podle odvolacího soudu plně namístě, aby byli obžalovaní postiženi již nepodmíněnými tresty odnětí svobody, a to zvláště za situace, kdy nebylo možné dovozovat, že jde o osoby, které do té doby vedly spořádaný a bezúhonný život.

14. V případě obžalovaného M. U. byla vyhodnocena jako nedůvodná jeho odvolací námitka, že mu měl být ukládán souhrnný trest. Jednání, kterého se dopustil, mělo probíhat po dlouhou dobu, jde o distribuci pervitinu, která měla probíhat po řadu měsíců a i když spáchání trestné činnosti obžalovaný započal ještě před vyhlášením jiného odsuzujícího rozhodnutí, z pohledu posuzování souběhu trestné činnosti je rozhodující datum, kdy bylo páchaní trestné činnosti ukončeno. Pokud se trestné činnosti obžalovaný dopouštěl i poté, kdy byl v předchozí trestní věci odsouzen, pak nevystaly důvody pro ukládání souhrnného trestu, ale důvodně mu byl uložen trest samostatný. Navíc okresní soud musel přihlížet i k tomu, že trestné činnosti se obžalovaný dopouštěl zpočátku v době, kdy proti němu probíhalo trestní stíhání pro jiný trestný čin, a později i poté, co byl pravomocně odsouzen a nacházel se ve zkušební době podmíněného odsouzení.

15. V případě obžalovaného J. F. nelze pomíjet, že kromě zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy se dopustil i sbíhajícího se přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, když drogu opakovaně poskytoval nezletilé osobě. U obžalovaného J. F. jde navíc o osobu, která byla v minulosti již opakovaně soudně trestána a opakovaně vykonávala i nepodmíněný trest odnětí svobody. Vedle polehčujících okolností, na které poukazovali obžalovaní v odvoláních, tak bylo nutné při rozhodování o trestu hodnotit i povahu a závažnost trestné činnosti a dosavadní způsob života obžalovaných, kteří se dopustili i jiné trestné činnosti, a pokud poté okresní soud uložil obžalovanému M. U. nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 roků a 2 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou doplněný trestem propadnutí věci, a to za současného uložení ambulantního ochranného léčení, a obžalovanému J. F., jemuž byl ukládán trest úhrnný, uložil nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 roků a 8 měsíců s výkonem ve věznici s ostrahou a doplněný trestem propadnutí věci, rovněž současně s ambulantním ochranným protitoxikomanickým léčením, nelze podle odvolacího soudu tvrdit, že by šlo o tresty nepřiměřeně přísné, které by nezohledňovaly na jedné straně spolupráci obžalovaných s orgány činnými v trestním řízení i jejich doznání, pomoc při objasnění další trestné činnosti i prohlášení viny, které výrazně urychlilo trestní řízení, na druhé straně však také povahu a závažnost spáchané trestné činnosti i skutečnost, že obžalovaný M. U. se trestné činnosti dopouštěl i ve zkušební době podmíněného odsouzení a obžalovaný J. F. páchal trestnou činnost, přestože již byl v minulosti vícekrát odsouzen a vykonával i nepodmíněné tresty odnětí svobody.

16. Jestliže tedy okresní soud uložil oběma obžalovaným tresty výrazně v první čtvrtině trestní sazby, nelze tvrdit, že by šlo o tresty nepřiměřeně přísné, které by nereagovaly i na zmiňované polehčující okolnosti zdůrazňované v odvolání obžalovaných. Pokud se státní zástupkyně domáhala zpřísnění výměry trestů odnětí svobody, pak nutno připomenout, že právě s ohledem na spolupráci obžalovaných s orgány činnými v trestním řízení a v neposlední řadě s přihlédnutím k tomu, že u hlavního líčení prohlásili vinu, čímž usnadnili průběh řízení,

urychlili jeho průběh a vyloučili možnost, aby sami mohli později podat odvolání do výroku o vině, nelze uložené tresty pokládat ani za nepřiměřeně mírné.

17. Odvolací soud nezjistil pochybení ani v případě uložení trestu propadnutí věci obžalovanému M. U., neboť ke kontaktům s odběrateli pervitinu pravidelně používal mobilní telefon, trestnou činností si měl vydělat značné finanční prostředky, přičemž šlo o obchody v řádu stovek tisíc korun, a výrok o propadnutí všech zajištěných věcí, včetně mobilního telefonu a menší finanční částky, se tak jeví jako odpovídající, zákonný a dostatečně odůvodněný.

18. Odvolací soud tak neshledal důvody ke zrušení či změně výroků dotčených odvoláním, a proto jak odvolání obžalovaných, tak i odvolání státní zástupkyně jako nedůvodná zamítl.

č. 33

O přeměně peněžitého trestu nebo jeho zbytku v trest odnětí svobody může rozhodnout podle § 344 odst. 1 tr. ř. pouze předseda senátu (samosoudce), nikoli vyšší soudní úředník.

Výkon peněžitého trestu, Přeměna trestu, Vyšší soudní úředník

§ 344 odst. 1 tr. zákoníku, § 12 zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů

č. 33

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 1. 2022, sp. zn. 12 To 20/2022, ECLI:CZ:KSHK:2022:12.TO.20.2022.1

Krajský soud v Hradci Králové z podnětu stížnosti odsouzeného zrušil podle § 149 odst. 1 tr. ř. usnesení Okresního soudu v Náchodě ze dne 31. 12. 2021, č. j. 14 T 2/2021-151.

I.

Rozhodnutí soudu prvního stupně

1. Usnesením ze dne 31. 12. 2021, č. j. 14 T 2/2021, rozhodl Okresní soud v Náchodě tak, že podle § 344 odst. 1 tr. ř. za použití § 69 odst. 2 tr. zákoníku se dosud nezaplacená část peněžitého trestu ve výši 40 000 Kč z celkové výše peněžitého trestu 50 000 Kč, který byl uložen odsouzenému D. F. trestním příkazem Okresního soudu v Náchodě ze dne 6. 1. 2021, č. j. 14 T 2/2021-119, jenž nabyl právní moci dne 21. 1. 2021, přeměňuje v trest odnětí svobody v trvání 80 dnů. Podle § 344 odst. 1 tr. ř. za použití § 69 odst. 2 tr. zákoníku a § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl odsouzený D. F. zařazen pro výkon trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou. Toto usnesení vydala vyšší soudní úřednice.

2. Z odůvodnění citovaného usnesení vyplývá, že odsouzenému byly ke splácení peněžitého trestu usnesením Okresního soudu v Náchodě ze dne 5. 2. 2021, č. j. 14 T 2/2021-134, povoleny splátky ve výši 5 000 Kč měsíčně počínaje únorem 2021, a jelikož odsouzený řádně nehradil tyto splátky, když zaplatil pouze v březnu 2021 částku 5 000 Kč, byly usnesením téhož soudu ze dne 18. 5. 2021, č. j. 14 T 2/2021-141, splátky odvolány a zaplacení peněžitého trestu bylo předáno k vymáhání, před jehož zahájením odsouzený uhradil znovu částku ve výši 5 000 Kč. Jelikož odsouzený nepracuje a nepobírá ani dávky, vymáhání zbytku peněžitého trestu se nepodařilo. Na výzvu k zaplacení zbytku peněžitého trestu a upozornění na přeměnu nezaplacené části peněžitého trestu na trest odnětí svobody v trvání 80 dnů, doručenou odsouzenému dne 29. 12. 2021, odsouzený telefonicky sdělil, že byl 2 měsíce po infarktu v nemocnici, vyřizuje si invalidní důchod a nechce, aby mu byl trest přeměněn, slibuje jeho splácení od března 2022.

II.

Stížnost odsouzeného

3. Proti shora uvedenému usnesení podal v zákonné lhůtě sám odsouzený D. F. stížnost, v níž poukazuje na to, že je po operaci srdce a čekají ho rehabilitace. Jakmile bude pracovat, zaplatí peněžitý trest. Včasnou stížnost podal i zvolený obhájce odsouzeného s tím, že ji odůvodní ve lhůtě nejméně 30 dní, kterou potřebuje k opatření relevantních podkladů.

III.

Rozhodnutí stížnostního soudu

4. Z podnětu takto podané stížnosti přezkoumal krajský (stížnostní) soud podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k těmto závěrům.

č. 33

5. Geneze trestní věci, v níž byl odsouzenému za přečin krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku trestním příkazem Okresního soudu v Náchodě ze dne 6. 1. 2021, č. j. 14 T 2/2021-119, který nabyl právní moci dne 21. 1. 2021, uložen mimo jiné peněžitý trest ve výměře 50 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy v celkové výměře 50 000 Kč, z něhož odsouzený ke dni vydání napadeného rozhodnutí uhradil 10 000 Kč, odpovídá zcela popisu uvedenému v napadeném rozhodnutí. Krajský soud však shledává pochybení v tom, kdo vydal napadené usnesení.

6. Zákonem č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 121/2008 Sb.“), je upraveno postavení vyššího soudního úředníka, který je oprávněn provádět v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem úkony soudu, které jsou mu svěřeny v občanském soudním řízení, v soudním řízení správním, v trestním řízení a v jiné činnosti soudu. Rozsah činnosti vyšších soudních úředníků upravují ustanovení § 4 až § 14 zákona č. 121/2008 Sb. Pro vymezení činnosti vyššího soudního úředníka v rámci obecně zákonem svěřené působnosti, stejně jako pro soudce, je rozhodující rozvrh práce soudu; vyšší soudní úředník nepracuje zcela samostatně, ale je součástí soudního oddělení ustaveného při senátu nebo samosoudci. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb. rozvrh práce určuje, ve kterých věcech, typech řízení a při jaké činnosti soudu provádí vyšší soudní úředník jednotlivé úkony na základě pověření nebo bez pověření předsedou senátu, a který předseda senátu je oprávněn udělit toto pověření. Podle § 5 zákona č. 121/2008 Sb. je předseda senátu oprávněn dát vyššímu soudnímu úředníkovi písemně pokyn, jak má být úkon proveden. Pověření k provedení jednotlivého úkonu a pokyn předsedy senátu jsou pro vyššího soudního úředníka závazné a předseda senátu dohlíží na to, aby byl úkon proveden řádně a včas; pokyn k provedení úkonu vyžaduje výlučně písemnou formu. Ohledně rozsahu pravomocí vyšších soudních úředníků, který je v současné době vymezen pouze negativním výčtem, je třeba odkázat i na již zrušené ustanovení § 10 zákona č. 121/2008 Sb. a k němu uvedenou judikaturu (zrušení původního pozitivního výčtu pravomocí vyšších soudních úředníků Ústavním soudem – viz nález Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2013, sp. zn. [Pl. ÚS 31/10](#)).

7. Pokud jde o negativní výčet úkonů vyššího soudního úředníka v trestním řízení, ten upravuje § 12 zákona č. 121/2008 Sb. Podle tohoto ustanovení vyšší soudní úředník v trestním řízení

může, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, provádět veškeré úkony soudu prvního stupně s výjimkou

- a) rozhodování a provádění úkonů při jednání soudu v hlavním líčení, veřejném zasedání a neveřejném zasedání,
- b) vydání trestního příkazu, příkazu k zatčení, příkazu k odnětí věci, příkazu k domovní prohlídce, příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků, příkazu k osobní prohlídce, příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního zařízení, příkazu ke zjištění údajů o telekomunikačním provozu, příkazu k uchování dat nebo k znemožnění přístupu k nim, nařízení vydání zásilky, nařízení záměny obsahu zásilky,
- c) rozhodnutí o zajištění peněžních prostředků na účtu u banky, na účtu u spořitelního a úvěrního družstva nebo jiných subjektů, které vedou účet pro jiného, blokaci peněžních prostředků penzijního připojištění se státním příspěvkem, blokaci čerpání finančního úvěru, blokaci finančního pronájmu a zajištění zaknihovaných cenných papírů,
- d) rozhodnutí ve věcech právního styku s cizinou,
- e) udělování souhlasu za předsedu senátu orgánům činným v trestním řízení k provedení úkonů podle trestního řádu,
- f) úkonů soudce v přípravném řízení,
- g) rozhodování o tom, zda se zruší uložené přiměřené omezení, přiměřená povinnost, výchovné opatření nebo dohled.

8. Podle § 344 odst. 1 tr. ř., ve znění účinném od 1. 10. 2020, o přeměně peněžitého trestu nebo jeho zbytku v trest odnětí svobody rozhodne předseda senátu mimo veřejné zasedání; před rozhodnutím umožní odsouzenému, aby se k věci vyjádřil. Ve veřejném zasedání rozhodne tehdy, pokud o to odsouzený výslovně požádá.

9. Z výše uvedeného je zřejmé, že o přeměně peněžitého trestu za situace, kdy není konáno k žádosti odsouzeného veřejné zasedání, se rozhoduje mimo veřejné zasedání, tedy jinak, přičemž nejde ani o neveřejné zasedání. Ačkoli z negativního výčtu úkonů vyššího soudního úředníka v trestním řízení uvedeného v § 12 písm. a) zákona č. 121/2008 Sb. nevyplývá tento jiný typ řízení, v němž vyšší soudní úředník nemůže rozhodovat, neboť je uvedeno pouze rozhodování a provádění úkonů při jednání soudu v hlavním líčení, veřejném zasedání a neveřejném zasedání, přesto je nutné uzavřít, že ani o přeměně peněžitého trestu na trest odnětí svobody nemůže rozhodovat vyšší soudní úředník, a to tím spíše, pokud forma řízení o přeměně peněžitého trestu závisí pouze na volbě odsouzeného.

10. Působnost vyššího soudního úředníka je vymezena v maximální možné míře tak, že tato působnost končí tam, kde začíná výhradní zákonem stanovená působnost soudce. Je třeba trvat na tom, že soudní moc musí být realizována ústavně konformním způsobem, tj. i využívání dalších odborníků soudy musí být činěno v kontextu Ústavy České republiky. Jejich role je primárně rolí pomocnou, tj. nemůže vést k úřednickému rozhodování.

Základním pravidlem ústavního charakteru je výkon soudnictví soudcem (viz čl. 81, čl. 82 odst. 1 a čl. 94 odst. 2 Ústavy České republiky), podíl ostatních osob na něm je výjimkou z tohoto pravidla. V kontextu výše uvedeného pak platí, že je-li pochybnost, zda může učinit úkon soudu jiná osoba než soudce, je třeba vykládat ustanovení zákona restriktivně, tj. že jiná osoba nemůže činit takový úkon soudu (viz nález Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. [III. ÚS 1531/09](#)).

11. Rozhodování o vině a trestu je pouze v pravomoci soudce a v posuzovaném případě ohledně rozhodnutí o přeměně nezaplaceného peněžitého trestu na trest odnětí svobody se zařazením do příslušného typu věznice jde nepochybně o rozhodnutí o trestu, když jde o rozhodnutí o osobní svobodě jedince.

12. Krajský soud proto konstatuje, že v řízení předcházejícím napadenému usnesení došlo k pochybení, pokud napadené usnesení bylo vydáno vyšší soudní úřednicí a nikoli soudcem, a proto krajský soud podle § 149 odst. 1 tr. ř. bez dalšího rozhodnutí zrušil napadené usnesení.

č. 33

ROZHODNUTÍ VE VĚCECH OBČANSKOPRÁVNÍCH,
OBCHODNÍCH A SPRÁVNÍCH

č. 55

Rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem podané podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. nezakládá překážku věci rozhodnuté pro řízení o žalobě na určení, že tyto nemovité věci nejsou zatíženy zástavním právem zřízeným rozhodnutím správce daně.

*Podmínky řízení, Překážka věci rozsouzené (res iudicata), Správní řízení, Zástavní právo
§ 34 zákona č. 150/2002 Sb., § 159a o. s. ř.*

č. 55

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2021, sp. zn. 21 Cdo 1212/2021, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.1212.2021.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně změnil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2020, sp. zn. 13 Co 15/2020, tak, že se mění usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 10. 10. 2019, sp. zn. 11 C 218/2018, tak, že se řízení nezastavuje.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Okresního soudu Brno-venkov dne 18. 9. 2018 domáhala určení, že nemovitosti zapsané u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Brno-venkov, na listu vlastnictví č. 1, pro obec B. a k. ú. B., parcela č. 1 o výměře 541 m², zastavěná plocha a nádvoří, jejíž součástí je stavba č. p. 2, rodinný dům, parcela č. 3 o výměře 429 m², zahrada, parcela č. 4 o výměře 91 m², ostatní plocha a parcela č. 5 o výměře 34 m², ostatní plocha, nejsou zatíženy zástavním právem z rozhodnutí správního orgánu pro pohledávku ve výši 14 929 171,27 Kč s příslušenstvím za K. T., den vzniku práva 17. 10. 2012, podle rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva vydaného Finančním úřadem v Ivančicích. Uvedla, že ke vzniku takto zapsaného zástavního práva k předmětným nemovitostem došlo až poté, co tyto nemovitosti již nebyly ve vlastnictví dlužníka K. T., že v době nabytí právní moci rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva k zajištění daňové pohledávky byla vlastníkem těchto nemovitostí a se zajišťovanou pohledávkou nemá a nikdy neměla nic společného.

2. Žalovaný navrhl zastavení řízení, neboť soud nemá pravomoc rozhodovat v občanském soudním řízení o existenci či neexistenci zástavního práva zřízeného rozhodnutím finančního úřadu, a rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Af 49/2013-84, jímž byla zamítnuta žaloba K. T. proti rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství, a Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 76/2016-60, jímž byla zamítnuta kasační stížnost K. T., je třeba považovat za překážku věci rozsouzené, neboť o tomtéž předmětu řízení bylo pro oba účastníky řízení již pravomocně rozhodnuto, když v obou řízeních byla žalobkyně osobou zúčastněnou na řízení.

3. Okresní soud Brno-venkov usnesením ze dne 10. 10. 2019, č. j. 11 C 218/2018-101, řízení zastavil a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 300 Kč. Dospěl k závěru, že ze spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Af 49/2013 bylo zjištěno, že o předmětu sporu bylo v rozsahu závaznosti výroků rozsudků Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu již pravomocně rozhodnuto, a to i pro žalobkyni, jedná se tedy o překážku věci pravomocně rozsouzené, k níž musí soud přihlídnout z úřední povinnosti.

4. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Brně usnesením ze dne 12. 11. 2020, č. j. 13 Co 15/2020-120, usnesení soudu prvního stupně potvrdil (výrok I.), a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 300 Kč (výrok II.). Dovodil, že zástavní právo k předmětným nemovitostem zřídil předchůdce žalovaného, Finanční úřad v I., rozhodnutím ze dne 17. 10. 2012, a to k zajištění neuhrazené daně poplatníka K. T., která proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, v němž namítala, že ke dni vydání rozhodnutí již nebyla vlastníkem předmětných nemovitostí, neboť na základě rozhodčího nálezů se jejich vlastníkem (s účinností od 17. 12. 2011) stala žalobkyně, která neměla s jejím daňovým dluhem nic společného. Odvolací finanční ředitelství v Brně zamítlo odvolání K. T. a rozhodnutí finančního úřadu potvrdilo. Zamítnuta byla i žaloba na zrušení správních rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení, rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Af 49/2013-84, když soud dospěl k závěru, že na základě rozhodčího nálezů nemohlo dojít k přechodu vlastnictví předmětných nemovitostí. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 76/2016-60, zamítl i kasační stížnost K. T., ztotožnil se se závěry Krajského soudu v Brně a dospěl k závěru, že správce daně nepochybil, pokud zřídil zástavní právo stěžovatelky, neboť tato byla v době jeho zřízení vlastníkem předmětných nemovitostí. Žalobkyně vystupovala v řízení před uvedenými soudy jako osoba zúčastněná na řízení podle § 34 soudního řádu správního. Odvolací soud dospěl k závěru, že není pochyb o tom (za situace, kdy žalobkyně v řízeních před oběma soudy vystupovala jako osoba zúčastněná na řízeních), že jsou v posuzované věci jak soud, tak žalobkyně závěry rozsudků Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu vázány. Oba soudy rozhodovaly ve správním soudnictví o správnosti rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva k předmětným nemovitostem, oba shodně shledaly rozhodnutí správce daně správným, vycházely přitom ze stejného skutku tvrzeného a prokazovaného žalobkyní také v tomto řízení a zabývaly se tak stejným předmětem, jako v tomto řízení, v němž žalobkyně účinnost zřízení zástavního práva popírá. Uvedené rozsudky Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu proto představují pro toto řízení překážku věci pravomocně rozsouzené, když o tomtéž předmětu řízení bylo již pravomocně rozhodnuto.

č. 55

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti výroku I. a II. usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá, že odvolací soud „zcela přehlédl, že předmětné zástavní právo nebylo zřízeno podle § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nýbrž podle právní úpravy § 170 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu účinného od 1. 1. 2011“. „Právní režim zástavního práva zřízeného podle § 170 DŘ je tedy (na rozdíl od předchozí právní úpravy) subsidiárně podřízen režimu práva občanského se vším, co z toho vyplývá na poli práva procesního.“ Podle dovolatelky rozhodnutím správce daně o určení rozsahu zástavního práva není soud

vázán, jestliže k věci, pohledávce nebo majetkovému právu, k nimž bylo rozhodnutím správce daně uplatněno zástavní právo, vznáší své nároky osoba, která nebyla při rozhodování správce daně daňovým dlužníkem nebo ručitelem a není ani jeho procesním nástupcem (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2004, sp. zn. [21 Cdo 2328/2003](#)). O tom, že žalobkyně nebyla při rozhodování správce daně daňovým dlužníkem, není pochyb. Podmínky, za nichž se stává konkrétní osoba daňovým subjektem, jsou vymezeny v daňových zákonech. Odvolacím soudem citované rozsudky Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu stojí na rozhodnutí správce daně o předběžné otázce podle § 99 daňového řádu [rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2019 (správně 27. 2. 2019), sp. zn. [21 Cdo 930/2018](#)]. Pokud by předběžná otázka byla řešena jako otázka meritorní v řízení před jiným orgánem veřejné moci, mohl by daňový subjekt v pozici účastníka takového řízení hájit či prosazovat své právo s plnou možností uplatnění všech hmotněprávních a procesních práv. Takový prostor v řízení před správcem daně nemá, neboť ten předběžnou otázku řeší jen jako jednu z dílčích, nerozhoduje o ní autoritativně meritorně. Enunciáty rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Af 49/2013-84, i Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 76/2016-60, toliko zamítají žalobu proti správnímu rozhodnutí o zřízení zástavního práva, opírající se o důvody s hmotným právem neslučitelnými. Nelze je tedy považovat za závazná hmotněprávní rozhodnutí o existenci hmotného práva samotného, kdy k rozhodování jsou v tomto směru povolány toliko soudy v občanském soudním řízení. Dovolatelka se domnívá, že „o hmotněprávní otázce existence zástavního práva zřízeného rozhodnutím správce daně dle ust. § 170 DŘ je oprávněn rozhodnout soud v občanském soudním řízení i poté, co byla v soudním řízení správním pravomocně zamítnuta žaloba na zrušení rozhodnutí o zřízení zástavního práva zřízeného dle ust. § 170 DŘ, kdy v tomto řízení měl vlastník zástavy toliko postavení osoby zúčastněné na řízení, neboť toto rozhodnutí ve správním soudnictví nezakládá v občanském soudním řízení o určení neexistence zástavního práva zřízeného rozhodnutím správcem daně dle § 170 DŘ překážku věci rozhodnuté“. Navrhla, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu změnil tak, že se určuje, že předmětné nemovitosti nejsou zatíženy zástavním právem a že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů.

6. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud dovolání jako nepřípustné odmítl. Uvedl, že rozhodnutí odvolacího soudu je v souladu s rozhodovací praxí dovolacího soudu.

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání žalobkyně podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

8. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

9. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené

rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

10. Usnesení odvolacího soudu bylo napadeno „v celém jeho rozsahu“ (tedy i ve výrocích o náhradě nákladů řízení). Nejvyšší soud proto dovolání žalobkyně v části směřující proti výrokům o náhradě nákladů řízení podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl, neboť dovolání podle § 237 o. s. ř. není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

11. Při posouzení přípustnosti (resp. důvodnosti) dovolání nebylo možno přihlídnout k podáním žalobkyně ze dne 10. 4. 2021, ze dne 4. 5. 2021 a ze dne 24. 5. 2021, neboť byla učiněna po lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. (§ 242 odst. 4 o. s. ř.).

12. Dovolání je však přípustné pro řešení otázky posouzení překážky věci rozsouzené v řízení vedeném podle občanského soudního řádu ve vztahu k rozhodnutí vydanému podle soudního řádu správního, neboť tato otázka nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena.

IV.

Důvodnost dovolání

13. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

14. Podle ustanovení § 159a odst. 2 o. s. ř. výrok pravomocného rozsudku, kterým bylo rozhodnuto ve věcech uvedených v § 83 odst. 2, je závazný nejen pro účastníky řízení, ale i pro další osoby oprávněné proti žalovanému pro tytéž nároky z téhož jednání nebo stavu. Zvláštní právní předpisy stanoví, v kterých dalších případech a v jakém rozsahu je výrok pravomocného rozsudku závazný pro jiné osoby než účastníky řízení.

15. Podle ustanovení § 159a odst. 4 o. s. ř. jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu.

16. Překážka věci pravomocně rozhodnuté (*rei judicatae*) podle ustanovení § 159a o. s. ř. patří k podmínkám řízení, jejichž nedostatek znemožňuje, aby soud v řízení, které bylo zahájeno později, rozhodl ve věci samé. Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu je dlouhodobě ukotvena v závěru, že překážka věci pravomocně rozhodnuté nastává tehdy, jde-li v novém řízení o projednání stejné věci. O stejnou věc se jedná tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob. Tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitum vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, jimiž byl uplatněn (ze stejného skutku). Řízení se týká týchž osob rovněž v případě, jestliže v novém řízení vystupují právní nástupci (z důvodu univerzální nebo singulární sukcese) osob, které byly účastníky pravomocně skončeného řízení. O překážku věci pravomocně rozhodnuté by se nejednalo pouze v případě, že by v tomto řízení šlo sice o tentýž právní vztah mezi týmiž účastníky, ale nově uplatněný nárok by se opíral o jiné skutečnosti vážící se k věci,

kteřé tu nebyly v době původního řízení a k nimž došlo až později (srovnej např. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 5. 1987, sp. zn. [2 Cz 12/87](#), uveřejněný pod číslem 39/1988 Sb. rozh. obč.). O stejnou věc ve smyslu § 159a odst. 4 o. s. ř. se jedná tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, opírá-li se o tentýž právní důvod a týká-li se týchž osob (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2013, sp. zn. [33 Cdo 768/2011](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2005, sp. zn. [29 Odo 530/2004](#), a ze dne 5. 12. 2006, sp. zn. [21 Cdo 2091/2005](#)). Podstatu skutku (skutkového děje) lze přitom spatřovat především v jednání (a to ve všech jeho jevových formách) a v následku, který jím byl způsoben; následek je pro určení skutku podstatný proto, že umožňuje z projevů vůle jednajících osob vymezit ty, které tvoří skutek (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. [28 Cdo 795/2019](#)).

č. 55

17. V občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Spory a jiné právní věci uvedené v odstavci 1, o nichž podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují za podmínek uvedených v části páté tohoto zákona (§ 7 odst. 2 o. s. ř.). Rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen „správní orgán“) podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení (§ 244 o. s. ř.) Pravomoc soudů ve věcech správního soudnictví upravuje zvláštní zákon (§ 7 odst. 4 o. s. ř.).

18. Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem [zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“ nebo „soudní řád správní“)] a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 s. ř. s.). Soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) kompetenčních žalobách (§ 4 odst. 1 s. ř. s.). Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je nepřipustná také tehdy, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu [§ 68 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

19. Z uvedeného přehledu je jednoznačné, že předmětem řízení podle občanského soudního řádu (včetně řízení podle části páté, mající vazbu na rozhodování správních orgánů) může být jen ochrana subjektivních práv vyplývajících ze soukromoprávních vztahů; oproti tomu předmětem řízení vedených podle soudního řádu správního může být jen ochrana

subjektivních práv, do nichž bylo zasaženo postupy (rozhodnutími) vyplývajícími ze vztahů veřejnoprávních. Předmět obou řízení (tedy řízení vedeného podle občanského soudního řádu a řízení vedeného podle soudního řádu správního) tak nemůže být nikdy totožný, a nemůže být samozřejmě ani totožný výsledek těchto řízení. Rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení vedeném podle soudního řádu správního, tak nikdy nemůže zakládat překážku věci rozhodnuté pro řízení o žalobě, o níž může být rozhodnuto pouze podle občanského soudního řádu.

20. Žaloba o určení neexistence zástavního práva (přesněji, že nemovitost není zatížena zástavním právem) – jak je předmětem tohoto řízení - je typickou určovací žalobou podle ustanovení § 80 o. s. ř., kde účastníky (resp. těmi, jimž svědčí věcná legitimace) jsou pouze zástavní věřitel a zástavní dlužník (zástavce), tedy věcná legitimace v takovém sporu je určena podstatou hmotněprávního vztahu, jehož se týká – srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2002, sp. zn. [21 Cdo 679/2001](#), který byl uveřejněn v časopise Soudní judikatura pod publikačním číslem 77/2002.

č. 55

21. Oproti tomu žaloba „proti rozhodnutí správního (daňového) orgánu“, o které bylo rozhodnuto v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 49/2013, je typickou žalobou podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., kde okruh účastníků vyplývá z procesního předpisu (srov. ustanovení § 65 s. ř. s.).

22. Správnost uvedené úvahy nemůže zvrátit skutečnost, že žalobkyně používá pro úspěch své věci naprosto totožné argumenty jako v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 49/2013 a dokonce, že okruh účastníků označuje totožně (s výhradou zákonného nástupnictví správního orgánu) jako v odkazovaném řízení. Ve vztahu k prve uvedenému lze uvést, že sice ve smyslu ustanovení § 54 odst. 6 s. ř. s. je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci, proto také ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2 o. s. ř. nemůže soud v řízení vedeném podle občanského soudního řádu stejnou otázku, která byla vyřešena rozhodnutím soudu v řízení vedeném podle soudního řádu správního (ustanovení § 65 a následující s. ř. s.), vyřešit jinak (zde tedy otázku vzniku zástavního práva); pakliže žalobkyně jiný důvod neexistence zástavního práva netvrdí, má uvedené za následek zcela zjevnou bezdůvodnost žaloby, která se vyjádří meritorním rozhodnutím. Ve vztahu k označení žalovaného lze pouze dodat, že jde o označení správné (resp. přípustné) – k účastenství příslušného finančního úřadu v řízeních, ve kterých je „ve hře“ existence zajištění daňových pohledávek zástavním právem, srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. [21 Cdo 5271/2014](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. [21 Cdo 1997/2014](#), které bylo uveřejněno pod číslem 87/2015 Sb. rozh. obč.

23. Z uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu není správné.

24. Protože právní posouzení věci, na němž dovoláním napadené rozhodnutí spočívá, není správné, a protože dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout, Nejvyšší soud změnil rozhodnutí odvolacího soudu tak, že usnesení soudu prvního stupně se mění tak, že se řízení nezastavuje [§ 243d odst. 1 písm. b), § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

č. 56

Při posuzování účinků smíru v oblasti hmotného práva se aplikují ustanovení o právních úkonech (právních jednáních) obsažená v předpisech hmotného práva, včetně ustanovení upravujících výkladová pravidla.

Výklad právních jednání (o. z.) [Právní jednání (o. z.)], Výklad projevu vůle, Smír, Přechodná (intertemporální) ustanovení, Právní úkony

§ 3028 o. z., § 99 o. s. ř., § 35 odst. 2 obč. zák., § 266 obch. zák.

č. 56

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2021, sp. zn. 23 Cdo 1056/2020, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.1056.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2019, sp. zn. 62 Co 120/2019, v prvním, druhém a třetím výroku a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení; dovolání žalované proti témuž rozsudku odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. V souzené věci se žalobce jako objednatel domáhal po žalované jako zhotovitelce zaplacení smluvní pokuty ve výši 6 270 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení, a to z důvodu prodlení žalované se splněním povinnosti odstranit reklamované vady díla.

2. Obvodní soud pro Prahu 10 rozsudkem ze dne 21. 11. 2018, č. j. 5 C 442/2015-180, uložil žalované zaplatit žalobci částku 627 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 11. 10. 2015 (výrok I), co do částky 5 643 000 Kč žalobu zamítl (výrok II) a rozhodl o nákladech řízení (výrok III). Soud prvního stupně shledal žalobu co do základu důvodnou, přistoupil však k razantní moderaci smluvní pokuty.

3. Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozhodnutím k odvolání obou stran rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I změnil tak, že žaloba na zaplacení částky 627 000 Kč s úrokem z prodlení se zamítá (první výrok), v zamítavém výroku II tento rozsudek potvrdil (druhý výrok) a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů (třetí výrok) a o vrácení zálohy na vypracování znaleckého posudku (čtvrtý výrok).

4. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění, podle nichž

a) mezi účastníky byla dne 16. 2. 2012 uzavřena smlouva o dílo, na základě které se žalovaná zavázala pro žalobce zhotovit veřejnou zakázku „Energetické úspory objektu městyse L. nad J.“. Cena byla sjednána v částce 3 042 408 Kč včetně DPH.

b) zhotovitel poskytl objednateli záruku na jakost díla v délce 60-ti měsíců od řádného provedení díla.

c) v článku XIII smlouvy bylo pod bodem 13.6 dohodnuto, že pro případ prodlení zhotovitele se splněním povinnosti odstranit reklamovanou vadu v termínu dle smlouvy (v čl. 11.2 smlouvy bylo sjednáno jednostranné stanovení termínu objednatelem) je zhotovitel povinen uhradit smluvní pokutu ve výši 5 000 Kč za každý den a případ prodlení u každé vady zvlášť.

d) dopisem ze dne 8. 4. 2014 žalobce vytknul žalované tyto vady: 1) prokreslení kotev na fasádě, světlé terče, 2) prokreslení soklové zakládací lišty, 3) prokreslení rohů špalet okolo oken, 4) prokreslení spár mezi izolačními deskami na fasádě, 5) bílé květy, mapy, kresby na fasádě, 6) mokré fleky na fasádě, 7) nestejněmálně zpracovaná povrchová vrstva, shluky omítky, 8) špatně provedené napojení omítky v oblasti soklu, 9) nestejněmálně probarvení fasády, 10) pinholes, mikropraskliny v povrchové vrstvě fasády, 11) lokálně nedostatečná pevnost povrchu, 12) provedení fasády v místě nároží, 13) založení systému na soklovou lištu, 14) ukotvení okapových a hromosvodových svodů, 15) provedení rohů, 16) praskliny ve stylu vodorovného a svislého ostění, 17) napojení ETICS na otvorové výplně, 18) praskliny ve fasádě v místě oplechování římsy a 19) praskliny v místě napojení klempířských prvků, a vyzval žalovaného k zahájení odstraňování vad díla do 48 hodin a stanovil mu lhůtu k odstranění vad nejpozději do 30. 4. 2014.

e) dopisem ze dne 28. 5. 2014 žalobce vytknul žalované vadu díla spočívající v lokální nerovnosti - trvalé boule na fasádě, vyzval žalovanou do 48 hodin k zahájení odstraňování vad díla a stanovil jí lhůtu k odstranění vady nejpozději do 15. 6. 2014.

f) dopisem právní zástupkyně žalobce ze dne 12. 8. 2014 adresovaným právnímu zástupci žalované byla vyčíslena smluvní pokuta za neodstraněné vady, a to za 19 vad za období od 1. 5. 2014 do 4. 7. 2015 v částce 6 175 000 Kč a za jednu posledně reklamovanou vadu za období od 16. 6. 2014 do 4. 7. 2014 v částce 95 000 Kč, celkem tedy ve výši 6 270 000 Kč.

g) dne 20. 8. 2014 žalobce doručil žalované vyúčtování smluvní pokuty formou faktury ze dne 18. 8. 2014 znějící na částku 6 270 000 Kč a splatnou dne 31. 8. 2014.

h) žalobce se v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 15 C 233/2014 domáhal odstranění shora uvedených vad díla. Dne 6. 6. 2016 soud schválil smír, dle kterého se žalovaná zavázala pro žalobce ve lhůtě šesti měsíců od schválení smíru na svůj náklad provést odstranění celkem 20 vad, tak jak byly specifikovány žalobcem v dopisech ze dne 8. 4. 2014 a 28. 5. 2014. Žalobce se zavázal, že vezme předmětnou žalobu zpět, splní-li žalovaný řádně a včas tuto povinnost, s tím, že se zavázal nepožadovat smluvní pokutu, na kterou mu vznikl nárok spojený s nesplněním povinnosti žalované odstranit uvedené vady.

5. Odvolací soud dospěl oproti soudu prvního stupně k odchylnému závěru ohledně obsahu uzavřeného smíru; s odkazem na přechodné ustanovení § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), jej kvalifikoval jako narovnání ve smyslu § 1903 o. z.

Z projevu vůle zachyceného v soudním smíru je dle jeho názoru jednoznačné, že účelem, který účastníci sledovali, bylo odstranění spornosti ohledně odpovědnosti žalované za vadné plnění, které žalobce požadoval po žalované odstranit, když vytyčené vady se promítly do výrokové části usnesení a korespondují stoprocentně s vadami, pro jejichž neodstranění odvíjel žalobce v daném řízení nárok na zaplacení smluvní pokuty. Odvolací soud usoudil, že uzavřením smíru účastníci učinili novou procesní dohodu, mající z hmotněprávního hlediska charakter dohody o narovnání, když učinili shodu v otázce existence odpovědnosti žalované za uvedené vady a stanovili lhůtu k jejich odstranění „pro tentokrát dohodou do 6 měsíců od schválení smíru“.

č. 56

6. Odvolací soud uzavřel, že schváleným soudním smírem bylo rozhodnuto o nároku žalobce z vadného plnění, ovšem obsah smluvního závazku žalované se proměnil potud, že ji nadále nemohou stíhat následky prodlení, od kterých žalobce odvíjí v daném řízení nárok na zaplacení smluvní pokuty. Jestliže žalovaná svým povinností z titulu odpovědnosti za vady formou jejich odstranění nedostála ve lhůtě k tomu sjednané, pak nárok na zaplacení smluvní pokuty může existovat jen v době po 30. 12. 2016 (§ 605 odst. 2 o. z.), kdy žalované uplynula stranami sjednaná lhůta k plnění, která byla obsahem soudního smíru a která začala běžet dnem právní moci tohoto soudního smíru, tj. dne 30. 6. 2016. S odkazem na to, že žalobce v žalobě skutkově vymezil prodlení žalované s odstraněním vytykaných vad obdobím předcházejícím datu 30. 12. 2016, odvolací soud posoudil žalobu jako nedůvodnou.

7. K odchylnému názoru žalobce ohledně podstaty smíru odvolací soud dodal, že dohodou o narovnání žalobce „projevil vůli poskytnout žalované dodatečně lhůtu novou, jakkoliv odvíjel úvahu o dalším procesním postupu na splnění podmínky v podobě splnění závazku žalované. Závazek žalované byl sice nejistou právní skutečností, avšak s následky jeho nesplnění nebyl ujednán zánik právních účinků dohody mezi účastníky řízení uzavřené.“

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti rozsudku odvolacího soudu v prvním a druhém výroku podal žalobce dovolání. Žalovaná pak dovoláním napadla jeho třetí výrok.

Dovolání žalobce

9. Žalobce staví přípustnost dovolání v první řadě na tvrzení, že soud prvního stupně se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, reprezentované rozsudky ze dne 23. 10. 2006, sp. zn. [33 Odo 1385/2004](#), a ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. [33 Cdo 3368/2008](#) (které jsou, stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu zde citovaná, dostupné na jeho webových stránkách), při řešení otázky moderace nepřiměřené smluvní pokuty (první otázka).

10. Žalobce má dovolání za přípustné též proto, že odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu při řešení otázky posuzování projevu vůle jako narovnání. Odkazuje na judikatorní závěry, v nichž Nejvyšší soud vysvětluje podstatu narovnání, zejména na rozsudek ze dne 6. 10. 2016, sp. zn. [21 Cdo 5570/2015](#), cituje závěry rozsudku ze dne 27. 9. 2011, sp. zn. [29 Cdo 2687/2010](#), v nichž Nejvyšší soud řešil otázku podmíněného vzdání se práva na zaplacení úroku z prodlení, a vytýká odvolacímu soudu, že dezinterpretoval

právní závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. [33 Cdo 278/2012](#) (druhá otázka).

11. Zároveň se měl odvolací soud odchýlit od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu řešící otázku výkladu právního jednání, konkrétně od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2019, sp. zn. [32 Cdo 3211/2017](#) (třetí otázka).

12. Konečně pak žalobce opírá přípustnost dovolání o námitku, že odvolací soud pochybil při řešení otázky procesního práva, jestliže neposkytl účastníkům včas řádné poučení a nevyložil, v čem jeho úvaha o jiném právním posouzení věci má mít podklad, odchýlil se tak od usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2019, sp. zn. [23 Cdo 443/2019](#), a jeho rozhodnutí je překvapivé (čtvrtá otázka).

13. Ke druhé otázce žalobce vytýká odvolacímu soudu, že nevzal na zřetel ujednání o podmíněném vzdání se nároku na zaplacení smluvní pokuty, a poukazuje na to, že předmětem smíru je uznaná povinnost žalované, která zcela kopíruje obsah i rozsah vymezení povinnosti, jak je žalobce provedl při vytčení vad díla a v žalobě, nejde tedy o závazek nový. Prosazuje názor, že vůlí stran vyjádřenou ve smíru nebylo zrušit původní závazek a založit namísto něho závazek nový, nýbrž sjednat uznání závazku žalované ke splnění povinnosti odstranit vady a vzdání se práva žalobce na smluvní pokutu podmíněné řádným a včasným odstraněním vad.

14. Co se týče třetí otázky, žalobce cituje pasáže z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. [32 Cdo 3211/2017](#), z nichž akcentuje, že ke skutečné vůli jednajících osoby lze přihlédnout pouze v tom případě, že tato vůle není v rozporu s jazykovým projevem, a argumentuje, že ze znění smíru ujednání o zrušení původního závazku nevyplývá.

15. Ve vztahu ke čtvrté otázce žalobce dodává, že žádný z účastníků nikdy ani nenaznačil, že skutečnou vůlí stran smíru bylo uzavřít narovnání a tím zrušit původní sporný závazek, a vytýká odvolacímu soudu, že právní názor, podle něhož má smír povahu narovnání, stranám přdestřel až před závěrečnými návrhy.

Dovolání žalované

16. Žalovaná zakládá přípustnost dovolání na tvrzení, že odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe reprezentované rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2015, sp. zn. [23 Cdo 4627/2014](#), neboť nesprávně aplikoval § 150 občanského soudního řádu.

Vyjádření k dovolání

17. Žalobce ve svém vyjádření k dovolání žalované navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl jako nepřipustné, popřípadě zamítl jako nedůvodné. Dle jeho názoru jednak dovolání nevymezuje řádně podmínky přípustnosti dle § 237 o. s. ř., jednak rozhodnutí odvolacího soudu není v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2015, sp. zn. [23 Cdo 4627/2014](#), nýbrž naopak je s ním v souladu.

18. Žalovaná se k dovolání žalobce nevyjádřila.

III.

Přípustnost dovolání

19. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 2. 2019 (srov. čl. II bod 1 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony a čl. IV a XII zákona č. 287/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), dále jen „o. s. ř.“.

20. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

č. 56

Přípustnost dovolání žalované

21. Ustanovení § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. *expressis verbis* stanoví, že dovolání podle § 237 o. s. ř. není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení. Napadla-li proto žalovaná dovoláním rozsudek odvolacího soudu ve třetím výroku, jímž bylo rozhodnuto tak, že se jí nepřiznává právo na náhradu nákladů za řízení před soudy obou stupňů, pak se její dovolání týká výroku o nákladech řízení, jenž dovoláním napadnout nelze.

22. Na závěru o nepřípustnosti dovolání žalované přitom nemění ničeho ani to, že odvolací soud účastníky řízení o možnosti podat dovolání nesprávně poučil (výslovně uvedl, že lze dovolání podat též proti výroku III). Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi vysvětlil, že nesprávné poučení odvolacího soudu o tom, že dovolání je přípustné, přestože objektivně přípustné není, přípustnost dovolání nezakládá (srov. již usnesení ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. [29 Odo 425/2002](#), uveřejněné pod číslem 51/2003 Sb. rozh. obč., a z poslední doby např. usnesení ze dne 12. 5. 2021, sp. zn. [25 Cdo 1137/2021](#)).

23. Nejvyšší soud proto dovolání žalované podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako nepřípustné odmítl.

Přípustnost dovolání žalobce

24. Přípustnost dovolání žalobce nemůže založit otázka v pořadí první, neboť odvolací soud takovou otázku neřešil a jeho rozhodnutí na jejím řešení nezávisí (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. [29 NSČR 53/2013](#)). Prostřednictvím první otázky žalobce zpochybňuje právní posouzení, k němuž dospěl soud prvního stupně, odvolací soud se s ním však neztotožnil. Otázkou moderace smluvní pokuty se vůbec nezabýval a zabývat ani nemohl, dospěl-li oproti soudu prvního stupně k závěru, že žalobci nárok na smluvní pokutu nenáleží.

25. Dovolání žalobce nelze shledat přípustným ani stran čtvrté otázky, neboť se zde nepředkládá otázka procesního práva, kterou odvolací soud řešil (srov. § 237 o. s. ř.), nýbrž se odvolacímu soudu vytýká, že zatížil řízení vadou. Námitky vad řízení

nezahrnující otázku procesního práva řešenou odvolacím soudem kritériím stanoveným v § 237 o. s. ř. neodpovídají (vzhledem k § 241a odst. 1 o. s. ř. nejsou ostatně ani způsobilým dovolacím důvodem), přípustnost dovolání tudíž založit nemohou, i kdyby se soud vytýkaných procesních pochybení dopustil (srov. např. závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2014, sp. zn. [32 Cdo 14/2014](#)). Proto také § 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř. stanoví, že k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, dovolací soud přihlédně tehdy, je-li dovolání přípustné.

26. Dovolání je však přípustné pro řešení třetí otázky, neboť dovolatelka důvodně vytýká odvolacímu soudu, že se při výkladu obsahu soudního smíru odchýlil od judikatury, v níž Nejvyšší soud vysvětluje podstatu a smysl zákonných interpretačních pravidel.

IV.

Důvodnost dovolání

č. 56

27. Dovolání je též důvodné, neboť rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř.

28. Podle § 99 o. s. ř. platí, že připouští-li to povaha věci, mohou účastníci skončit řízení soudním smírem. (odstavec 1 věta první). Soud rozhodne o tom, zda smír schvaluje; neschválí jej, je-li v rozporu s právními předpisy (odstavec 2 věta první). Schválený smír má účinky pravomocného rozsudku. Rozsudkem však může soud zrušit usnesení o schválení smíru, je-li smír podle hmotného práva neplatný (odstavec 3 věta první a druhá).

29. Vzhledem k povaze otázky, pro jejíž řešení bylo dovolání shledáno přípustným, je třeba vypořádat se nejprve s otázkou, zda vůbec jsou při odstraňování pochybností o obsahu soudního smíru použitelná výkladová pravidla stanovená pro (hmotně) právní úkony (jednání).

30. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 22. 9. 2011, sp. zn. [33 Cdo 4406/2009](#), k jehož závěrům se přihlásil v řadě dalších rozhodnutí (např. v důvodech usnesení ze dne 29. 1. 2020, sp. zn. [29 Cdo 557/2018](#), uveřejněného pod číslem 87/2020 Sb. rozh. obč.), vysvětlil s odkazem na tam citovanou renomovanou komentářovou literaturu, že soudem schválený smír je svou povahou dvoustranným dispozitivním úkonem účastníků řízení, tj. procesní dohodou, která má jednak povahu hmotněprávního určení příslušných práv a povinností (*res transacta*), jednak i účinky pravomocného rozsudku (*res iudicata*). Hmotněprávním podkladem soudního smíru může být jakákoliv dohoda účastníků, která má význam pro jeho uzavření; nejčastěji to bývá narovnání (§ 585 až 587 obč. zák.), privativní novace (§ 570 až 572 obč. zák.), započtení (§ 580 až 582 obč. zák., § 358 až 364 obch. zák.) nebo vzdání se práva nebo dluhu (§ 574 obč. zák.).

31. V jiných svých rozhodnutích Nejvyšší soud obdobně zdůraznil, že soudní smír je procesní dohodou účastníků, která může mít, týká-li se uplatněných soukromoprávních nároků, i právní důsledky v oblasti práva hmotného (srov. důvody rozsudku ze dne 4. 1. 2006, sp. zn. [30 Cdo 641/2005](#), uveřejněného pod číslem 23/2007 Sb. rozh. obč., usnesení ze dne 27. 4. 2009, sp. zn. [22 Cdo 5170/2007](#), důvody rozsudku ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. [29 Cdo 1962/2013](#), uveřejněného pod číslem 22/2016 Sb. rozh. obč., nebo usnesení ze dne 26. 1. 2017, sp. zn. [29 Cdo 5064/2016](#)).

32. Dvojitý charakter soudem schváleného smíru má pak dopad v tom ohledu, zda se při řešení té které otázky aplikují hmotněprávní či procesně právní pravidla. Tak tomu je i při zjišťování obsahu smíru.

33. V usnesení ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. [32 Odo 750/2002](#), uveřejněném v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod číslem C 2027, Nejvyšší soud vyložil, že každý procesní úkon je nutno posuzovat z objektivního hlediska, tj. podle toho, jak byl navenek projeven, nikoli podle toho, jestli mezi projeveným procesním úkonem a vnitřní vůlí jednatelů je skutečný souhlas. V české procesualistice, podepřené též odkazy na rakouskou a německou nauku, se hovoří o teorii projevu (srov. včetně odkazů DVOŘÁK, Bohumil. Procesní úkony stran řízení. Právní rozhledy, 2018, č. 3, s. 84-90, sub II. 3). To platí beze zbytku též pro posuzování procesních účinků soudem schváleného smíru, jenž je nejen exekučním titulem, jehož obsah bývá zjišťován ve vykonávacím (exekučním) řízení, nýbrž též zakládá překážku věci rozsouzené. Rozhoduje-li se proto o otázce procesních účinků smíru, nepřichází v úvahu, že by se na zjišťování obsahu smíru mohla aplikovat ustanovení o výkladu právního úkonu (právního jednání); to, čeho má být v rámci vykonávacího řízení dosaženo, musí plynout z textu smíru (podobný závěr se podává též z rakouské nauky, srov. přiměřeně SARIA, Gerhard. Der gerichtliche Vergleich im österreichischen und tschechischen Recht. Wien: Verlag Österreich, 2018, s. 77-79; Klicka in KONECNY, Andreas (ed.). Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen. 2. Band/3. Teilband, §§ 123-225 ZPO. 3., völlig neu bearbeitete Auflage. Wien: Manzsche Verlags- und Universitätsbuchhandlung, 2015, §§ 204-206, marg. č. 22).

34. Naproti tomu jsou-li posuzovány účinky smíru v oblasti hmotného práva, je třeba aplikovat ustanovení o právních jednáních obsažená v předpisech hmotného práva, včetně ustanovení upravujících výkladová pravidla. Takový závěr odpovídá ustanovení § 99 o. s. ř., které počítá s tím, že soud schvaluje to, co si strany v rámci smíru dohodly. I rakouská judikatura a nauka dospívá k obdobnému závěru (srov. SARIA, op. cit., s. 77-79; Klicka in KONECNY, op. cit., §§ 204-206, marg. č. 9 vč. odkazů na judikaturu), jakož i německá (v literatuře např. Habersack in HABERSACK, Mathias (red.). Münchener Kommentar zum Bürgerlichen Gesetzbuch. Band 7. Schuldrecht – Besonderer Teil IV. §§ 705-853, Partnerschaftsgesellschaftsgesetz, Produkthaftungsgesetz. 8. Aufl. München: C. H. Beck, 2020, § 779, marg. č. 46; v judikatuře německého Spolkového pracovního soudu [Bundesarbeitsgericht] např. rozhodnutí ze dne 15. 9. 2004, sp. zn. 4 AZR 9/04, uveřejněné v časopise Neue Juristische Wochenschrift, ročník 2005, s. 524, 525).

35. Lze k tomu tedy shrnout, že zatímco v procesní rovině je při výkladu soudního smíru třeba vyjít z pravidel, která jsou rozhodující pro zjišťování obsahu procesního úkonu, tj. z teorie projevu, při řešení hmotněprávních otázek je naopak třeba použít pravidla pro výklad právních úkonů (právních jednání).

36. Další otázkou, s níž bylo třeba se vypořádat, je otázka, zda se při výkladu předmětného smíru použijí výkladová pravidla stanovená v novém občanském zákoníku či výkladová pravidla upravená v předchozích právních předpisech.

37. Odvolací soud se k této otázce výslovně nevyjádřil (neuvedl, podle jakých pravidel postupoval), jeho právní posouzení však stojí zjevně na úvaze, že hmotně právní ujednání, jež je obsahem soudního smíru, podléhá režimu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku,

za jehož účinnosti byl smír uzavřen, ačkoliv se týká hmotněprávních poměrů, jež se řídily právními předpisy zrušenými ke dni 1. 1. 2014. Již v tomto závěru, jenž je určující též pro posouzení, která pravidla je třeba užít při výkladu tohoto ujednání, se odvolací soud odchýlil od judikatury dovolacího soudu, což platí bez zřetele na to, že jde o judikaturu přijatou až poté, co odvolací soud rozhodl.

38. Podle § 3028 o. z. se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti (odstavec 1). Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů (odstavec 2). Není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy (odstavec 3 věta první).

č. 56

39. V rozsudku ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. [33 Cdo 3141/2020](#), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dosavadní právní předpisy se použijí i pro změnu či zánik závazku založeného smlouvou uzavřenou před 1. 1. 2014, včetně narovnání, jímž strany za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb. nahradily původní závazek závazkem novým.

40. Platí-li to pro narovnání, jímž původní závazek zaniká, pak tím spíše to platí pro uznání dluhu (o které jde podle názoru žalované), jímž se původní závazek pouze zajišťuje, popř. utvrzuje.

41. Lze k tomu ostatně dodat, že též při výkladu přechodných ustanovení obsažených v § 763 odst. 1 obch. zák., jež mají prakticky totožnou dikci jako § 3028 odst. 1, odst. 3 věta první o. z., Nejvyšší soud dovodil, že jelikož se v tomto ustanovení neuvádí, že se dosavadními předpisy řídí např. jen vznik těchto právních vztahů, je nutné vycházet z toho, že dosavadními předpisy se řídí vznik, změna i zánik těchto vztahů, tj. zejména posouzení výkladu a platnosti právního úkonu, změn subjektů nebo obsahu závazku a podobně (srov. např. usnesení ze dne 19. 7. 2006, sp. zn. [29 Odo 741/2005](#), důvody rozsudku ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. [29 Odo 1162/2006](#), uveřejněného pod číslem 21/2009 Sb. rozh. obč., a rozsudek ze dne 28. 1. 2016, sp. zn. [29 Cdo 2109/2012](#)).

42. Též ve vztahu mezi novým občanským zákoníkem a kodexy soukromého práva zrušenými k 1. 1. 2014 pak nepochybně platí, že při výkladu právního úkonu (právního jednání) se použijí výkladová pravidla upravená v tom předpisu, jímž se řídí obsah a forma tohoto úkonu (jednání) [z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu srov. např. důvody rozsudku ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. [29 Cdo 61/2017](#), uveřejněného pod číslem 4/2019 Sb. rozh. obč., rozsudek ze dne 23. 9. 2020, sp. zn. [32 Cdo 2099/2019](#), a usnesení ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. [23 Cdo 4861/2017](#), ze dne 29. 5. 2018, sp. zn. [23 Cdo 505/2018](#), a ze dne 15. 7. 2020, sp. zn. [33 Cdo 1767/2019](#)]. Pak se při zjišťování hmotněprávních účinků předmětného smíru cestou jeho výkladu aplikují ustanovení § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 obch. zák. a je třeba vzít na zřetel k nim vztaženou rozhodovací praxi dovolacího soudu.

43. Ustanovení § 35 odst. 2 obč. zák. stanoví, že právní úkony vyjádřené slovy je třeba vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem.

č. 56

44. Podle § 266 obch. zák. projev vůle se vykládá podle úmyslu jednatelovy osoby, jestliže tento úmysl byl straně, které je projev vůle určen, znám nebo jí musel být znám (odstavec 1). V případech, kdy projev vůle nelze vyložit podle odstavce 1, vykládá se projev vůle podle významu, který by mu zpravidla přikládala osoba v postavení osoby, které byl projev vůle určen. Výrazy používané v obchodním styku se vykládají podle významu, který se jim zpravidla v tomto styku přikládá (odstavec 2). Při výkladu vůle podle odstavců 1 a 2 se vezme náležitý zřetel ke všem okolnostem souvisejícím s projevem vůle, včetně jednání o uzavření smlouvy a praxe, kterou strany mezi sebou zavedly, jakož i následného chování stran, pokud to připouští povaha věci (odstavec 3). Projev vůle, který obsahuje výraz připouštějící různý výklad, je třeba v pochybnostech vykládat k tíži strany, která jako první v jednání tohoto výrazu použila (odstavec 4).

45. Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. [32 Cdo 6/2011](#), uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod číslem C 10948) k výkladovým pravidlům upraveným v předchozích právních předpisech opakovaně zdůrazňoval, že výklad právního úkonu může směřovat jen k objasnění toho, co v něm bylo projevováno, a vůle jednatelovy osoby se při výkladu právního úkonu vyjádřeného slovy uplatní, jen není-li v rozporu s jazykovým projevem. Vysvětlil již v usnesení ze dne 7. 10. 1998, sp. zn. 1 Odon 110/97, uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo sešitu 3, ročník 1999, pod číslem 30, že výklad právního úkonu slouží k odstranění pochybností o tom, jaká vůle jím byla projevována, výkladem lze proto pouze zjišťovat obsah právního úkonu, nelze jím však projev vůle nahrazovat, měnit či doplňovat. K těmto závěrům se přihlásil např. v rozsudku ze dne 6. 11. 2007, sp. zn. [21 Cdo 2964/2006](#), v němž dodal, že pomocí výkladu není dovoleno měnit smysl a obsah jinak jasného právního úkonu. Obdobně akcentoval v usnesení ze dne 29. 4. 2021, sp. zn. [29 Cdo 591/2019](#), že výkladem nelze zjistit něco, co zjevně nebylo učiněno. K tomu, že tato pravidla platí též pro oblast obchodních závazkových vztahů, se vyjádřil např. v rozsudku ze dne 30. 8. 2011, sp. zn. [23 Cdo 5227/2009](#).

46. Ve zde souzené věci odvolací soud zjišťoval, co bylo obsahem soudního smíru, aby mohl rozhodnout, zda žalobci vznikl nárok na smluvní pokutu z důvodu prodlení žalované s odstraněním vad. Posuzoval tedy otázku hmotného práva, neboť musel zjistit, v jaké míře se smír promítl do hmotněprávních poměrů stran. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že si toho byl vědom, neboť citoval shora uvedené závěry obsažené v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. [33 Cdo 4406/2009](#). Potud, ale jen potud, je jeho právní posouzení správné. Protože o obsahu hmotněprávního úkonu učiněného formou soudního smíru byly pochybnosti, bylo třeba je odstranit cestou aplikace § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 obch. zák. tak, jak jsou tato ustanovení vyložena v ustálené rozhodovací praxi odvolacího soudu. V tom odvolací soud právně pochybil, neboť se příslušnými shora citovanými judikatorními závěry neřídil.

47. Podle závěrů odvolacího soudu ze soudního smíru jednoznačně plyne, že strany hodlaly odstranit spornost ohledně existence odpovědnosti žalované za vadné plnění, a proto jde o narovnání. Důsledkem tohoto narovnání má být též taková obsahová změna původního závazku, že žalovanou nemohou stíhat následky prodlení, od kterého žalobce odvozuje nárok na zaplacení smluvní pokuty.

48. Závěr odvolacího soudu o právních následcích smíru ve vztahu k žalobcovu nároku na smluvní pokutu je přitom v příkrém rozporu se zněním smíru (s jeho dikcí), jestliže v něm doslova stojí, že pro případ, že žalovaná odstraní řádně a včas [tj. ve lhůtě 6 měsíců od schválení smíru] vady díla uvedené pod bodem I. smíru, zavazuje se žalobce nepožadovat po žalované smluvní pokutu, na kterou mu do právní moci usnesení o schválení tohoto smíru vznikl dle smlouvy nárok z titulu, že žalovaná neodstranila vytknuté vady díla uvedené v bodě I smíru. Je-li daný projev vůle stran posuzován objektivně, pak oproti názoru odvolacího soudu z něho naopak vyplývá, že nárok na smluvní pokutu nezanikne, pokud žalovaná řádně a včas neodstraní vytknuté vady díla. Závěry odvolacího soudu ohledně toho, co ze smíru jednoznačně plyne, se tak prima facie přičí jeho jazykovému vyjádření. V odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom absentuje jakákoliv zmínka o okolnostech doprovázejících uzavření smíru, které by nasvědčovaly tomu, že skutečná vůle stran byla odlišná od vůle projevené, a chybí též argumentace opodstatňující závěr, že přijatý výsledek výkladu právního úkonu v rozporu s jazykovým projevem ve skutečnosti není.

49. Lze tedy uzavřít, že odvolací soud při výkladu soudem schváleného smíru postupoval v rozporu s úpravou výkladových metod obsaženou v předpisech hmotného práva a blíže vyloženou v rozhodovací praxi dovolacího soudu, přiznal-li právnímu úkonu jiný obsah, než jaký plyne z jeho jazykového vyjádření, aniž by tento závěr podložil zjištěnou vůlí stran a vypořádal se vztahem tohoto závěru s jazykovým projevem.

50. Nemůže-li právní posouzení odvolacího soudu obstát pro nerespektování zákonem stanovených výkladových metod, pak ztrácí na významu, aby se dovolací soud zabýval otázkou v pořadí druhou; nebylo-li právní jednání náležitě vyloženo, tj. nebyly-li náležitě odstraněny pochybnosti o jeho obsahu, není tu podklad pro úvahy o jeho právní kvalifikaci.

51. Je-li dovolání přípustné, přihlédne dovolací soud též k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst.3 věta druhá o. s. ř.). Posuzování námitky žalobkyně, že rozhodnutí odvolacího soudu bylo překvapivé, ztrácí v kontextu výše uvedených závěrů opodstatnění, neboť žalobkyně ji vztahuje k postupu odvolacího soudu při řešení hmotněprávní otázky, pro něž dovolací soud jeho rozhodnutí zrušil. Jinou vadu řízení Nejvyšší soud v procesním postupu odvolacího soudu neshledal.

52. Protože rozhodnutí odvolacího soudu ve výroku o věci samé není správné a podmínky pro jeho změnu dány nejsou, Nejvyšší soud je, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), podle § 243e odst. 1 o. s. ř. v tomto výroku zrušil, spolu se závislým výrokem o nákladech řízení (§ 243e odst. 2 věta třetí o. s. ř.), a věc v tomto rozsahu podle § 243e odst. 2 věty první o. s. ř. vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

č. 57

č. 57

Po subjektech, které nepatří mezi pravidelné poskytovatele úvěrů nebo mezi obchodníky s úvěrovými pohledávkami, a jejichž podnikání nebylo bytostně dotčeno tím, že velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu vydal dne 11. 5. 2011 usnesení sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, lze požadovat, aby se s tímto usnesením seznámily zásadně (nevychází-li v průběhu řízení najevo, že o něm věděly, nebo se zřetelem ke všem okolnostem věci měly vědět, dříve) nejdříve okamžikem, kdy došlo k jeho uveřejnění ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek (20. 10. 2011). Přísnější požadavky lze však klást na subjekty, které jsou pravidelnými poskytovateli úvěrů nebo obchodníky s pohledávkami poskytovatelů úvěrů. S přihlédnutím k tomu, že veřejnost se s tímto usnesením mohla poprvé seznámit nejdříve 23. 5. 2011, kdy bylo zveřejněno na webových stránkách Nejvyššího soudu, není rozhodčí žaloba, podaná některým z těchto subjektů v rozporu se závěry uvedeného usnesení (až) 5. 9. 2011, úkonem, který stavěl běh promlčecí doby.

Smlouva o úvěru, Rozhodčí doložka, Rozhodčí řízení, Insolvence, Exekuce, Promlčení

§ 3028 odst. 1, 3 o. z., § 3036 o. z., § 391 odst. 1 obch. zák., § 397 obch. zák., § 402 obch. zák.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2021, sen. zn. 29 ICdo 127/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.127.2019.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce změnil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 4. 2019, tak, že se rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 17. 9. 2018, mění tak, že se určuje, že žalovaný nemá za dlužníkem J. J. pohledávku č. 1 ve výši 39 057 Kč ze smlouvy o úvěru ze dne 4. 7. 2008; dovolání v rozsahu, v němž směřovalo proti části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v bodu II. výroku o nákladech řízení, a proti druhému výroku o nákladech odvolacího řízení, odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 17. 9. 2018, Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „insolvenční soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce (I. v. o. s., jako insolvenční správce dlužníka J. J.) domáhal vůči žalovanému (B. P.) určení, že žalovaný nemá za dlužníkem pohledávku č. 1 ve výši 39 057 Kč evidovanou pod přihláškou č. P3 (bod I. výroku), a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel zejména z toho, že:

1/ Dne 4. 7. 2008 uzavřel dlužník s právním předchůdcem žalovaného [C., a. s. (dále jen „společnost C“) smlouvu o úvěru (dále jen „úvěrová smlouva“), na jejímž základě byl dlužníku poskytnut úvěr ve výši 30 500 Kč. Součástí úvěrové smlouvy byly úvěrové

podmínky vydané společností C, které v článku IV. bodu 8. stanovily, že veškeré spory vznikající z úvěrové smlouvy a v souvislosti s ní budou řešeny v rozhodčím řízení jedním rozhodcem v souladu s rozhodčím řádem a poplatkovým řádem vydaným Sdružením rozhodců, s. r. o.

2/ Podáním z 16. 11. 2010 odstoupila společnost C od úvěrové smlouvy ke dni 31. 12. 2010, kdy se stal splatný celý úvěr, a dlužník byl vyzván k úhradě dlužné částky 24 994 Kč.

3/ Dne 5. 9. 2011 uplatnila společnost C pohledávku z úvěrové smlouvy v rozhodčím řízení.

4/ Dne 10. 10. 2011 vydal rozhodce Mgr. A. G. rozhodčí nález sp. zn. 48533/2011 (který nabyl právní moci dne 30. 10. 2011), jímž dlužníku uložil zaplatit společnosti C částku 24 994 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 1. 1. 2011 do zaplacení a náklady řízení 15 540 Kč (dále jen „rozhodčí nález“).

5/ Usnesením ze dne 21. 2. 2012, č. j. 29 EXE 407/2012-11, Okresní soud v Přerově podle rozhodčího nálezu nařídil exekuci na majetek povinného (dlužníka). Usnesením ze dne 26. 6. 2015, č. j. 103 EXE 05391/12-44, soudní exekutor JUDr. T. V. exekuci zastavil pro nemajetnost povinného (dlužníka).

6/ Přihláškou pohledávky doručenou insolvenčnímu soudu 6. 4. 2018 přihlásil žalovaný do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka pohledávku v celkové výši 39 057 Kč z titulu úvěrové smlouvy, splatnou dne 31. 12. 2010. Pohledávku označil jako vykonatelnou dle rozhodčího nálezu.

7/ Při přezkumném jednání konaném dne 24. 5. 2018 žalobce pohledávku popřel co do pravosti s odůvodněním, že je promlčena.

8/ Dne 21. 6. 2018 podal žalobce žalobu o určení pravosti vykonatelné pohledávky žalovaného.

3. Na výše uvedeném základě insolvenční soud – vycházející z ustanovení § 388 odst. 1, § 391 odst. 1 a § 408 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“), a z „rozsudku Nejvyššího soudu ČR 31 Cdo 1945/2010“ [správně jde o usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. [31 Cdo 1945/2010](#), uveřejněné pod číslem 121/2011 Sb. rozh. obč., dále jen „R 121/2011“ (které je, stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže, dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu)] – dovodil, že rozhodčí doložka je neplatná, když neobsahuje určení konkrétní osoby rozhodce, a že rozhodčí nález je nicotným právním aktem. Pravomocný rozhodčí nález vydaný rozhodcem, jenž neměl pravomoc k jeho vydání, má účinek spojený s pravomocným přiznáním práva z obchodního závazkového vztahu v rozhodčím řízení podle § 408 odst. 1 obch. zák. Není-li rozhodčí nález odstraněn postupem dle § 31, § 32 odst. 1 a § 35 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, pak má účinky pravomocného rozhodnutí vydaného v rozhodčím řízení. Právní mocí rozhodčího nálezu (30. 10. 2011) došlo k prodloužení promlčecí doby, která skončí za 10 let

ode dne, kdy začala poprvé běžet (31. 12. 2010). Námitka promlčení, uzavřel insolvenční soud, tudíž není důvodná.

4. K odvolání žalobce Vrchní soud v Olomouci ve výroku označeným rozsudkem potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

5. Odvolací soud – cituje též ustanovení § 199 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), § 3028 odst. 3 větu první zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), a ustanovení § 387 odst. 1, § 394 odst. 1, § 402 a § 403 odst. 1 obch. zák. – dospěl ve shodě s insolvenčním soudem k závěru, podle něhož pohledávka žalovaného není promlčena. Uvedl, že promlčecí doba, jež začala běžet poté, co společnost odstoupila od úvěrové smlouvy (31. 12. 2010), přestala běžet zahájením rozhodčího řízení (5. 9. 2011). Rozhodčí nález nabyt právní moci 30. 10. 2010 a „v nařízené exekuci (21. 2. 2012) nebylo určeno, že rozhodčí nález nemá žádné právní účinky“. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2003, sp. zn. [20 Cdo 1595/2002](#), uveřejněné pod číslem 13/2006 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 13/2006“), uzavřel, že v přezkoumávané věci promlčecí doba uplyne dne 31. 12. 2020.

č. 57

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Výslovně proti prvnímu i druhému výroku rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, v němž namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci [dovolací důvod dle § 241a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“)], a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

7. Přípustnost dovolání vymezuje ve smyslu § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky (zda s ohledem na závěry nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 6. 2019, sp. zn. [II. ÚS 996/18](#), přestala běžet promlčecí doba dne 5. 9. 2011, kdy bylo zahájeno rozhodčí řízení na základě neplatné rozhodčí doložky), která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

8. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. [II. ÚS 996/18](#), a ze dne 31. 10. 2016, sp. zn. [IV. ÚS 2524/16](#), uváděje, že na základě těchto rozhodnutí lze učinit závěr, podle něhož zahájení exekučního řízení, jehož podkladem je rozhodčí nález vydaný v řízení zahájeném na základě neplatné rozhodčí doložky, vede ke stavení promlčecí doby pouze tehdy, pokud věřitel rozhodčí žalobu podal před 11. květnem 2011. Zdůrazňuje, že v posuzované věci bylo rozhodčí řízení zahájeno až dne 5. 9. 2011. Pohledávka žalovaného je promlčena, protože žalovaný v promlčecí době nepodal žalobu k soudu.

9. Žalovaný ve vyjádření považuje rozhodnutí odvolacího soudu za věcně správné a navrhuje dovolání zamítnout. Snáší argumenty ve prospěch názoru, že závěry Ústavního soudu obsažené v nálezu sp. zn. [II. ÚS 996/18](#) nelze v dané věci aplikovat s ohledem na odlišný skutkový stav věci. Argumentuje též tak, že rozhodčí žalobu podal 5. 9. 2011, kdy mu ještě

nebylo známo [R 121/2011](#), které bylo ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek publikováno až v listopadu 2011. Jeho postup tedy nelze považovat za zneužití práva.

III.

Přípustnost dovolání

10. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozsudku je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění (článek II, bod 2. zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

11. Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu jako celek (v obou jeho výrocích), tedy i v té části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu v bodu II. výroku o nákladech řízení, a ve druhém výroku o nákladech odvolacího řízení. V tomto rozsahu však přípustnost dovolání vylučuje ustanovení § 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř. Nejvyšší soud proto potud dovolání bez dalšího odmítl podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako objektivně nepřípustné.

12. Dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. (spotřebitelský charakter úvěrové smlouvy je nesporný), a v posouzení dovoláním předestřené právní otázky je napadené rozhodnutí v rozporu s níže označenou judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu; v dotčených souvislostech jde zčásti též o věc Nejvyšším soudem neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

13. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

14. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

15. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení obchodního zákoníku, zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů:

Z ustanovení § 391 obch. zák. plyne, že u práv vymahatelných u soudu začíná běžet promlčecí doba od dne, kdy právo mohlo být uplatněno u soudu, nestanoví-li tento zákon něco jiného (odstavec 1).

Podle § 397 obch. zák. platí, že nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky.

Ustanovení § 402 obch. zák. určuje, že promlčecí doba přestává běžet, když věřitel za účelem uspokojení nebo určení svého práva učiní jakýkoli právní úkon, který se považuje podle předpisu upravujícího soudní řízení za jeho zahájení nebo za uplatnění práva v již zahájeném řízení.

Dle ustanovení § 3028 o. z. se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti (odstavec 1). Není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti (odstavec 3).

č. 57

Z ustanovení § 3036 o. z. vyplývá, že podle dosavadních právních předpisů se až do svého zakončení posuzují všechny lhůty a doby, které začaly běžet přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i lhůty a doby pro uplatnění práv, která se řídí dosavadními právními předpisy, i když začnou běžet po dni nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle ustanovení § 24 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší soud vydává Sbírku soudních rozhodnutí a stanovisek, ve které se v zájmu jednotného rozhodování soudů uveřejňují a/ stanoviska Nejvyššího soudu zaujatá kolegií nebo plénem podle § 14 odst. 3, b/ vybraná rozhodnutí Nejvyššího soudu a ostatních soudů (odstavec 1). Výběr rozhodnutí podle odstavce 1 písm. b/ provádí příslušná kolegia. Usnází se o tom nadpoloviční většinou všech svých členů (odstavec 2). Před provedením výběru podle odstavce 2 si Nejvyšší soud může vyžádat vyjádření správních úřadů a jiných orgánů, předsedů vrchních a krajských soudů a jiných fyzických nebo právnických osob (odstavec 3).

16. V citované podobě, pro věc rozhodné, platila ustanovení obchodního zákoníku od uzavření úvěrové smlouvy a do 1. 1. 2014, kdy byl tento zákon zrušen zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem, změn nedoznala. Ustanovení § 3028 a § 3036 o. z. platí v citované podobě od 1. 1. 2014 doposud.

17. Úvodem Nejvyšší soud poznamenává, že vzhledem k době uzavření úvěrové smlouvy se práva a povinnosti z ní vzešlá (včetně práv a povinností vzešlých z jejího porušení) řídí (při absenci jiného ujednání smluvních stran) i po 1. lednu 2014 právními předpisy účinnými do 31. 12. 2013 (tedy především obchodním zákoníkem); srov. § 3028 odst. 3 o. z. S přihlédnutím k tomu, že také promlčecí doba začala běžet před 1. lednem 2014 (po 31. 12. 2010, kdy se stal splatným celý dluh), posuzuje se podle dosavadních právních předpisů (tedy podle právních předpisů účinných do 31. 12. 2013, a to opět především podle obchodního zákoníku) až do jejího zakončení i běh této promlčecí doby (srov. § 3036 o. z.).

18. Judikatura Nejvyššího soudu je ustálena v těchto závěrech:

1/ Neobsahuje-li rozhodčí smlouva přímé určení rozhodce ad hoc, respektive konkrétní způsob jeho určení, a odkazuje-li na „rozhodčí řád“ vydaný právnickou osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, je taková rozhodčí

smlouva neplatná podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, pro obcházení zákona ([R 121/2011](#)).

2/ Exekuční soudy mohou (bez jakýchkoli pochyb u rozhodčích nálezů vydaných v době před 1. dubnem 2012, mezi které patří i rozhodčí nález, o němž jde v této věci) přijmout závěr, že rozhodčí nález jim předkládaný coby exekuční titul nemá žádné právní účinky (jelikož nebyl vydán v mezích pravomoci rozhodce) a není tedy exekučním titulem, bez zřetele k tomu, že formálně nedošlo (ani již nedojde, vzhledem k případně zmeškaným lhůtám) k jeho zrušení (soudem) postupem předjímaným zákonem o rozhodčím řízení. Srov. usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2013, sp. zn. [31 Cdo 958/2012](#), uveřejněné pod číslem 92/2013 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 92/2013“).

č. 57

3/ Není pochyb o tom, že tam, kde rozhodčí nález neprochází testem vykonatelnosti (posouzením, zda jde o způsobilý exekuční titul) v exekučním nebo vykonávacím řízení proto, že na majetek případného povinného je vedeno insolvenční řízení, lze obdobný závěr přijmout v případném sporu o pravost nebo výši pohledávky, kterou věřitel přihlásí do insolvenčního řízení jako vykonatelnou s poukazem na rozhodčí nález coby exekuční titul. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2014, sen. zn. [29 ICdo 2/2011](#), ze dne 29. 6. 2015, sen. zn. [29 ICdo 10/2013](#), nebo ze dne 30. 11. 2015, sen. zn. [29 ICdo 44/2013](#).

4/ Dokud insolvenční soud v incidenčním sporu neurčí (neuvede v důvodech svého rozhodnutí), že rozhodčí nález nemá žádné právní účinky, jelikož byl vydán mimo rámec pravomoci rozhodce, je nutno posuzovat promlčení nároků z něj plynoucích jako u rozhodčího nálezu, jenž takovou vadou netrpí. Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2016, sen. zn. [29 ICdo 41/2014](#), uveřejněný pod číslem 100/2017 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 100/2017“), k jehož závěrům se Nejvyšší soud přihlásil např. v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, sen. zn. [29 ICdo 63/2018](#) nebo v rozsudku ze dne 28. 1. 2021, sen. zn. [29 ICdo 128/2019](#).

5/ Ústavní soud v nálezu sp. zn. [II. ÚS 996/18](#), a v nálezu ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. [I. ÚS 1091/19](#), uvedenou argumentaci dovolacího soudu rozvedl tak, že věřitelé, kteří uplatnili rozhodčí doložku (podali rozhodčí žalobu) před 11. květnem 2011 (tj. před vydáním [R 121/2011](#)), tak činili v období neustálené judikatury obecných soudů k rozhodčím doložkám a aplikuje se tak na ně úvaha o stavení promlčecí lhůty i v případě zahájení rozhodčího řízení na základě neplatné rozhodčí doložky. Neústavní postup (zneužití práva) lze přičítat pouze těm věřitelům, kteří rozhodčí žaloby podali vědomě po uvedeném datu, kdy lze judikaturu považovat za již ustálenou. S takovým zneužívajícím postupem nemůže být spjata stavení promlčecích lhůt nejen v rozhodčím řízení, ale ani v případném navazujícím vykonávacím (exekučním) řízení založeném na (neplatném) rozhodčím nálezu. Srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu sen. zn. [29 ICdo 63/2018](#) [v tomto rozsudku Nejvyšší soud poukázal na to, že oba nálezy Ústavního soudu se zabývaly jak [R 100/2017](#), tak rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2016, sen. zn. [23 ICdo 19/2015](#), uveřejněným pod číslem 99/2017 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 99/2017“), přičemž závěry (na téma promlčení) v této judikatuře promítnutými, jež se utvářely ve věcech, v nichž rozhodčí doložky byly

uplatněny před 11. květnem 2011, tedy v době, kdy přístup soudů k otázce platnosti těchto doložek ještě nebyl ustálený, shledaly pro tyto situace plně uplatnitelnými].

19. Ve výše ustavených judikatorních poměrech je pro výsledek dovolacího řízení určující posoudit důvodnost námitky promlčení, kterou insolvenční správce (dovolatel) uplatnil jako důvod popření pohledávky, již žalovaný přihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka jako vykonatelnou s poukazem na rozhodčí nález ze dne 10. 10. 2011.

20. V dané věci byla exekuce, nařízená podle rozhodčího nálezu ze dne 10. 10. 2011, zastavena pro nemajetnost povinného (dlužníka); rozhodčí nález tedy neprošel testem vykonatelnosti v exekučním nebo vykonávacím řízení. Proto lze v tomto incidenčním sporu zkoumat, zda rozhodčí nález je způsobilým exekučním titulem (srov. opět rozsudky Nejvyššího soudu sen. zn. [29 ICdo 2/2011](#), sen. zn. [29 ICdo 10/2013](#), nebo sen. zn. [29 ICdo 44/2013](#)).

č. 57

21. Soudy obou stupňů dospěly ke správnému závěru, podle něhož je rozhodčí smlouva ze dne 4. 7. 2008 neplatná, neboť neobsahuje přímé určení rozhodce ad hoc, respektive konkrétní způsob jeho určení. Tento závěr je souladný s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (zejména s [R 121/2011](#)).

22. Přestože odvolací soud v důvodech napadeného rozhodnutí přiléhavě odkázal též na [R 99/2017](#) a [R 100/2017](#), co do otázky promlčení aplikoval jejich závěry nesprávně, když dovodil, že o „právo přiznané v rozhodčím řízení“ (které se podle § 408 odst. 1 obch. zák. promlčuje za 10 let ode dne, kdy promlčecí doba počala poprvé běžet) jde tehdy „plyne-li nárok z rozhodčího nálezu vydaného mimo rámec pravomoci rozhodce, o němž nebylo v následné exekuci určeno, že nemá žádné právní účinky“. Takový závěr z [R 99/2017](#) ani z [R 100/2017](#) zjevně neplyne.

23. Nálezová judikatura Ústavního soudu (výše zmíněné nálezy sp. zn. [II. ÚS 996/18](#) a sp. zn. [I. ÚS 1091/19](#)) rozvedla (doplnila) ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu představovanou [R 99/2017](#) a [R 100/2017](#) pouze tak, že věřitelé, kteří uplatnili rozhodčí doložku (podali rozhodčí žalobu) před 11. květnem 2011 (tj. před přijetím [R 121/2011](#)), tak činili v období neustálené judikatury obecných soudů k rozhodčím doložkám a aplikuje se tak na ně úvaha o stavení promlčecí lhůty i v případě zahájení rozhodčího řízení na základě neplatné rozhodčí doložky. Neústavní postup (zneužití práva) lze přičítat pouze těm věřitelům, kteří rozhodčí žaloby podali vědomě po uvedeném datu, kdy lze judikaturu považovat za již ustálenou (srov. bod 53. nálezu sp. zn. [II. ÚS 996/18](#) a bod 50. nálezu sp. zn. [I. ÚS 1091/19](#)). Podle Ústavního soudu s takovým (zneužívajícím) postupem nemůže být spjata stavení promlčecích lhůt nejen v rozhodčím řízení, ale ani v případném navazujícím vykonávacím (exekučním) řízení založeném na (neplatném) rozhodčím nálezu. K těmto závěrům Ústavního soudu se Nejvyšší soud přihlásil např. v rozsudcích sen. zn. [29 ICdo 63/2018](#) nebo sen. zn. [29 ICdo 128/2019](#).

24. Judikatura Nejvyššího soudu slouží ke sjednocení výkladu těch ustanovení zákonů, jež jsou právní praxí vykládána rozdílně (jež si část právní praxe vykládá chybně). Je samozřejmé, že taková judikatura vzniká s určitým časovým odstupem a může se vyvíjet i bez změny litery zákona (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2016, sen. zn. [29 ICdo 81/2015](#) nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sen. zn. [32 ICdo 86/2015](#)). Tam, kde se při výkladu zákona rozchází rozhodovací praxe tříčlenných senátů Nejvyššího soudu,

plní významnou sjednocující roli rozhodnutí velkého senátu příslušného kolegia Nejvyššího soudu (srov. § 20 zákona o soudech a soudcích). Takovým rozhodnutím je i [R 121/2011](#) (jde o usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu). 11. 5. 2011 je nicméně pouze dnem vydání uvedeného rozhodnutí; vzhledem k tomu, že šlo o usnesení, nebylo rozhodnutí ani veřejně vyhlášeno. Veřejnost (laická i odborná) se s tímto rozhodnutím mohla poprvé seznámit nejdříve 23. 5. 2011, kdy bylo zveřejněno na webových stránkách Nejvyššího soudu. V souladu s ustanovením § 24 odst. 1 písm. b/ zákona o soudech a soudcích následně občanskoprávní a obchodní kolegium Nejvyššího soudu v zájmu jednotného rozhodování soudů na svém jednání konaném dne 14. 9. 2011 rozhodlo o uveřejnění tohoto rozhodnutí ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek. K uveřejnění rozhodnutí ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek (v čísle 9, ročníku 2011) pak došlo (až) dne 20. 10. 2011.

č. 57

25. Ve výše zmíněném rozsudku sen. zn. [29 ICdo 128/2019](#) Nejvyšší soud přihlédl k tomu, že pohledávka vznikla z úvěrové smlouvy uzavřené se společností, která je pravidelným poskytovatelem úvěrů a k tomu, že žalobce (jenž pohledávku nabyt postoupením) patří mezi významné společnosti obchodující s pohledávkami poskytovatelů úvěrů. Při zohlednění těchto faktů pak s odkazem na obdobnou argumentaci obsaženou v bodě 37. nálezu Ústavního soudu sp. zn. [II. ÚS 996/18](#) a v bodech 48. a 49. nálezu Ústavního soudu sp. zn. [I. ÚS 1091/19](#) tamtéž uzavřel, že není představitelné, aby takový žalobce nebyl seznámen s takto důležitým rozhodnutím bytostně se dotýkajícím jeho podnikání, obzvlášť bylo-li toto rozhodnutí široce diskutováno v odborných i běžných médiích, to vše v situaci, kdy rozhodčí žaloba byla podána (až) 17. 8. 2012. V uvedených souvislostech se Nejvyšší soud zabýval (i) argumentací žalovaného, že [R 121/2011](#) bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek až poté, co podal rozhodčí žalobu. Přitom dospěl k následujícím závěrům.

26. Po subjektech, které nepatří mezi pravidelné poskytovatele úvěrů či obchodníky s úvěrovými pohledávkami a jejichž podnikání nebylo bytostně dotčeno vydáním [R 121/2011](#), lze požadovat seznámení se s jeho obsahem zásadně [nevyjde-li v průběhu řízení najevo, že o [R 121/2011](#) věděly (nebo se zřetelem ke všem okolnostem věci měly vědět) dříve], nejdříve okamžikem, kdy došlo k jeho uveřejnění ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek (tj. 20. října 2011); právě uveřejněním vybraných rozhodnutí Nejvyššího soudu a ostatních soudů (vedle přijímání a publikace stanovisek kolegií nebo pléna) totiž Nejvyšší soud plní svou zákonnou povinnost přispívat k jednotnému soudnímu rozhodování a zároveň tím informuje širší právnickou veřejnost o zásadních rozhodnutích, jimiž by se měla soudní praxe do budoucna řídit (srov. § 24 zákona o soudech a soudcích). Přísnější požadavky lze však klást na subjekty, které jsou pravidelnými poskytovateli úvěrů nebo obchodníky s pohledávkami poskytovatelů úvěrů.

27. V projednávané věci pohledávka vznikla z úvěrové smlouvy uzavřené se společností C, která byla pravidelným poskytovatelem úvěrů a která pohledávku uplatnila v rozhodčím řízení. Žalovaný (na nějž pohledávka přešla ke dni účinnosti přeshraniční fúze, tedy k 31. 5. 2015) je též společností poskytující úvěry, platební služby a záruky a provozující finanční leasing a peněžní makléřství; lze tak na oba tyto subjekty (společnost C i žalovaného) klást přísnější požadavky na seznámení se se zásadní (jelikož velkým senátem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu přijatou) judikaturou ovlivňující jejich podnikání. S přihlédnutím k době, kdy se právní předchůdce žalovaného s touto

judikaturou mohl poprvé seznámit (23. 5. 2011), nepokládá Nejvyšší soud v poměrech dané věci rozhodčí žalobu podanou (až) 5. 9. 2011, respektive exekuční návrh (podaný poté, co rozhodce vydal 10. 10. 2011 rozhodčí nález), za úkon, který stavěl běh promlčecí doby (ve smyslu citovaných nálezů Ústavního soudu šlo již o zneužívající postup).

28. Dovolateli lze tudíž přisvědčit, že jeho námitka promlčení je důvodná, když čtyřletá promlčecí doba (§ 397 obch. zák.), jež začala běžet 31. 12. 2010 (dnem, kdy mohla být pohledávka uplatněna u soudu, tj. okamžikem „zesplatnění“ dluhu) (§ 391 odst. 1 obch. zák.), uběhla 31. 12. 2014; již v době podání přihlášky pohledávky do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka (6. 4. 2018) tak byla pohledávka žalovaného promlčena.

č. 57

29. Právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá, tudíž není správné a dovolání je důvodné. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí změnil (ve shodě s § 243d odst. 1 písm. b/ o. s. ř., když dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout) v tom smyslu, že rozsudek insolvenčního soudu změnil tak, že vyhověl žalobě o určení, že žalovaný nemá za dlužníkem pohledávku ze smlouvy o úvěru.

č. 58

Za újmu způsobenou povinným očkováním v době od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020 odpovídá stát za podmínek zákona č. 116/2020 Sb., o náhradě újmy způsobené povinným očkováním.

Náhrada škody

Zákon č. 116/2020 Sb.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2479/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.2479.2020.1

č. 58

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 13 Co 429/2019, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. 17 C 40/2017, a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze k odvolání žalobce rozsudkem ze dne 12. 2. 2020, č. j. 13 Co 429/2019-156, potvrdil ve věci samé zamítavý rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 3. 2019, č. j. 17 C 40/2017-129, změnil jej ve výroku o náhradě nákladů řízení a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. V řízení o náhradu nemajetkové újmy za poškození zdraví žalobce povinným očkováním vyšly oba soudy ze zjištění, že nezletilý žalobce se ve věku 4 měsíců dne 28. 5. 2015 podrobil povinnému očkování očkovací látkou Infanrix a za týden poté utrpěl levostrannou obrnu lícního nervu těžkého stupně s trvalými následky, kterou žalobce označuje za komplikaci po očkování. Na výzvu ze dne 2. 6. 2016 žalovaná odmítla poskytnout žalobci náhradu za tuto újmu. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žádný právní předpis nezakotvuje odpovědnost státu za újmu způsobenou povinným očkováním. Na danou věc nedopadá žádné ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (dále jen „o. z.“), ani zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, a není ani žádný jiný právní předpis, který by bylo možno na věc aplikovat. Odvolací soud konstatoval, že v době jeho rozhodování sice byl v parlamentu projednáván návrh zákona o náhradě za újmu způsobenou povinným očkováním, ale do doby jeho přijetí neviděl odvolací soud možnost jeho absenci jakkoli nahrazovat, k čemuž odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. [30 Cdo 3826/2016](#).

II.

Dovolání a vyjádření k němu

2. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, jehož přípustnost spatřuje v tom, že odvolací soud nesprávně posoudil v judikatuře odvolacího soudu dosud neřešenou právní

otázku odpovědnosti státu za újmu na zdraví způsobenou povinným očkováním v době od 1. 1. 2014. Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, účinný do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), upravoval objektivní odpovědnost zdravotnického zařízení za škodu na zdraví způsobenou podáním očkovací látky v § 421a. V zákoně č. 89/2012 Sb. zákonodárce opomněl výslovně určit, kdo tuto odpovědnost ponese od 1. 1. 2014 a neučinil tak ani přijetím jiného právního předpisu, přestože podle čl. 24 sdělení č. 96/2001 Sb. m. s. Ministerstva zahraničních věcí o přijetí Úmluvy na ochranu lidských práv a důstojnosti lidské bytosti v souvislosti s aplikací biologie a medicíny (dále též jen „Úmluva o biomedicině“) má osoba, které vykonaným zákrokem vzniklo nepřiměřené poškození, resp. újma, právo domáhat se spravedlivé náhrady v souladu se zákonem a Česká republika se v roce 2001 ratifikací Úmluvy o biomedicině k přijetí takové vnitrostátní právní úpravy zavázala. Žalobce odkázal též na *obiter dictum* nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. [Pl. ÚS 19/14](#), podle něhož „stanovil-li stát sankci pro případ odepření povinnosti strpět vakcinaci, musí se zamýšlet i nad situací, při níž eventuálně způsobí výkonem práva očkované osobě újmu na zdraví“. Uvedený nepřijatelný deficit právní úpravy stát napravil až přijetím zákona č. 116/2020 Sb., o náhradě újmy způsobené povinným očkováním, jenž nabyl účinnosti 8. 4. 2020. Právní závěr odvolacího soudu o nedostatku pasivní legitimace státu pro absenci právní úpravy by vedl k nepřijatelnému stavu, že osoby, jimž byla způsobena újma na zdraví povinným očkováním, by na rozdíl od těch, u nichž újma vznikla do 31. 12. 2013 a od 8. 4. 2020, neměly právo na žádnou náhradu. Rozhodnutí odvolacího soudu je formalistické, nespravedlivé a zakládá nerovnost mezi osobami, jimž byla způsobena obdobná újma v různých obdobích. Odmítnutím práva na náhradu soud porušil právo žalobce na ochranu jeho zdraví a integrity zaručené čl. 31 Listiny základních práv a svobod. Žalobce je přesvědčen, že jeho právo na náhradu za utrpěnou újmu lze za využití *analogie legis* posoudit jako právo na náhradu podle 2925 o. z., neboť podávání očkovacích látek státem, jemuž jsou občané povinni se podrobit, lze přirovnat k provozu zvláště nebezpečnému. Očkovací látku sice aplikuje zdravotnické zařízení, na to by však bylo možno hledět jako na pomocníka státu ve smyslu § 2914 o. z. Neshledal-li by soud využitelným pravidlo *analogie legis*, bylo namíste posoudit, zda by situace s odkazem na § 10 odst. 2 o. z. nebyla řešitelná za použití *analogie iuris* a principů ekvity, tedy zásad spravedlnosti a zásad, na nichž spočívá občanský zákoník. V duchu těchto zásad je třeba pokládat za neakceptovatelné, aby za způsobenou újmu, kterou nelze přičíst poškozenému ani vyšší moci, nebyl nikdo odpovědný. Žalobce je přesvědčen, že chybějící výslovnou zákonnou úpravu je soud v daném případě oprávněn nahradit svým výkladem, neboť, jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 2. 11. 2009, sp. zn. [II. ÚS 2048/09](#), „... je úkolem soudce v podmínkách materiálního právního státu nalézt řešení, které by zajišťovalo maximální realizaci základních práv účastníků sporu, a není-li to možné, rozhodnout v souladu s obecnou ideou spravedlnosti, resp. dle obecného přirozenoprávního principu“. Žalobce navrhl, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení se závazným právním názorem, jímž za újmu způsobenou povinným očkováním shledá odpovědným stát.

3. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla zamítnutí dovolání. Konstatovala, že v době od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020 v právním řádu absentovala úprava odpovědnosti za újmu způsobenou povinným očkováním, tuto odpovědnost žalované nelze v daném období dovodit ze zákona č. 82/1998 Sb. ani z jiného právního předpisu.

III.

Přípustnost dovolání

4. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro posouzení v judikatuře dovolacího soudu dosud neřešené právní otázky odpovědnosti za újmu způsobenou povinným očkováním v období od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020, a je důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

5. Podle § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání.

6. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

7. Podle čl. 8 odst. 1 sdělení č. 209/1992 Sb. federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících (dále jen „Úmluva“) každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Podle čl. 31 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, (dále též jen „Listina“) každý má právo na ochranu zdraví.

Podle čl. 1 Úmluvy o biomedicíně, ratifikované Českou republikou v červnu 2001 a publikované pod č. 96/2001 ve Sbírce mezinárodních smluv s účinností od 1. 10. 2001, smluvní strany budou chránit důstojnost a svébytnost všech lidských bytostí a každému bez diskriminace zaručí úctu k integritě jeho bytosti a ostatní práva a základní svobody při aplikaci biologie a medicíny. Každá smluvní strana přijme do svého právního řádu opatření nezbytná pro zajištění účinnosti ustanovení této Úmluvy.

Podle čl. 23 Úmluvy o biomedicíně smluvní strany zajistí bez zbytečného prodlení odpovídající právní ochranu tak, aby předešly nebo zamezily porušování práv a zásad stanovených touto Úmluvou.

Podle čl. 24 Úmluvy o biomedicíně osoba, která utrpěla újmu způsobenou zákrokem, má nárok na spravedlivou náhradu škody za podmínek a postupů stanovených zákonem.

Podle § 3 odst. 2 písm. a) o. z. každý má právo na ochranu svého života a zdraví.

Podle § 3 odst. 3 o. z. soukromé právo vyvěrá také z dalších obecně uznaných zásad spravedlnosti a práva.

Podle § 81 odst. 1 o. z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.

Podle § 81 odst. 2 o. z. ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

Podle čl. 90 ústavního zákona č. 1/1993 Sb. (dále jen „Ústava“) soudy jsou povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.

č. 58

Podle § 10 odst. 1 o. z. nelze-li právní případ rozhodnout na základě výslovného ustanovení, posoudí se podle ustanovení, které se týká právního případu co do obsahu a účelu posuzovanému právnímu případu nejbližšího.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 116/2020 Sb., o náhradě újmy způsobené povinným očkováním, stát nahradí osobě, která se podrobila povinnému očkování, jež provedl poskytovatel zdravotních služeb, (dále jen „očkováný“), dojde-li následkem povinného očkování k zvlášť závažnému ublížení na zdraví očkovaného, vytrpění bolesti, ztrátu na výdělku a ztížení společenského uplatnění způsobené povinným očkováním. V takovém případě stát hradí též účelně vynaložené náklady spojené s péčí o zdraví očkovaného, s péčí o jeho osobu nebo jeho domácnost tomu, kdo je vynaložil.

8. Jak vyplývá ze shora citovaných článků Úmluvy, Listiny i občanského zákoníku, každý má právo na ochranu svého soukromí, včetně tělesné integrity, a na ochranu svého života a zdraví. Úmluva o biomedicině, která je součástí ústavního pořádku České republiky (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2002, sp. zn. [Pl. ÚS 36/01](#)), stanoví v čl. 24 výslovně, že člověk, který (zdravotním) zákrokem utrpěl újmu, má právo na její náhradu podle zákona, jímž je míněna norma vnitrostátního práva státu, který k Úmluvě přistoupil. Zdravotním zákrokem ve smyslu Úmluvy o biomedicině je mimo jiné též očkování, kterému je občan povinen se podrobit podle § 46 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Jde o povinnost, jejímž zcela legitimním cílem je zajištění ochrany veřejného zdraví potlačením výskytu nakažlivých chorob (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2011, sp. zn. [III. ÚS 449/06](#), a ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. [Pl. ÚS 19/14](#)), a současně jde o zásah do fyzické integrity jedince ve smyslu čl. 8 Úmluvy [viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci S. proti Ukrajině ze dne 15. 3. 2012, č. [24429/03](#)].

9. Vlivem vedlejších účinků vakcinace i při dodržení veškerých pravidel pro podávání vakcín může u očkované osoby dojít k nežádoucí reakci organismu a k poškození zdraví. Vznikla-li do 31. 12. 2013 škoda na zdraví, stíhala objektivní odpovědnost za takovou škodu poskytovatele zdravotních služeb podle § 421a obč. zák. (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. [25 Cdo 3953/2014](#), uveřejněný pod č. 7/2016 Sb. rozh. obč.). Občanský zákoník účinný od 1. 1. 2014 neobsahuje žádné ustanovení, které by výslovně upravovalo odpovědnost jakéhokoli subjektu za újmu na zdraví způsobenou povinným očkováním a takovou úpravu nelze nalézt ani v jiném právním předpisu, účinném od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020. Od 8. 4. 2020 zakládá odpovědnost státu za tyto újmy zákon č. 116/2020 Sb., který byl přijat v (dosti opožděné) reakci na nález Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2015,

sp. zn. [Pl. ÚS 19/14](#), jenž v bodě 87 svého odůvodnění zákonodárce k přijetí potřebné právní úpravy vyzval. Dovolací soud pokládá za nepřijatelné, nespravedlivé a diskriminující, aby se poškozeným, u nichž vznikla újma do 31. 12. 2013 a poté od 8. 4. 2020, náhrady újmy na zdraví dostalo, zatímco újma vzniklá v mezidobí mezi těmito daty by odškodněna nebyla, a to jen proto, že zákonodárce opomněl jejich nároky upravit. Řešení žalobcova nároku pouhým konstatováním absence zvláštní právní úpravy by znamenalo rezignaci na úlohu, jež soudům přisuzuje čl. 90 Ústavy. Dovolací soud se proto zabýval otázkou, zda a na základě čeho lze dovodit odpovědnost žalované za újmu způsobenou povinným očkováním od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020.

10. Dovolací soud předně vychází z ústavní zásady, že zákonodárnou pravomocí je nadán pouze parlament a soudy jsou povolány k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům. Tedy aby právní normy aplikovaly a vykládaly, nikoli aby nahrazovaly jejich absenci. Jen ve zcela výjimečných situacích, není-li určitá právní otázka upravena v důsledku opomenutí zákonodárce (jedná se o tzv. mezeru v zákoně či v právním řádu zákonodárcem nezamýšlenou) a jevila-li by se tato absence právní úpravy nepřijatelnou, nezbyvá, než aby se soud pokusil mezeru v právní úpravě překlenout (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. [III. ÚS 2264/13](#)). V daném případě je absence právní úpravy odpovědnosti za újmu z povinného očkování v předmětném období, způsobená zrušením občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013, zjevně neúmyslnou mezerou v právním řádu. Z důvodové zprávy k zákonu č. 89/2012 Sb., kterým byl dosavadní občanský zákoník nahrazen, je sice (v části vztahující se k § 2936 - § 2938) seznatelný záměr zákonodárce nezaložit znovu tak širokou objektivní odpovědnost jako v § 421a obč. zák., nicméně z ní nevyplývá, že by zákonodárce přímo zamýšlel náhradu újmy z očkování vůbec neupravit. Totéž lze dovodit i z obsahu důvodové zprávy k zákonu č. 116/2020 Sb., podle níž „současný občanský zákoník představuje v oblasti odpovědnosti za následky zdravotního výkonu změnu oproti dříve dosaženému standardu, je [proto] nanejvýše vhodné vzniklou mezeru vyplnit“, přičemž „zavedení odškodnění újmy vzniklé v důsledku povinného očkování je cestou, jak vyvážit solidaritu státu a většiny populace, která má jednoznačný benefit z existence povinného očkování, a několika jedinců, kteří v důsledku povinného očkování utrpí újmu na zdraví“. Náprava popsaneého nežádoucího stavu mohla být zjednána při přijetí zákona č. 116/2020 Sb., obsahoval-li by přechodné ustanovení, které by pamatovalo na případy škod vzniklých od 1. 1. 2014 do jeho účinnosti, což se nestalo. Zákon č. 116/2020 Sb. nemá žádné přechodné ustanovení (zde lze hovořit o mezeře v zákoně). Ustanovení § 9 citovaného zákona, nazvané „ustanovení společná a přechodná“, ve skutečnosti přechodným ustanovením není, protože o nárocích vzniklých do účinnosti zákona nepojednává. Vzhledem k tomu se daný zákon zásadně vztahuje na nároky vzniklé za jeho účinnosti. Dovolací soud je však přesvědčen, že nepřijatelnějším způsobem zaplnění mezery v právní úpravě, který odpovídá ustanovení § 10 odst. 1 o. z., je použití zákona č. 116/2020 Sb. i k posouzení nároků, vzniklých v době od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020, a to bez ohledu na chybějící přechodné ustanovení, které by takový postup výslovně umožnilo. Zákon č. 116/2020 Sb. totiž upravuje případy uplatněnému nároku nejen co do obsahu a účelu nejbližší, ale ve skutkové podstatě totožné, jen s tím rozdílem, že vznikly až po jeho účinnosti.

11. Dovolací soud si je vědom, že použití zákona účinného od 8. 4. 2020 i na případy újmy vzniklé před tímto datem, je pravou retroaktivitou. Ústavní soud ve své judikatuře vymezil

pojem pravé retroaktivity právních norem jako situaci, kdy právní norma působí vznik právních vztahů před její účinností za podmínek, které teprve dodatečně stanovila, nebo pokud dochází ke změně právních vztahů vzniklých podle staré právní úpravy, a to ještě před účinností nového zákona (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. [Pl. ÚS 53/10](#)). Ústava neobsahuje explicitní zákaz retroaktivity právních norem pro všechny oblasti práva, ten však vyplývá ze zásady právního státu podle článku 1 odst. 1 Ústavy, k jehož znakům patří i princip právní jistoty a ochrany důvěry občana v právo (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. [IV. ÚS 215/94](#)). Obsahem tohoto zákazu jako ústavního principu zároveň není vyloučení jakéhokoli zpětného působení právní normy, nýbrž pouze takového, jež současně představuje zásah do principů ochrany důvěry v právo, právní jistoty, resp. nabytých práv (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. [Pl. ÚS 21/96](#), ze dne 13. 3. 2001, sp. zn. [Pl. ÚS 51/2000](#), ze dne 6. 2. 2007, sp. zn. [Pl. ÚS 38/06](#)), přičemž porušením zásady ochrany nabytých práv by byla pouze taková změna, která by se zpětnou účinností zhoršila právní postavení subjektu práva (nálezy sp. zn. [Pl. ÚS 51/2000](#)). Uvedené zásady představují rovněž kritérium pro případné připuštění výjimek ze zákazu pravé retroaktivity, z nichž některé ve své dosavadní judikatuře konkretizoval i Ústavní soud. Např. ve svém nálezu sp. zn. [Pl. ÚS 21/96](#) uvedl, že o oprávněné důvěře v právo (ve stálost právního řádu) nelze uvažovat v případě, kdy právní subjekt musí, resp. musel s retroaktivní regulací počítat. Za takovou situaci označil působení právní normy stojící v příkrém rozporu se zásadními, obecně uznanými principy humanity a morálky. V daném je pravá retroaktivita ospravedlněna tím, že umožní dosáhnout spravedlivé náhrady poškozeným, kteří by jinak bez rozumného důvodu takové právo neměli (tedy právní postavení těchto subjektů, fyzických osob, zlepši) zatímco povinnostmi zatíží stát, který pod následkem správní sankce ukládá občanům povinnost podrobit se konkrétním druhům očkování ve veřejném zájmu, přičemž sám povinnost k vytvoření zákonného podkladu pro náhradu újmy způsobené povinným očkováním, k níž se zavázal ratifikací Úmluvy o biomedicině již v roce 2001, splnil až v roce 2020.

12. Mimo to dovozením odpovědnosti státu za újmu z povinného očkování podle zákona č. 116/2020 Sb. i pro dobu od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020 lze mít i pro dané období za splněnou povinnost ochrany práv osob při aplikaci povinného očkování, kterou České republiky ukládají čl. 23 a čl. 24 Úmluvy o biomedicině.

13. Dovolací soud proto uzavírá, že za újmu způsobenou povinným očkováním v době od 1. 1. 2014 do 7. 4. 2020 odpovídá stát za podmínek zákona č. 116/2020 Sb.

14. Dovolatelem předestřené možné posouzení uplatněného nároku podle § 2925 a § 2914 o. z. dovolací soud nepokládá za přiléhavé především proto, že povinné očkování obyvatelstva nelze označit za provoz (tím méně pak provoz zvláště nebezpečný), neboť jde o aktivitu postrádající provozně technickou povahu. Navíc by tímto právním posouzením byl na přechodnou dobu založen odlišný (již třetí) právní režim téhož nároku, což by vedlo k právní nejistotě a k nežádoucímu stavu odlišného zacházení s poškozenými, kteří utrpěli újmu z očkování před 8. 4. 2020 a po tomto datu, zejména vzhledem k omezujícím podmínkám odškodnění stanoveným zákonem č. 116/2020 Sb.

15. Zamítl-li tedy odvolací soud žalobu na základě závěru, že žalovaná není ve věci pasivně legitimována a uplatněný nárok nemá oporu v hmotném právu, je jeho rozhodnutí ze shora

uvedených důvodů nesprávné. Nejvyšší soud proto jeho rozsudek zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.); vzhledem k tomu, že důvody zrušení platí i pro rozhodnutí soudu prvního stupně, dovolací soud zrušil i jeho rozsudek a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.).

č. 59

Odstoupí-li zákazník od smlouvy o zájezdu pro porušení povinnosti pořadatele, má právo na vrácení zaplacené ceny zájezdu, aniž by sám byl povinen zaplatit pořadateli odstupné. Jestliže od smlouvy neodstoupí a zájezd neabsoljuje, nemá proti pořadateli právo na náhradu škody představované cenou nerealizovaného zájezdu, protože příčinou jeho újmy je jeho vlastní rozhodnutí.

Náhrada škody, Předšmluvní odpovědnost (o. z.), Odstoupení od smlouvy

§ 1728 odst. 2 o. z., § 2524 o. z., § 2533 o. z., § 2536 o. z.

č. 59

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1267/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1267.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalované změnil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2019, sp. zn. 20 Co 288/2019, tak, že se rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 8. 4. 2019, sp. zn. 6 C 49/2018, potvrzuje.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 3 rozsudkem ze dne 8. 4. 2019, č. j. 6 C 49/2018-124, zamítl žalobu o zaplacení 143 017,38 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 11. 12. 2017 do zaplacení pro každého z žalobců a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Ve sporu o náhradu škody vycházel ze zjištění, že účastníci dne 9. 5. 2017 uzavřeli smlouvu o zájezdu, podle níž se žalobci za cenu 143 017,38 Kč na osobu měli od 28. 10. 2017 do 17. 11. 2017 zúčastnit zájezdu pořádaného žalovanou do JAR, Lesotha, Svazijska a Madagaskaru. Podle všeobecných smluvních podmínek žalované jsou informace zdravotního charakteru uveřejněny na stránkách Ministerstva zahraničních věcí České republiky (dále jen „MZV“) a Ministerstva zdravotnictví České republiky (dále jen „MZ“). V rámci informací, zaslaných žalobcům elektronicky dne 21. 9. 2017, žalovaná upozornila žalobce na výskyt malárie v zemích, které mají navštívit, doporučila jim preventivně brát antimalarika, nechat se očkovat proti žloutence typu A a zkontrolovat očkování proti tetanu. Na internetových stránkách MZV bylo 20. 1. 2017 uveřejněno upozornění pro turisty o zvýšeném riziku nákazy dýmějovým morem na Madagaskaru, které bylo dne 20. 10. 2017 aktualizováno informací o rapidním navýšení počtu onemocnění a výskytu plicní formy moru v září a říjnu 2017. Dýmějovým morem na Madagaskaru každoročně onemocní kolem 200 osob, od 23. 8. 2017 nabyt výskyt tohoto onemocnění včetně jeho plicní formy rozsahu epidemie. Žalobce a) tyto skutečnosti zjistil asi dva až tři týdny před odletem na zájezd, dne 13. 10. 2017 se elektronicky dotázal žalované, jak bude nastatou situaci řešit, a poukázal na to, že jej o výskytu dýmějového moru neinformovala, ačkoli MZ na svých stránkách upozornilo na dýmějový mor na Madagaskaru už v lednu 2017. Žalovaná žalobci 16. 10. 2017 sdělila, že mor se na Madagaskaru vyskytuje trvale a při dodržení hygienických

opatření nepředstavuje pro turisty nebezpečí. Nabídla mu možnost úpravy trasy zájezdu s vynecháním Madagaskaru za příplatek 36 400 Kč na osobu (vzhledem k tomu, že již uhradila smluvním partnerům veškeré služby podle původního plánu cesty). Žalobci změnu zájezdu neakceptovali, od smlouvy neodstoupili a na zájezd neodcestovali. Dne 27. 11. 2017 vyzvali žalovanou k náhradě škody ve výši zaplacené ceny zájezdu. Obvodní soud dospěl k závěru, že mezi účastníky byla uzavřena platná smlouva o zájezdu podle § 2521 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Žalovaná neporušila svou informační povinnost podle § 1728 odst. 2 o. z., ani § 2524 odst. 1 o. z. a zákona č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu (dále jen „cestovní zákon“), neboť z žádného ustanovení cestovního zákona nevyplývá povinnost pořadatele zájezdu informovat zákazníka o zdravotních rizicích dané destinace, § 9a odst. 2 písm. f) cestovního zákona ukládá pořadateli jen povinnost informovat zákazníka o zdravotních formalitách (např. povinných očkováních), což žalovaná splnila. Žalobci věděli již při uzavření smlouvy, že další zdravotní informace mohou získat na internetových stránkách MZ a MZV a ke dni uzavření smlouvy se na stránkách MZ informace o dýmějovém moru na Madagaskaru již nacházely. Museli si být vědomi, že plánují-li cestu do tropických oblastí, mohou v nich očekávat výskyt různých nakažlivých nemocí, přesto se však o zdravotní rizika pobytu v cílových destinacích začali zajímat až dva či tři týdny před zájezdem. Informaci o epidemickém rozšíření dýmějového moru ve spojení s výskytem plicní formy nemoci, které se žalobcům dostalo před odletem z veřejných zdrojů, jim při uzavírání smlouvy žalovaná poskytnout nemohla, protože taková situace nastala až 3 měsíce po jejím uzavření. Obvodní soud proto žalobu o náhradu škody zamítl na základě závěru, že žalovaná neporušila svou předsmmluvní povinnost.

č. 59

2. Městský soud v Praze k odvolání žalobců rozsudkem ze dne 7. 11. 2019, č. j. 20 Co 288/2019-158, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalované uložil zaplatit každému z žalobců 143 017,38 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 11. 12. 2017 do zaplacení a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Odvolací soud vyšel s obvodním soudem zjištěného skutkového stavu. Jeho právní hodnocení korigoval v tom, že žalovaná měla vzhledem k datu uzavření smlouvy o zájezdu podle § 2524 odst. 1 o. z., ve znění účinném do 30. 6. 2018, a § 10 cestovního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2018, (obvodním soudem použitý § 9a cestovního zákona v rozhodné době neplatil), sdělit žalobcům (mimo jiné), jaké zdravotní doklady jsou pro cestu a pobyt vyžadovány, což splnila. Na rozdíl od soudu prvního stupně však odvolací soud dospěl k závěru, že neinformovala-li žalovaná žalobce před uzavřením smlouvy, že se na Madagaskaru běžně vyskytuje dýmějový a plicní mor, ačkoli jí tato skutečnost byla známa, porušila svou povinnost podle obecného ustanovení § 1728 odst. 2 o. z. Informaci o výskytu moru v cílové destinaci (která není obecně známou) je třeba pokládat za objektivně relevantní a podstatnou pro každého zájemce, který s její znalostí může posoudit zdravotní rizika cesty a zvážit, zda ji uskuteční. Této povinnosti poskytnout konkrétní informace se žalovaná nemohla zprostit tím, že ve všeobecných smluvních podmínkách (nepřehledných a psaných drobným písmem) zákazníky odkázala, aby si informace o situaci v místě pobytu dohledali na stránkách MZ a MZV. Škodu, způsobenou porušením předsmmluvní informační povinnosti podle § 1728 odst. 2 o. z. a představovanou zaplacenou cenou zájezdu, je žalovaná povinna žalobcům nahradit podle § 2910 o. z.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

č. 59

3. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalovaná dovoláním, jehož přípustnost podle § 237 o. s. ř. spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení judikaturou dovolacího soudu dosud neřešené otázky, zda cestovní kancelář je před uzavřením cestovní smlouvy povinna podle § 1728 odst. 2 o. z. informovat zájemce o zvýšeném riziku výskytu nakažlivé nemoci v cílové destinaci, zda je tak povinna učinit i v případě, že výskyt takové nemoci je obecně známou skutečností a zda lze výskyt dýmějového moru na Madagaskaru za takovou obecně známou skutečnost považovat. Názor odvolacího soudu, že neinformovala-li žalobce před uzavřením smlouvy o tom, že na Madagaskaru se trvale vyskytuje dýmějový mor, pokládá za nesprávný. Jde-li totiž o obecně známou skutečnost, jak odvolací soud uzavřel, nebyl důvod o ní informovat zájemce. Odvolací soud navíc své rozhodnutí odůvodnil i tím, že žalobce neinformovala o epidemii dýmějového a plicního moru (což byl jediný důvod, pro který žalobci podle jejich vlastních tvrzení na zájezd neodjeli), ačkoli epidemických rozměrů dosáhl výskyt dýmějového moru (s novým výskytem moru plicního) až po uzavření smlouvy, žalovaná tudíž nemohla tyto události předvídat a informaci o nich podle § 1728 odst. 2 o. z. žalobcům nemohla podat. Vznikla-li žalobcům škoda nenastoupením na zájezd, nestalo se tak v příčinné souvislosti jednáním žalované, ale s nepředvídatelnou okolností – epidemií, která vypukla až po uzavření smlouvy o zájezdu. Dovolatelka je dále přesvědčena, že se odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury dovolacího soudu k otázce příčinné souvislosti a spoluzavinění poškozeného (např. od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. [25 Cdo 1214/2018](#)), neboť existenci příčinné souvislosti mezi jednáním žalované a tvrzenou škodou nehodnotil a možnost spoluzavinění žalobců ani nebral v úvahu. Podle žalované by cestující měl být přinejmenším částečně odpovědný za vzniklou škodu, jestliže při plánování a výběru zájezdu nevynaložil určitou míru obezřetnosti, kterou by bylo možno od každého očekávat, a nezjistil si sám aktivně podmínky života v dané destinaci, které pokládá za důležité. Konečně dovolatelka namítla, že rozhodnutí odvolacího soudu bylo pro ni překvapivé, odvolací soud ji nepoučil o možném jiném závěru o splnění podmínek § 1728 o. z., než učinil soud prvního stupně. Tím se odvolací soud odchýlil od zásad vyjádřených např. v rozsudcích Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. [30 Cdo 2750/2009](#), či ze dne 28. 4. 2009, sp. zn. [22 Cdo 3441/2006](#). Z uvedených důvodů navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu změnil tak, že potvrdí rozsudek obvodního soudu a uloží žalobcům nahradit žalované náklady odvolacího i dovolacího řízení.

4. Žalobci označili dovolání za nepřípustné a nedůvodné a navrhli jeho odmítnutí, případně zamítnutí. Rozsudek odvolacího soudu je podle nich správný a nemohl být pro účastníky ani překvapivým. Za daného skutkového stavu bylo možno takové rozhodnutí předvídat, šlo jen o právní hodnocení. Žalobci žalované nevytýkají, že nepředvídala epidemii, ale že je neinformovala o zvýšeném riziku onemocnění morem na Madagaskaru, přičemž tato informace byla pro ně zásadní a žalovaná jim ji měla poskytnout, ať se jednalo o obecně známou skutečnost či nikoli. Žalobci sami si uvedeného rizika nebyli vůbec vědomi. Sami se na způsobení škody nepodíleli ani částečně, jsou přesvědčeni, že byli dostatečně obezřetní. Absolvovali doporučená očkování a nakoupili antimalarika, jakmile se (více méně náhodou) dozvěděli o epidemii moru, začali problém řešit s žalovanou. Poukaz žalované na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. [25 Cdo 1214/2018](#) je nepřípadný, neboť uvedený judikát řešil otázku spoluzavinění poškozeného za škodu vzniklou tím,

že pořadatel zájezdu neposkytl zákazníci informace o vízové povinnosti při cestě do USA před uzavřením smlouvy, ale až před odjezdem. Okolnost, že pro cestu do USA je třeba vízum, je skutečně obecně známou, proto bylo možno shledat spoluzavinění i u zákaznice, zatímco výskyt moru na Madagaskaru všeobecně známou skutečností není a žalobcům se od žalované informace o tom nedostalo nikdy.

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupenou advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., a je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky, zda zaplacená cena zájezdu, na který zákazník neodcestoval pro porušení předšmluvní informační povinnosti pořadatelem, je škodou, která zákazníkovi vznikla v příčinné souvislosti s daným porušením povinnosti, která za daných skutkových okolností nebyla dosud v judikatuře dovolacího soudu řešena. Dovolání je důvodné.

č. 59

IV.

Důvodnost dovolání

6. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

7. Vzhledem k datu uzavření smlouvy o zájezdu (9. 5. 2017) jsou pro posouzení věci rozhodná znění zákona č. 89/2012 Sb. a zákona č. 159/1999 Sb. ve znění účinném do 30. 6. 2018.

8. Podle § 1728 odst. 2 o. z. při jednání o uzavření smlouvy si smluvní strany vzájemně sdělí všechny skutkové a právní okolnosti, o nichž ví nebo vědět musí, tak, aby se každá ze stran mohla přesvědčit o možnosti uzavřít platnou smlouvu a aby byl každé ze stran zřejmý její zájem smlouvu uzavřít.

Podle § 2524 o. z. pořadatel sdělí zákazníkovi vhodným způsobem ještě před uzavřením smlouvy údaje o pasových a vízových požadavcích, lhůtách pro jejich vyřízení a sdělí mu také, jaké zdravotní doklady jsou pro cestu a pobyt požadovány.

Podle § 10 odst. 1 zákona č. 159/1999 Sb. cestovní kancelář je povinna před uzavřením cestovní smlouvy v katalogu, případně jinou prokazatelnou formou pravdivě, srozumitelně, úplně a řádně informovat o všech skutečnostech, které jsou jí známy a které mohou mít vliv na rozhodnutí zájemce o koupi zájezdu, zejména o pasových a vízových požadavcích pro občany České republiky a zdravotních formalitách, které jsou nutné pro cestu a pobyt, a o obvyklých cenách a lhůtách pro jejich vyřízení [písm. i) tohoto ustanovení].

Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

9. Občanský zákoník účinný od 1. 1. 2014 v § 1728 odst. 2 upravuje obecně tzv. předsmulvni povinnost obou smluvních stran jakéhokoli závazku vzájemně si před uzavřením smlouvy sdělit všechny skutkové a právní okolnosti, o nichž ví nebo vědět musí, a které mají význam pro jejich rozhodnutí smlouvu uzavřít. Speciální ustanovení § 2524 o. z. ukládá pořadateli zájezdu povinnost sdělit zákazníkovi údaje o pasových a vízových požadavcích, lhůtách pro jejich vyřízení, a o tom, jaké zdravotní doklady jsou pro cestu a pobyt požadovány. Podrobněji (ohledně zdravotních formalit totožně) povinnosti pořadatele zájezdu upravuje také § 10 cestovního zákona. Nejde ovšem o rozsah uzavřený a definitivní (viz slovo „zejména“ v posledně citovaném ustanovení), není proto vyloučeno, aby se povinné informace týkaly i dalších okruhů. Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. [25 Cdo 1214/2018](#), konstatoval, že porušení předsmulvni informační povinnosti, ať k ní došlo neposkytnutím žádných informací, nebo poskytnutím informací obsahově nesprávných či mylných, představuje porušení právní povinnosti ve smyslu § 420 odst. 1 obč. zák. Podle občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (za podmínek § 3078 o. z.), jde o porušení zákonné povinnosti podle § 2910 o. z. Odpovědnost za vzniklou újmu nastupuje při naplnění všech znaků tohoto ustanovení, tzn. protiprávní jednání (zasahující do absolutního práva poškozeného či porušující tzv. ochrannou normu), vznik újmy a vztah příčinné souvislosti mezi těmito dvěma podmínkami, to vše při presumovaném zavinění. Příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním a vznikem újmy jako jeden z nezbytných předpokladů odpovědnosti je dána pouze tehdy, je-li újma podle obvyklého (přirozeného) chodu věcí i obecné zkušenosti adekvátním následkem protiprávního úkonu či škodní události, přičemž základním kritériem, ze kterého vychází teorie adekvátnosti, je právě objektivní předvídatelnost škodního následku (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. [25 Cdo 3285/2015](#), usnesení téhož soudu ze dne 25. 9. 2018, sp. zn. [25 Cdo 2999/2018](#), či nález Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. [I. ÚS 312/05](#), uveřejněný pod č. 177/2007 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). K přerušení příčinné souvislosti dochází, jestliže nová okolnost působila jako výlučná a samostatná příčina, která vyvolala vznik škody bez ohledu na původní škodnou událost. Zůstala-li původní škodná událost tou skutečností, bez níž by k následku nedošlo, příčinná souvislost se nepřerušuje (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 8. 2011, sp. zn. [25 Cdo 4841/2009](#)).

10. Podle § 2533 o. z. zákazník může před zahájením zájezdu od smlouvy odstoupit vždy, avšak pořadatel jen tehdy, byl-li zájezd zrušen, anebo porušil-li zákazník svou povinnost.

Podle § 2536 odst. 1 o. z. odstoupí-li od smlouvy zákazník z jiného důvodu, než je porušení povinnosti pořadatele, zaplatí pořadateli odstupné podle § 2527 odst. 1 písm. e). Stejně odstupné zákazník zaplatí, odstoupí-li od smlouvy pořadatel pro porušení povinnosti zákazníka.

Podle § 2536 odst. 2 o. z. odstoupí-li zákazník od smlouvy proto, že pořadatel porušil svou povinnost, nemá zákazník povinnost platit odstupné. To platí i tehdy, nebyl-li zákazníkovi poskytnut náhradní zájezd.

Podle této úpravy zjistí-li zákazník před zahájením zájezdu, že pořadatel porušil svou povinnost, může ještě před zahájením zájezdu od smlouvy odstoupit, aniž by byl povinen platit odstupné. Z logiky věci vyplývá, že porušena musí být povinnost, kterou měl pořadatel splnit před zahájením zájezdu, tedy i předsmulvni informační povinnost podle § 2524 o. z.,

resp. § 1728 odst. 2 o. z. Odstoupením od smlouvy se závazek zrušuje od počátku (§ 2004 odst. 1 o. z.) a strana, která na základě něj již plnila, má právo na vrácení toho, co plnila (§ 2993 o. z.). Odstoupí-li tedy zákazník od smlouvy o zájezdu pro porušení povinnosti pořadatele, má právo na vrácení zaplacené ceny zájezdu, aniž by sám byl povinen zaplatit pořadateli odstupné. Jestliže od smlouvy neodstoupí a zájezd neabsolvuje, nemá proti pořadateli právo na náhradu škody představované cenou nerealizovaného zájezdu, protože příčinou jeho újmy je jeho vlastní rozhodnutí.

11. Dovolací otázka, zda žalovaná porušila svou předsmluvní povinnost podle § 1728 odst. 2 o. z. tím, že neinformovala žalobce o výskytu dýmějového moru na Madagaskaru, tak není pro rozhodnutí o uplatněném nároku významná, neboť pokud by žalovaná zmíněnou povinnost neporušila, nemohla by odpovídat žalobcům za škodu. Pokud by povinnost porušila, mohli se žalobci domoci vrácení zaplacené ceny zájezdu cestou plnění ze zrušené smlouvy (a škoda by jim nevznikla). Žalovaná by mohla odpovídat žalobcům za škodu jen v případě, že by jí mohla být kladena k tíži případná nedobytnost pohledávky žalobců na vrácení ceny zájezdu. Taková situace v dané věci nastala.

č. 59

12. Důvodná je tedy dovolací námitka nesprávného právního posouzení vztahu příčinné souvislosti mezi tvrzeným porušením právní povinnosti žalovanou a vznikem škody na straně žalobců. Žalobci se domáhají vrácení ceny zájezdu, na který nenastoupili s odůvodněním, že po uzavření smlouvy zjistili podstatné skutečnosti bránící jim v účasti na zájezdu, které jim žalovaná před uzavřením smlouvy nesdělila, ač tak učinit měla. Zde je ovšem třeba odlišit nárok na náhradu škody od nároku na vrácení plnění po odstoupení od smlouvy. Škodou je totiž podle právní teorie i praxe újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného, a je objektivně vyjádřitelná penězi. Skutečnou škodou je nutno rozumět takovou újmu, která znamená zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí a která představuje majetkové hodnoty, jež je třeba vynaložit k uvedení věci do předešlého stavu (srov. např. stanovisko bývalého Nejvyššího soudu ČSSR sp. zn. [CpJ 87/70](#), publikované pod číslem 55/1971 Sb. rozh. obč., použitelné i při výkladu § 2952 o. z.). V poměrech posuzovaného případu má podle žalobců škodu na jejich jmění představovat zaplacená cena zájezdu, který neabsolvovali, takže se jim za tyto finanční prostředky nedostalo sjednaného plnění (zbytečně vynaložené náklady). Jestliže však žalobcům v případě porušení povinnosti pořadatelem zájezdu především vzniklo, jak shora uvedeno, právo na odstoupení od smlouvy o zájezdu a na vrácení předmětné částky (bez nutnosti platit odstupné), pak okolnost, že tohoto oprávnění nevyužili, byla jejich volbou a stav, kdy se vynaložení peněz na nevyužitý zájezd stalo zbytečným nákladem, se odvinul od jejich rozhodnutí zájezdu se nezúčastnit (nepřijmout plnění druhé smluvní strany), ačkoliv na to měli podle stále trvající smlouvy právo. Pokud by naopak využili právo odstoupit od smlouvy, takto charakterizovaná škoda by jim nevznikla. Jinými slovy skutečnost, že se žalobci z vlastní vůle rozhodli nevyužít zákonné možnosti odstoupit od smlouvy, přerušila příčinnou souvislost mezi jimi vyčíslenou škodou a tvrzeným porušením zákonné povinnosti žalovanou. Bezprostřední příčinou škody, spočívající v tom, že za cenu zájezdu neobdrželi protiplnění, se tak stala okolnost přičitatelná žalobcům (§ 2918 o. z.), a to rezignování na logický a řádný postup ukončení smluvního vztahu s nárokem na vrácení ceny zájezdu.

13. Z uvedeného je zřejmé, že uplatněný dovolací důvod je naplněn a že rozhodnutí odvolacího soudu je věcně nesprávné. Protože dosavadní výsledky řízení umožňují o věci

rozhodnout, změnil dovolací soud podle § 243d odst. 1 písm. b) o. s. ř. rozsudek odvolacího soudu tak, že potvrdil rozsudek soudu prvního stupně včetně výroků o nákladech řízení před soudem prvního stupně.

č. 60

Porušení povinnosti stavět ve smyslu stavebního zákona jen na základě stavebního povolení, jakož i vědomé ignorování rozhodnutí stavebního úřadu a soudu zakazujících realizaci stavby, je úmyslným porušením důležité právní povinnosti ve smyslu § 2971 o. z.

Negativní účinky stavby mohou zasahovat do výkonu vlastnického práva k nemovitým věcem v sousedství stavby (§ 1013 o. z.), proti nimž se lze bránit vlastnickou žalobou s odkazem na § 1042 o. z., a současně mohou za určitých podmínek představovat i zásah do přirozených práv vlastníků sousedících nemovitých věcí, tedy do jejich práva na soukromí a práva na příznivé životní prostředí ve smyslu § 81 o. z., za který lze požadovat přiměřené zadostiučinění podle § 2910 a § 2956 o. z.

č. 60

Náhrada nemajetkové újmy (o. z.)

§ 2956 o. z., § 2971 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1131/2019, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1131.2019.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti výroku I a části výroku II rozsudku odvolacího soudu, kterou byl změněn zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně tak, že žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci 200 000 Kč; jinak odmítl jeho dovolání proti potvrzující části výroku II a proti výrokům III a IV rozsudku odvolacího soudu.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 10. 1. 2018, č. j. 8 C 83/2015-333, uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 300 000 Kč, co do částky 1 680 000 Kč žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že žalovaný realizoval na svém pozemku (sousedícím s pozemkem žalobce) stavební práce, aniž by k tomu měl příslušné územní rozhodnutí nebo stavební povolení, a to i přes opakovanou výzvu stavebního úřadu k bezodkladnému zastavení stavebních prací a přes předběžné opatření soudu ze dne 23. 7. 2014, kterým bylo nařízeno bezodkladné zastavení stavebních prací. Na pozemku žalovaného tak vznikla nepovolená stavba o třech nadzemních podlažích, která je užívána nespecifikovanými osobami. Žalobce vystupoval aktivně jako účastník stavebního řízení a vznášel v něm své námitky (nezjištěná osoba zfalšovala jeho podpis na zpětvzetí námitek). Žalovaný nebral v úvahu námitky žalobce a vystavěl na svém pozemku stavbu, která se svými rozměry i umístěním vymyká charakteru okolní zástavby a zcela zastiňuje žalobcův dům z jižní strany, kam jsou umístěna okna všech obytných místností, čímž žalobci jako vlastníku sousedního pozemku způsobil újmu. Lidé užívající dům žalovaného narušují soukromí žalobce a jeho rodiny pohledy z oken novostavby, žalobce byl ochuzen o radost z bydlení, bylo zasaženo do jeho soukromí. Žalobce trpěl a dosud trpí frustrací a stresem z vědomí,

že je nucen snášet protiprávní jednání žalovaného, napadání a urážky své i svých rodinných příslušníků žalovaným; obrana proti jednání žalovaného cestou práva byla bez výsledku, protože žalovaný nerespektuje rozhodnutí stavebního úřadu ani soudu. Žaloba na ochranu vlastnického práva podle § 1042 ani § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“) nepřichází podle soudu prvního stupně jako nástroj k odklizení nepovolené stavby v úvahu. S odkazem na § 2910, § 2956 a § 2971 o. z. obvodní soud uzavřel, že shora popsaným jednáním se žalovaný dopustil porušení důležité právní povinnosti, v důsledku čehož vznikla žalobci újma, spočívající v osobních útrapách v souvislosti s probíhající černou stavbou, v pocitech bezmoci a frustrace z vědomí, že při úspěšném využití legálních prostředků obrany proti stavbě na sousedově pozemku cestou veřejného práva se nepodařilo neoprávněné stavbě zabránit. Tuto újmu žalobce důvodně pociťuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit. Obvodní soud žalobci za tuto nemajetkovou újmu přiznal právo na náhradu v částce 300 000 Kč, co do dalších 700 000 Kč žalobu zamítl s tím, že újmu nelze spatřovat v trvalé ztrátě možnosti pohledu do zeleně z oken všech obytných místností, ve ztrátě soukromí a slunečního svitu v domě žalobce, neboť tyto hodnoty jsou regulovány limity stavebních předpisů a soulad stavby s pravidly pro oslunění a vzdálenost od sousedního objektu je oprávněn posoudit jen stavební úřad v rámci stavebního řízení. Obvodní soud dále nevzal za prokázané tvrzení žalobce, že se v důsledku stavební činnosti žalovaného snížila tržní hodnota pozemku žalobce, proto žalobu zamítl též co do 980 000 Kč.

2. K odvolání žalobce i žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 10. 2018, č. j. 23 Co 254/2018-444, ve znění opravného usnesení ze dne 24. 10. 2018, č. j. 23 Co 254/2018-449, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku, kterým byla žalobci přiznána náhrada újmy ve výši 300 000 Kč (výrok I), v zamítavém výroku jej změnil tak, že žalovanému uložil zaplatit žalobci částku 200 000 Kč, ve zbytku jej potvrdil (výrok II) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky III a IV). Po částečném zopakování dokazování shledal odůvodněným závěr soudu prvního stupně, že žalovaný zřízením stavby na svém pozemku bez stavebního povolení a v rozporu s přímým zákazem stavebního úřadu i soudu úmyslně porušil důležitou právní povinnost, jež má svůj přesah do práva soukromého, čímž způsobil žalobci újmu, kterou žalobce pociťuje jako osobní neštěstí, pročež je přílehavá aplikace § 2971 o. z. Odvolací soud se neztotožnil se závěrem, že újmu na straně žalobce nelze spatřovat ve ztrátě soukromí a slunečního svitu v domě, jakož i v trvalé ztrátě možnosti pohledu do zeleně z oken domu. Vyjmenovaná omezení jsou podle odvolacího soudu prokázána tím, že se stavba žalovaného nachází před celou jižní stranou domu žalobce, převyšuje jej a jsou v ní umístěna okna směřující k oknům domu žalobce. Závěry studií oslunění nejsou relevantní, neboť byly zpracovány k projektům jiných staveb, než jaká byla skutečně realizována, a navíc jen hodnotí soulad oslunění s normou, nikoli míru zhoršení proti původnímu stavu. Odvolací soud konstatoval, že jednáním žalovaného bylo ve smyslu § 2910 o. z. zasaženo do absolutního práva žalobce na soukromí (§ 86 o. z.), za což mu náleží náhrada podle § 2956 o. z. Celkovou náhradu újmy odvolací soud zvýšil o 200 000 Kč, neboť za veškerou újmu, kterou v důsledku jednání žalovaného žalobce utrpěl, považoval odvolací soud přiměřenou náhradu v souhrnné výši 500 000 Kč. Výši náhrady stanovil podle § 2951 odst. 2 o. z. s přihlédnutím k množství zájmů a práv žalobce, jež byla zasažena, k době, po kterou žalovaný ve svém nezákonném jednání pokračuje, a k okolnosti, že podle vlastního vyjádření žalovaného je zmíněná stavba pro něj „investicí“, kterou nedokázal lépe ochránit. Současně vysvětlil, že náhrada nemůže být vyšší vzhledem k tomu, že v době rozhodování soudu není jisté, zda a po jakou dobu budou zásahy do práv

žalobce trvat (prostředky k nápravě poskytuje i stavební zákon). Újmu tak nelze pokládat za definitivní.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalovaný v celém jeho rozsahu dovoláním, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 o. s. ř. tím, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného práva, které dosud v rozhodovací praxi odvolacího soudu nebyly řešeny, a sice zda realizování stavby úmyslně bez potřebného veřejnoprávního oprávnění a porušení zákazu pokračování ve stavbě uloženého soudem či stavebním úřadem představuje samo o sobě porušení důležité právní povinnosti ve smyslu § 2971 o. z., zda nárok na náhradu nemajetkové újmy za porušení důležité právní povinnosti podle § 2971 o. z. vzniká jen tehdy, byla-li porušena povinnost, chránící konkrétní právo žalobce, zda je předpokladem nároku na náhradu nemajetkové újmy podle § 2971 o. z. objektivizace této nemajetkové újmy a zda realizováním stavby úmyslně bez potřebného veřejnoprávního oprávnění může dojít k zásahu do práva na soukromí, pokud stavebník fakticky dodržuje konkrétní dílčí pravidla stavebního práva. Žalovaný vyjádřil názor, že kritéria pro stanovení výše náhrady nemajetkové újmy podle § 2971 o. z. nebyla dosud odvolacím soudem vymezena, odvolací soud se pak ve svém rozhodnutí odchýlil i od již existující judikatorní praxe odvolacího soudu ve věci náhrad nemajetkové újmy, např. od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. [25 Cdo 894/2018](#). Žalovaný konstatoval, že ustanovení § 2971 o. z. je tzv. nesamostatnou skutkovou podstatou, která pro svou aplikaci vyžaduje naplnění některé zvláštní skutkové podstaty náhrady újmy (např. § 2910 o. z.) a porušení důležité právní povinnosti, určené k ochraně konkrétního práva, do kterého bylo porušením této povinnosti zasaženo (musí být splněn tzv. nexus protiprávnosti). Povinnost stavět jen na základě stavebního povolení není stanovena k ochraně konkrétních práv individuálních osob, proto nemá povahu ochranné normy. Tu mají až konkrétní pravidla výstavby (např. pravidla o zachování odstupu mezi stavbami). Současně dovolatel zpochybňuje, že povinnost stavět na základě veřejnoprávního oprávnění je důležitou právní povinností podle § 2971 o. z. Spatřují-li soudy obou stupňů nemajetkovou újmu žalobce v pocitu frustrace a bezmoci z neefektivity postupu orgánů veřejné moci nebo vůbec neefektivity právní úpravy jako takové, přehlížejí, že účelem pravidel upravujících výstavbu není ochrana vůči negativním účinkům řízení před orgány veřejné moci. Způsobenou újmu je třeba vždy objektivizovat, nepostačuje, že ji žalobce podle svého tvrzení subjektivně vnímá jako osobní neštěstí. Újmu lze pokládat za přesahující míru běžného životního rizika, lze-li uzavřít, že jako skutečné osobní neštěstí by byla vnímána z hlediska člověka průměrných vlastností. Odvolací soud žalobcem tvrzenou újmu z tohoto pohledu neposuzoval. Odvolací soud také neodůvodnil výši peněžité satisfakce. Opomenul zohlednit judikaturou stanovená kritéria, a naopak nesprávně zohlednil majetkové poměry žalovaného. Rozhodnutí je navíc v této části nepřezkoumatelné, protože souhrnně přiznává částku 500 000 a neřeší, kolik připadá na jednotlivé nároky. Žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu v celém rozsahu a rozsudek soudu prvního stupně vyjma zamítavého výroku, a aby věc vrátil obvodnímu soudu k dalšímu řízení.

4. Žalobce ve vyjádření k dovolání, které pokládá za formalistické a teoretizující, vyjádřil přesvědčení, že odvolací soud se nedopustil pochybení při výkladu příslušných

ustanovení občanského zákoníku. Z rozsudků obou stupňů vyplývá, že porušení důležité právní povinnosti žalovaným spatřují ve zbudování stavby nejen bez stavebního povolení, ale dokonce přes zákaz stavebního úřadu i soudu. Povinnost stavebníka zřídit stavbu teprve na základě rozhodnutí vydaného stavebním úřadem po řádném stavebním řízení chrání mimo jiné i práva vlastníků sousedních nemovitostí. Žalovaný pomíjí, že soudy kromě § 2971 o. z. odkázaly i na § 6 odst. 2 o. z., podle něhož nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu, na § 8 o. z., podle něhož zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany, jakož i na zásadu ochrany před neoprávněnými zásahy do soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Závěr odvolacího soudu, že stavba žalovaného znemožnila výhled z oken obytných místností domu žalobce, brání přístupu slunečního svitu a umístěním oken tvoří nepřijatelný zásah do soukromí žalobce, vyplývá z provedeného dokazování. Tvzení žalovaného, že snad stavba (ač formálně nepovolená) je v souladu se stavebními předpisy, je absurdní, neboť její parametry nebyly předmětem posouzení stavebním úřadem a žalobce neměl možnost se k ní nijak vyjádřit. Stavební řízení bylo vedeno a studie oslunění se týkaly projektů, které nebyly žalovaným realizovány, k nim se také žalobce vyjadřoval. I kdyby však ohledně stavby někdy v budoucnu proběhlo dodatečné stavební řízení, nebyla by tím vyloučena aplikace § 2971 ani § 2956 s přihlédnutím k § 2910 o. z. Žalobce navrhl odmítnutí, případně zamítnutí dovolání.

č. 60

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř. a je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky právního posouzení podmínek vzniku a výše nároku vlastníka nemovité věci na náhradu nemajetkové újmy, způsobené mu zřízením stavby na sousedním pozemku bez veřejnoprávního oprávnění a v rozporu se soudním rozhodnutím, která za daných skutkových okolností nebyla dosud dovolacím soudem řešena. Dovolání není důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

6. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

7. Podle § 81 odst. 1 o. z. je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Podle odst. 2 téhož ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

Podle § 86 o. z. nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy.

Podle § 2900 o. z. vyžadují-li to okolnosti případu nebo soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného.

Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

Podle § 2894 odst. 2 o. z. nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadosti učinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.

Podle § 2956 o. z. vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu, chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.

Podle § 2971 o. z. odůvodňují-li to zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvlášť zavrženíhodné, nahradí škůdce též nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pociťuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit.

8. Ustanovení § 2910 o. z. ukládá každému, kdo zaviněně porušil zákonnou povinnost, nahradit poškozenému, co tím způsobil. Jde-li o zásah do absolutního práva poškozeného, je škůdce odpovědný za způsobenou újmu i v případě, že porušená zákonná povinnost neslouží k ochraně porušeného práva (věta první citovaného ustanovení). Zasáhne-li však škůdce do jiného než absolutního práva poškozeného, odpovídá za takto vzniklou újmu jen tehdy, porušil-li zákonnou povinnost stanovenou k ochraně porušeného „jiného“ práva (shodně viz např. Pašek, M. in Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 3025). Takový výklad reflektuje rozdíl mezi významem práv absolutních a práv „jiných“ a rovněž odpovídá záměru zákonodárce, když podle důvodové zprávy k zákonu 89/2012 Sb. „Návrh vychází z rozlišení případů, kdy je porušením zákonné povinnosti zasaženo absolutní právo a kdy je zasaženo právo jiné. Toto oddělení se zdůvodňuje povahou dotčených práv: absolutní právo, ať již osobní nebo majetkové, působí vůči každému, zatímco relativní právo působí jen mezi stranami.“ (viz Eliáš, K. a kol. Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou a rejstříkem. Nakladatelství Sagit, a. s., 2012, str. 1029). Opačný výklad by byl v rozporu s výslovným zněním zákona, jeho zjevným smyslem i jasným úmyslem zákonodárce plynoucím z citované důvodové zprávy, a tudíž v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 o. z. Nemajetková újma na absolutních právech, způsobená porušením jakékoli zákonné povinnosti podle § 2910 věty první o. z., stejně jako nemajetková újma způsobená na jiných než absolutních právech porušením povinnosti stanovené na jejich ochranu se nahrazuje pouze v těch případech, stanoví-li to výslovně zákon nebo je-li to mezi stranami sjednáno (§ 2894 odst. 2 o. z.). Náhradu škody a nemajetkové újmy na přirozených právech vyjmenovaných demonstrativně v § 81 o. z. včetně vytrpěných duševních útrap upravuje § 2956 o. z.

9. Nepřichází-li v úvahu podle jiných zvláštních zákonných ustanovení náhrada nemajetkové újmy na jiných než přirozených osobnostních právech, zakládá poškozenému právo na její náhradu § 2971 o. z. za splnění tam uvedených podmínek, avšak především při splnění předpokladů § 2910 věty druhé o. z. Ze samotného znění § 2971 o. z. nelze dovodit, že by poškozený měl mít právo na náhradu způsobené újmy jen tehdy, došlo-li k ní v důsledku porušení právní povinnosti stanovené k ochraně práva, na němž byla újma způsobena, tento předpoklad však vyplývá z § 2910 věty druhé o. z. Ustanovení § 2971 o. z. patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, tj. k normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Jde-li o újmu primární oběti, musí přiznání náhrady nemajetkové újmy odůvodňovat zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, přičemž citované ustanovení demonstrativně uvádí jen dva příklady (viz formulaci „zejména“), a to porušení důležité právní povinnosti z hrubé nedbalosti nebo způsobení újmy úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné zvlášť zavrženíhodné pohnutky (výklad pojmů „důležitá právní povinnost“ či „jiná zvlášť zavrženíhodná pohnutka“ bude vždy v každém jednotlivém případě záviset na konkrétních skutkových okolnostech věci). Není tedy vyloučeno, aby zvláštní okolnosti spočívaly i v jiných, v citovaném ustanovení demonstrativně nevyjmenovaných, skutkových okolnostech konkrétní věci. Současně musí být újma poškozeným pocítována jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit. Zákon tedy vyžaduje určitou kvalifikovanou intenzitu újmy a její definitivnost ve smyslu nemožnosti jiného způsobu reparace či nápravy. Objektivizace nemajetkové újmy je vždy vzhledem k její povaze a neměřitelnosti obtížná, proto bude zpravidla možné využít obdobná kritéria, která jsou judikaturou definována pro zjišťování zásahů do osobnostních práv a jejich intenzity, tedy bude namístě vážit, zda každá průměrná fyzická osoba ve srovnatelném postavení jako poškozený by za daných okolností pocítovala způsobenou újmu obdobným způsobem (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2015, sp. zn. [30 Cdo 965/2015](#), publikovaný pod C 15003 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, dále jen „Soubor“). Je třeba brát v úvahu především intenzitu, povahu a způsob neoprávněného zásahu, jakož i charakter a rozsah zasažené hodnoty (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2006, sp. zn. [30 Cdo 2919/2006](#), Soubor, C 4692). Zohledněny mají být i okolnosti na straně škůdce a poškozeného (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2000, sp. zn. [30 Cdo 427/2000](#)). Při úvaze o výši náhrady nemajetkové újmy bude zpravidla namístě zkoumat, do kterého práva poškozeného bylo protiprávním jednáním škůdce zasaženo, jak se zásah projevuje, jak je intenzivní a závažný, jakým způsobem ovlivňuje život poškozeného, zda je trvalého nebo přechodného charakteru, případně po jak dlouhou dobu zásah trval. Byť je nutno vycházet z primárně satisfakční funkce peněžního zadostiučinění, poměry a pohnutky škůdce mají být též do určité míry vzaty v úvahu. Dovolací soud pak může úvahu odvolacího soudu o tom, jaká je odpovídající výše přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, přezkoumat pouze v případě její zjevné nepřiměřenosti (k aplikaci právních norem s relativně neurčitou hypotézou srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2009, sp. zn. [22 Cdo 1618/2007](#), nebo ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. [21 Cdo 4059/2007](#)).

10. V daném případě odvolací soud shodně s obvodním soudem uzavřel, že žalovaný svým úmyslným konáním (stavbou bez stavebního povolení a nerespektováním rozhodnutí stavebního úřadu a soudu) porušil důležitou právní povinnost realizovat stavbu jen na základě stavebního povolení a respektovat správní a soudní rozhodnutí, čímž u žalobce vyvolal

dlouhodobý stres a pocity frustrace a osobního neštěstí, a proto odpovídá za nemajetkovou újmu, která tím žalobci vznikla (§ 2910, § 2971 o. z.); odpovídajícím zadostiučiněním shledal částku 300 000 Kč.

11. Dovolací soud vychází ze skutkových zjištění odvolacího soudu (skutkové závěry dovolacímu přezkumu podle § 241a odst. 1 o. s. ř. nepodléhají), že žalovaný realizoval stavbu v sousedství domu žalobce nejen bez stavebního povolení, ale dokonce navzdory výslovnému zákazu stavebního úřadu i soudu (v době rozhodování odvolacího soudu nebylo pravomocně rozhodnuto o dodatečném povolení stavby ani o jejím odstranění). Tím žalovaný i podle dovolacího soudu osvědčil mimořádnou míru arogance a pohrdání základními pravidly právního státu, jež vyžadují respektování zákona a pravomocných (vykonatelných) rozhodnutí příslušných správních orgánů a soudů.

č. 60

12. Realizace stavby bez stavebního povolení je porušením § 108 odst. 1 a § 118 odst. 1 věty první zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“) a žalovaný jím zasáhl do práva žalobce, aby na sousedním pozemku nebyla prováděna žádná stavba bez toho, že by mohl své námitky proti stavbě uplatnit v řádném stavebním řízení podle § 114 odst. 1 a 3 stavebního zákona. Nerespektování rozhodnutí stavebního úřadu a soudu (výslovně zakazujících realizovat stavbu) je dalším zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva (§ 73 a § 74 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a § 76d a § 76e odst. 1 o. s. ř.). Shora uvedená ustanovení stavebního zákona zakotvují povinnost stavebníka provádět stavbu v souladu s povolením vydaným podle tohoto zákona a po posouzení námitek všech účastníků stavebního řízení totiž slouží nejen k ochraně veřejných zájmů, ale také k ochraně soukromých práv a zájmů vlastníků nemovitých věcí dotčených stavbou, konkrétně k tomu, aby tito vlastníci nebyli (pokud jde o realizaci stavby a její účinky) vystaveni libovůli stavebníka a neoprávněným zásahům do jejich soukromých práv. K vypořádání námitek ve stavebním řízení Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, sp. zn. [6 As 171/2019](#), uzavřel, že „občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, nejprve stavební úřad posoudí z hlediska veřejného práva (tj. na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem), a pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek z hlediska soukromého práva, a to analogicky podle § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Pokud hrozí, že budou v důsledku umístění stavby vnikat na pozemek jiného vlastníka tzv. nepřímé imise v míře nepřiměřené místním poměrům, které budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku, neměl by stavební úřad stavbu do území vůbec vpustit nebo by měl ke snížení těchto negativních dopadů stanovit omezující podmínky.“ Lze dodat, že tím méně by měl stavební úřad připustit vznik stavby, hrozící imisemi přímými ve smyslu § 1013 odst. 1 věty druhé o. z., které jsou zákonem zakázány bez ohledu na míru takových vlivů a stupeň obtěžování souseda.

13. Dovolací soud se proto neztotožňuje s námitkou dovolatele, podle níž by k ochraně práv účastníků stavebního řízení sloužily jen jednotlivé dílčí povinnosti dodržet konkrétní normy a limity veřejného práva, zatímco zcela základní povinnost realizovat stavbu až po vypořádání případných námitek všech účastníků v řádně vedeném stavebním řízení by ve vztahu k nim byla bez významu (a byl by jí chráněn jen veřejný pořádek). Žalovaný je proto povinen podle

§ 2910 věty druhé o. z. nahradit to, co porušením stavebního zákona a pravomocných rozhodnutí stavebního úřadu a soudu žalobci způsobil.

č. 60

14. Dovolací soud dále sdílí názor soudů obou stupňů, že porušení povinnosti stavět ve smyslu stavebního zákona jen na základě stavebního povolení, jakož i vědomé ignorování rozhodnutí stavebního úřadu a soudu zakazujících realizaci stavby, je úmyslným porušením důležité právní povinnosti ve smyslu § 2971 o. z., a to bez ohledu na to, zda předmětná stavba splňuje předpisy veřejného práva či nikoli a bez ohledu na to, zda v budoucnu bude rozhodnuto o jejím odstranění nebo o jejím dodatečném povolení, neboť žalovaný svým nezákonným jednáním žalobce, ostatní účastníky stavebního řízení i správní orgán zbavil možnosti předem vyřešit možné budoucí problémy a posoudit vliv plánované stavby na její okolí. Nastolil nežádoucí situaci, kdy žalobce účinky stavby musí snášet, ať jsou jakékoli. V této souvislosti lze odkázat na usnesení ze dne 31. 5. 2010, sp. zn. [IV. ÚS 121/10](#), v němž Ústavní soud k ústavní stížnosti žalované (v řízení o ochranu vlastnického práva žalobce proti žalované, jež zřídila stavbu bez stavebního povolení, které získala až následně) konstatoval, že „Stavební řízení nelze vnímat jako samoúčelný proces, který je jen nezbytnou formální podmínkou pro realizaci stavby. Za předpokladu, že by stěžovatelka postupovala v souladu se zákonem, nemohla by předmětná situace nastat, neboť všechny námitky vznesené vedlejšími účastníky, by byly projednány a vypořádány ještě před zahájením stavby samotné. V tom, mimo jiné, také spočívá podstata stavebního řízení. Nejde jen o zhodnocení zamýšlené stavby ze stavebně technického hlediska. Jedním z účelů stavebního řízení je též posouzení otázky, zda realizaci stavby nedojde k zásadnímu omezení vlastnického práva třetích osob, které musí mít možnost se k věci vyjádřit, neboť některé aspekty vzájemného soužití si stavebník, i při své dobré vůli, nemusí mnohdy uvědomovat. Uvádí-li stěžovatelka, že jí bylo nakonec dodatečně stavební povolení vydáno, ničeho to nemění na situaci, že realizaci nástavby došlo ke zcela bezprecedentnímu zásahu do vlastnického práva třetí osoby. Navíc, jak vyplývá z rozsudku krajského soudu, došlo posléze k povolení obnovy stavebního řízení, které nebylo do skončení jednání před odvolacím soudem ukončeno. V souvislosti s výše uvedeným Ústavní soud konstatuje, že vydávání dodatečného stavebního povolení je nástrojem výjimečným. Stavební úřad mohl a měl, již při provádění stavby, využít takové instrumentarium, kterým by dokončení stavby zamezil. V obecné rovině nelze akceptovat praxi některých stavebníků, kteří obcházejí zákon tím, že nejprve realizují stavbu samotnou, a to i s vědomím, že jim bude udělena ze strany stavebního úřadu finanční sankce (kterou si již rozpočtují v nákladech stavby) a teprve poté se její existenci snaží uvést do souladu se zákonem.“

15. Dovolací soud nepochybuje, že několik let trvající marné snahy žalobce dobrat se ochrany svých práv zákonnou cestou ve stavebním řízení i před soudem, jež ztroskotávají kvůli nezákonnému jednání žalovaného, způsobilý žalobci nemajetkovou újmu představovanou pocitem bezmoci a osobního neštěstí (§ 2971 o. z.), neboť danou situaci by vnímal obdobným způsobem každý průměrný člověk, jenž při svém konání právo respektuje a svá práva zákonným způsobem brání. K námitce žalovaného je třeba uvést, že frustraci a pocit bezmoci u žalobce nevyvolala nečinnost státních orgánů, na které se ve snaze o hájení svých práv obracel cestami práva (jak se snaží dovodit dovolatel), ale vědomí, že tyto zákonné postupy nejsou účinné proto, že žalovaný svévolně rozhodnutí státních orgánů nerespektuje. Protože zásah do práv žalobce, jemuž žalobce dlouhou dobu (i v době rozhodování odvolacího soudu) byl vystaven, není jiným způsobem odčinitelný, je žalovaný povinen nahradit žalobci

i nemajetkovou újmu, kterou mu svým protiprávním jednáním způsobil. Námitky žalovaného, že v této věci nebyly splněny podmínky § 2971 o. z. pro přiznání náhrady nemajetkové újmy žalobci za stres a pocity frustrace vzniklé jednáním žalovaného při stavbě domu bez stavebního povolení, tedy nejsou důvodné, neboť odvolací soud ustanovení § 2910 a § 2971 o. z. vyložil v souladu se shora nastíněnými výkladovými východisky.

16. Výši zadostiuchinění za tuto nemajetkovou újmu odvolací soud odůvodnil dostatečně srozumitelně a s využitím kritérií naznačených ve shora citovaných rozhodnutích dovolacího soudu. Při absenci ustálené judikatury stanoví výši náhrad v obdobných případech vyšel zejména z konkrétních okolností věci, hodnotil intenzitu prožívání marných snah o prosazení práv žalobce ve stavebním řízení, skutečnost, že žalovaný stavbu realizoval dokonce proti přímému zakazu pokračování ve výstavbě, okolnost, že negativní účinky jednání žalovaného měly dopad i do rodinného života žalobce, ale přihlédl i k tomu, že žalovaný se v průběhu stavebního a soudního řízení snažil vlastnické právo k pozemku (a stavbě) převést na právnickou osobu, jež se dále pokusila o totéž. Stanovená náhrada odráží také skutečnost, že nemajetková újma realizací stavby bez stavebního povolení a v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu a předběžným opatřením soudu vznikala po celou dobu stavebních prací a byla dovršena faktickým dokončením stavby.

č. 60

17. Odvolací soud dále vzal za prokázané, že budova, kterou žalovaný bez stavebního povolení vystavěl, v porovnání s předchozím stavem významně více brání oslunění domu žalobce, z oken domu žalobce již nelze spatřit zahradní zeleň, ale zeď domu žalovaného, z jehož oken se naopak nabízí pohledy do žalobcova soukromí, stejně jako z terasy umístěné na střeše domu žalovaného. Tím podle odvolacího soudu žalovaný zasáhl do absolutního přirozeného práva žalobce na soukromí (§ 81, § 2910 o. z.), za což mu podle § 2910 věty první a § 2956 o. z. přísluší právo na náhradu nemajetkové újmy ve výši 200 000 Kč, a to bez ohledu na to, zda bude dodatečně vydáno stavební povolení a zda je stavba v souladu s technickými normami.

18. Negativní účinky stavby mohou zasahovat do výkonu vlastnického práva k nemovitým věcem v jejich sousedství (§ 1013 o. z. - tzv. imise), proti nimž se lze bránit vlastnickou žalobou s odkazem na § 1042 o. z., a současně mohou za určitých podmínek představovat i zásah do přirozených práv vlastníků sousedících nemovitých věcí, tedy do jejich práva na soukromí a práva na příznivé životní prostředí ve smyslu § 81 o. z., za který lze požadovat přiměřené zadostiuchinění podle § 2910 a § 2956 o. z. Jde totiž o zásahy do absolutních práv jak majetkových, tak i nemajetkových, k jejichž ochraně slouží různá zákonná ustanovení a různé typy žalob.

19. Za situace, kdy občanskoprávní námitky proti stavbě nebyly vyřešeny ve stavebním řízení a stavba přesto existuje, má vlastník sousedního pozemku (dále též jen „dotčený vlastník“) právo domáhat se ochrany svého vlastnického práva cestou žaloby proti imisím s požadavkem, aby se rušitel dalších imisí zdržel. Vedle toho se může domáhat ochrany svých osobnostních práv podle § 2910 a § 2956 o. z. žalobou na zaplacení peněžitého zadostiuchinění, jestliže negativní působení stavby je tak intenzivní, že s ohledem na konkrétní okolnosti případu již přináší dotčené osobě tzv. duševní útrapy ve smyslu § 2956 části věty za středníkem o. z. Pouhá neshoda sousedů ohledně kolize vlastnických práv a způsobu jejího řešení tento pojem zpravidla nenaplnuje. Skutečnost, že je veden případný soudní spor

o zdržení se imisí, sice sama o sobě nemusí vždy znamenat, že existencí stavby je zasaženo také do osobnostního práva dotčeného vlastníka, neboť takto obecně pojatý názor by vedl k absurdnímu a v praxi neudržitelnému závěru, že každý, kdo brání či prosazuje svá práva a z jakýchkoliv důvodů neuspěl v soudním sporu, automaticky působí úspěšné protistraně nemajetkovou újmu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2021, sp. zn. [25 Cdo 8/2020](#)), ale podle konkrétních okolností věci závěr o zásahu do osobnostních práv odůvodňovat může.

20. V daném případě sice sousedský soudní spor mezi účastníky nebyl dosud veden, avšak jsou tu jiné skutečnosti, které podle dovolacího soudu závěr o existenci neoprávněného zásahu do osobnostních práv žalobce odůvodňují. Jestliže totiž stavba zhotovená žalovaným bez stavebního povolení a dokonce v rozporu se zákazem stavebního úřadu i soudu ve srovnání s dobou před jejím zhotovením významně více stíní žalobcův pozemek a dům, brání-li výhledu z žalobcova domu do zeleně a narušuje-li její užívání soukromí žalobce (skutkové závěry dovolacímu přezkumu nepodléhají), pak je správný závěr odvolacího soudu, že žalovaný souhrnem těchto okolností neoprávněně zasahuje do absolutních přirozených práv žalobce na soukromí a příznivé životní prostředí ve smyslu § 81 o. z. způsobem, jež by již každý v jeho postavení vnímal úkorně, a to právě vzhledem ke svévolnému postupu žalovaného, který nerespektuje stavební předpisy ani rozhodnutí soudu, proto je podle § 2910 věty první o. z. povinen žalobci nahradit tím způsobené duševní útrapy (§ 2956 o. z.).

21. Odvolací soud postupoval správně i v tom, že vyšel ze skutkového stavu, který zde byl v době jeho rozhodování, a zadosti učinění stanovil s přihlédnutím ke skutečnosti, že se žalobce aktivně snažil vznik nežádoucí situace odvrátit zákonným postupem ve stavebním řízení i v soudním řízení, jejichž výsledky žalovaný nerespektoval. Současně vzal v úvahu i okolnost, že žalobci zůstávají zachovány možnosti obrany jeho práv v dodatečném stavebním řízení a v řízení o odstranění stavby. Náhrada nemajetkové újmy za zásah do přirozených práv žalobce ve výši 200 000 Kč tak vzhledem k daným skutkovým okolnostem není náhradou zjevně nepřiměřenou, neodůvodněnou ani vybočující z úrovně náhrad přiznávaných za jiné zásahy do nemajetkových práv, dovolací soud proto neshledal důvod pro její korekci. Výše náhrady za zásah do osobnostních práv tak i v těchto případech byla stanovena s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem dané věci, především k intenzitě zásahu, při respektování kritérií vymezených ve shora citovaných rozsudcích Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2006, sp. zn. [30 Cdo 2919/2006](#), a ze dne 29. 6. 2000, sp. zn. [30 Cdo 427/2000](#).

22. Dovolací soud proto dovolání žalovaného proti výroku I a měnící části výroku II rozsudku odvolacího soudu ve věci samé ze všech shora uvedených důvodů jako nedůvodné zamítl podle § 243d písm. a) o. s. ř.

23. K podání dovolání proti části výroku II napadeného rozsudku, kterou odvolací soud částečně potvrdil zamítavý výrok II rozsudku soudu prvního stupně, není žalovaný subjektivně legitimován, neboť se v daném rozsahu jedná o rozhodnutí v jeho prospěch a nevznikla mu ani jiná újma, kterou by bylo možné odčinit změnou či zrušením rozhodnutí odvolacího soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1363/96, uveřejněné v časopisu Soudní judikatura č. 3, ročník 1998, pod č. 28, či ze dne 1. 2. 2001, sp. zn. [29 Cdo 2357/2000](#)).

24. Žalovaný napadl dovoláním výslovně též výroky rozsudku odvolacího soudu o nákladech řízení. Protože podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. není dovolání přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení, odmítl dovolací soud dovolání žalovaného proti nákladovým výrokům rozsudku odvolacího soudu jako nepřípustné podle § 243c odst. 1 o. s. ř.

Č. 61

Právní úprava omezení odpovědnosti poskytovatele služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytnutých uživatelem (služby veřejného datového úložiště) podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti se neprosadí při posouzení takových soukromých závazků z deliktu nekalé soutěže, jež nevyplývají z odpovědnosti tohoto poskytovatele za obsah informace uložené na žádost uživatele (resp. za zásah do soukromého práva k nehmotnému předmětu dotčenému touto informací), i kdyby tyto závazky s poskytováním (se způsobem poskytování) této služby hospodářsky souvisely.

Č. 61

Vyplácí-li poskytovatel této služby provozované v podobě, jež umožňuje uživatelům prostřednictvím jimi ukládaných informací v soutěžně významném rozsahu ohrožovat či porušovat práva duševního vlastnictví, těmto uživatelům odměnu, jejíž výše je závislá na počtu či rozsahu stahování jimi uložených datových souborů jinými uživateli, aniž by přiměřeným způsobem ověřil, zda tato odměna není placena v souvislosti s ohrožováním či porušováním práva duševního vlastnictví, dopouští se zásadně nekalé soutěže podle § 2976 odst. 1 o. z.

Provozování této služby s využitím elektronického vyhledavače uložených informací nepředstavuje jednání v nekalé soutěži pouze proto, že součástí výsledků vyhledávání může být datový soubor, jehož obsah ohrožuje či porušuje právo duševního vlastnictví, pokud poskytovatel této služby (aktivně) neovlivňuje výsledky vyhledávání nad rámec samotného automatického procesu ani s nimi jinak nenakládá takovým soutěžně významným způsobem, že by tím vstupoval na trh zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví.

Nekalá soutěž, Informační systémy

§ 2976 odst. 1 o. z., § 5 odst. 1 zákona č. 480/2004 Sb.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2793/2020, ECLI:CZ:NS:2021:23.CDO.2793.2020.1

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 2020, sp. zn. 3 Cmo 28/2019, s výjimkou části, v níž byl opraven rozsudek soudu prvního stupně, a věc v tomto rozsahu vrátil Vrchnímu soudu v Praze k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 7. 2018, č. j. 15 Cm 10/2014-1274,

- uložil povinnost žalované 1) zdržet se poskytnutí odměny ve formě peněz nebo ve formě kreditů směnitelných za peníze nebo použitelných k čerpání služeb na internetových stránkách dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com uživateli těchto stránek za stahování jím nahraných souborů třetí osobou, pokud tento uživatel nemá souhlas ke zpřístupnění těchto souborů veřejnosti prostřednictvím internetových stránek www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com (výrok I),

- uložil povinnost žalované 2) zdržet se poskytnutí odměny ve formě peněz nebo ve formě kreditů směnitelných za peníze nebo použitelných k čerpání služeb na internetových stránkách uživateli internetových stránek www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.sk a www.stiahnito.sk za stahování jím nahraných souborů třetí osobou, pokud tento uživatel nemá souhlas ke zpřístupnění těchto souborů veřejnosti prostřednictvím internetových stránek <http://www.hellspy.cz>, www.hellspy.com, www.hellspy.sk a www.stiahnito.sk (výrok II),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 1) odstranit z internetových stránek dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com nabídku služby vyhledávání a odkaz na vyhledávač umístěný na stránkách www.hellspy.cz, který umožňuje uživatelům stránek dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com vyhledávat podle zadaného kritéria v digitálních souborech uložených na serveru těchto stránek (výrok III),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 2) odstranit z internetových stránek dostupných z adresy www.stiahnito.sk nabídku služby vyhledávání a odkaz na vyhledávač umístěný na stránkách www.hellspy.cz a odstranit z internetových stránek dostupných z adresy www.hellspy.cz, www.hellspy.com a www.hellspy.sk vyhledávač, který umožňuje uživatelům těchto stránek vyhledávat podle zadaného kritéria v digitálních souborech uložených na serveru těchto stránek nebo na serveru <http://www.hellshare.cz>, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk, www.hellshare.com nebo www.stiahnito.sk (výrok IV),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 1) upravit své smluvní podmínky s uživateli, tj. doplnit do smluvních podmínek s uživateli internetových stránek dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com tuto větu: „Podmínkou pro vznik nároku a poskytnutí odměny uživatelům těchto stránek ve formě peněz nebo ve formě kreditů směnitelných za peníze nebo použitelných k čerpání služeb na těchto internetových stránkách, která je závislá na počtu stažení nahraných souborů, je prokázání oprávnění uživatele ke zpřístupňování obsahu takových souborů veřejnosti prostřednictvím internetových stránek www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com předložením licenční smlouvy případně prokázáním vlastních práv k sdělování souboru veřejnosti“ (výrok V),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 2) upravit své smluvní podmínky s uživateli, tj. doplnit do smluvních podmínek s uživateli internetových stránek dostupných z adresy www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.sk

a www.stiahnito.sk následující větu: „Podmínkou pro vznik nároku a poskytnutí odměny uživatelům těchto stránek ve formě peněz nebo ve formě kreditů směřitelných za peníze nebo použitelných k čerpání služeb na těchto internetových stránkách, která je závislá na počtu stažení nahraných souborů, je prokázání oprávnění uživatele ke zpřístupňování obsahu takových souborů veřejnosti prostřednictvím internetových stránek www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.sk a www.stiahnito.sk, a to předložením licenční smlouvy případně prokázáním vlastních práv ke sdělování souboru veřejnosti“ (výrok VI),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 1) na své náklady uveřejnit tento rozsudek v rozsahu: záhlaví, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com (výrok VII),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 2) na své náklady uveřejnit tento rozsudek v rozsahu: záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.sk a na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.stiahnito.sk (výrok VIII),

- zamítl žalobu o uložení solidární povinnosti žalovaným 1) a 2) na své náklady uveřejnit tento rozsudek v rozsahu: záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na internetových stránkách <http://technet.idnes.cz>, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku, a dále v deníku Mladá fronta DNES písmem o velikosti nejméně 2 mm (výrok IX),

- zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovaným 1) a 2) uhradit žalobci společně a nerozdílně náklady na uveřejnění rozsudku v rozsahu záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku po dobu jednoho týdne v inzertní části internetového portálu Technet dostupného pod adresou <http://technet.idnes.cz> ve formátu „Wide Square 480x300px max. 45 kB“ nebo ve formátu „1/2 PageAd 300x600px max. 45 kB“ (dle výběru žalobce), a to ve skutečné výši těchto nákladů, nejvýše však ve výši 120 000 Kč plus DPH, a uhradit žalobci společně a nerozdílně náklady na uveřejnění rozsudku v rozsahu záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku v inzertní části celostátního deníku Mladá fronta DNES, v jednom z vydání ve dnech pondělí nebo úterý nebo středa nebo pátek, ve formátu inzerce na ¼ stránky na šířku (tzv. podval) nebo ve formátu ¼ strany na výšku (tzv. střední roh) dle výběru žalobce, a to ve skutečné výši těchto nákladů, nejvýše však ve výši Kč 185 000 +DPH, a dále zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované 1) uhradit žalobci náklady na uveřejnění rozsudku v rozsahu záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com, a o uložení povinnosti žalované 2) uhradit žalobci náklady na uveřejnění rozsudku v rozsahu záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.sk a na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.stiahnito.sk (výrok X)

- a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok XI).

2. Soud prvního stupně tak rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal ochrany před nekalosoutěžním jednáním žalovaných. To dle žalobce spočívá v provozování služby prostřednictvím shora uvedených webových stránek, jež umožňuje koncovým uživatelům nahrávání libovolných souborů, jejich vyhledávání a stahování. Ekonomickým smyslem a motivem fungování stránek jsou dle žalobce zisky žalovaných plynoucí z poplatků placených uživateli stránek za stahování dat, nikoliv za ukládání dat do úložiště, které je zdarma. Uživatelům je tak umožněno stáhnout kopie předmětů chráněných právy duševního vlastnictví a dále i možnost výdělků peněz pro ty uživatele, kteří na stránky umístí („uploadují“) soubory s chráněným obsahem. Žalované se dle žalobce snaží vyvolat dojem, že se jedná o veřejná datová úložiště, tj. že slouží koncovým uživatelům pouze jako volný prostor k uložení objemných dat, avšak ve skutečnosti fungují jako výdělečný obchodní systém, kde žalované generují zisk z poplatků zaplacených uživateli za určitý objem dat a za stahování těchto dat. Protože výnosy žalovaných jsou závislé na návštěvnosti stránek, snaží se žalované podpořit uživatele nejen ve stahování, ale i v ukládání atraktivních souborů, které si stáhne co nejvíce jiných uživatelů. Finančním odměňováním činnosti „uploaderů“ žalované dle žalobce opustily pasivní pozici pouhého poskytovatele volného prostoru a svým obchodním modelem zajišťují dostatečnou nabídku atraktivního obsahu koncovým uživatelům na svých stránkách, a to nelegálně, bezplatně či pod tržní cenou k újmě soutěžitelů.

Č. 61

3. Vrchní soud v Praze k odvolání všech účastníků opravil dovoláním napadeným rozsudkem číslování posledního výroku rozsudku soudu prvního stupně, změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroci I a II tak, že žaloba se zamítá, ve výroci III až X rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

4. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, jež v odvolacím řízení nedoznala změn, podle kterých je žalobce osobou oprávněnou hájit zájmy soutěžitelů, tj. výrobců zvukových a hudebních zvukově obrazových záznamů, které sdružuje. Žalované provozují shora uvedené internetové stránky umožňující uživatelům nahrávat (tzv. *upload*) a stahovat (tzv. *download*) soubory s různým obsahem, mezi něž patří i soubory s hudebními nahrávkami tvořícími předměty duševního vlastnictví. Ke stažení jsou zde dostupné soubory tuzemských a zahraničních interpretů zastupovaných členskými společnostmi žalobce.

5. Služby poskytované na těchto stránkách jsou mezi sebou navzájem komplementárně propojené. V podmínkách užívání těchto služeb je mj. uvedeno, že uživateli je zakázáno jakkoliv zasahovat do autorských práv, jakož i do práv duševního vlastnictví. V případě zjištění porušování těchto práv mohou uživatelé toto zjištění nahlásit provozovateli služby.

6. Využívání služeb uživatelem je zpoplatněno podle ceníku poskytovatele. Uživatelům je nabízen rovněž „partnerský program“, díky němuž mohou uživatelé získat finanční prospěch z toho, že budou na server ukládat „zajímavé soubory“ prostřednictvím přidělování kreditů za stahování nahraného souboru, jež lze provozovateli služby rovněž odprodat, přičemž hodnota stažení 1 MB dat odpovídá 0,0071 Kč. Každý měsíc je takto uživatelům prostřednictvím předmětných webových stránek vyplacena přibližně částka 1 283 000 Kč. Uložené soubory lze vyhledávat prostřednictvím nabízeného vyhledávače souborů.

7. Po právní stránce dospěl odvolací soud k závěru, že mezi žalobcem a žalovanými je dán soutěžní vztah, tedy že jde o jednání mezi soutěžiteli, jelikož je objektivně dána soutěžní orientace jednání žalovaných na konkurenční cíle ve shodném výseku trhu s hudební produkcí. Jednání žalovaných však dle odvolacího soudu nepřekročilo podmínky omezení odpovědnosti žalovaných za nelegální obsah umístěný na jejich stránkách (tzv. „safe harbour“) podle § 5 odst. 1 a § 6 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (zákon o některých službách informační společnosti), jímž byla transponována směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. 6. 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu), jak byly tyto podmínky vyloženy v rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 6. 2017, ve věci [C-610/15](#), Stichting Brein proti Ziggo BV, XS4ALL Internet BV. Navíc v řízení nebyla zjištěna vědomost žalovaných o nedovolenosti jednání některých uživatelů. Naopak po upozornění na porušování autorských práv žalované reagují a závadný obsah ze svých stránek odstraňují. Nebyla zjištěna ani jakákoli reklama a propagace stránek žalovaných a výslovné uvádění, že jejich cílem je zpřístupnit chráněné předměty uživatelům a tím uživatele podněcovat k pořízení rozmnoženin chráněných děl.

8. Jednání žalovaných spočívající v poskytnutí odměny uživatelům, pokud uživatel nemá souhlas ke zpřístupnění souborů veřejnosti, nemůže být dle odvolacího soudu jednáním, které naplňuje podmínky generální klauzule nekalé soutěže podle § 2976 odst. 1 o. z. Samo poskytování odměny za užití služeb úložiště není obecně protiprávní, když slouží ke zvýšení zájmu o služby úložiště. Bez další specifikace ve formulaci žalobního nároku je není možné zakázat, jelikož nejde o nárok na odstranění závadného stavu, ale o požadavek směřující k omezení svobody podnikání žalovaných, tedy omezení jedné ze základních svobod. Takto formulovaný nárok neobstojí ani při poměrování se svobodou vlastnit majetek, když služby poskytované žalovanými nejsou tím, co práva k dílu omezuje. Tím je samo jednání některých uživatelů služeb žalovaných, kteří tato práva bez vědomí žalovaných na úložiště ukládají.

9. Dle názoru odvolacího soudu nepřekračuje podmínky omezení odpovědnosti žalovaných samo o sobě ani provozování vyhledavače obsahu, jenž je zcela běžnou funkcí řady internetových platforem a veřejných úložišť jako nástroj zpřehlednění obsahu, jehož zákaz by vedl k faktickému znefunkčnění úložišť pro uživatele, vyhledávající na úložišti logicky i obsah uložený jinými uživateli.

10. Požadavek žalobce na úpravu smluvních podmínek žalovaných je dle odvolacího soudu nejen fakticky neproveditelný, ale i výrazně překračuje zákonné povinnosti poskytovatele služby elektronických komunikací podle zákona o některých službách informační společnosti. Nelze tak žalovaným ukládat jiné povinnosti než ty, které jim tento zákon ukládá, pokud jde o jejich povinnosti jako poskytovatele služby elektronických komunikací. Povinnost navrhovaná žalobcem by ve svém důsledku vedla k tomu, že by žalované nemohly žádné kredity a peníze za stahování obsahu poskytovat, což by opět bylo nepřipustným omezením jejich práva podnikat formou, kterou si zvolí a je v souladu se zákonem. Navíc by došlo k tomu, že dalším poskytováním odměn by žalované fakticky převzaly odpovědnost za své zákazníky, kteří porušují zákon, což by bylo v rozporu s omezením odpovědnosti poskytovatelů služeb podle zákona o některých službách informační společnosti.

11. Jelikož není podle odvolacího soudu jednání žalovaných protiprávní, nepřipadá v úvahu ani možnost uveřejnění rozsudku na náklady žalovaných, ani uložení povinnosti žalovaným uhradit žalobci náklady na uveřejnění rozsudku.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

12. Rozsudek odvolacího soudu napadl v celém rozsahu žalobce dovoláním, které považuje za přípustné podle § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), neboť v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena otázka podmínek odpovědnosti provozovatelů předmětné internetové služby za jednání v nekalé soutěži. Kromě toho má žalobce za to, že řešení této otázky je v rozporu se závěry rozhodovací praxe Soudního dvora vyjádřenými v jeho rozsudku ze dne 14. 6. 2017 ve věci [C-610/15](#), Stichting Brein proti Ziggo BV, XS4ALL Internet BV.

č. 61

13. Nesprávné právní posouzení věci spatřuje žalobce v tom, že odvolací soud nesprávně aplikoval ustanovení § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti, neboť toto ustanovení upravuje odpovědnost za obsah informací uložených na těchto internetových službách, tj. v tomto případě za porušení autorského práva. Předmětem žaloby však není odpovědnost žalovaných za porušování autorského práva sdílením chráněného obsahu, nýbrž odpovědnost za to, jakým způsobem žalované takového porušování využívají ve svůj soutěžní prospěch. Citované ustanovení je exkulpační normou vůči porušení autorských práv sdílením obsahu, nikoli vůči odpovědnosti za soutěžní parazitování na důsledcích takového porušování.

14. Kromě toho má žalobce za to, že žalované nesplnily podmínky omezení odpovědnosti podle uvedeného ustanovení, neboť poskytovatel služby musí zůstat zcela pasivní ve vztahu k ukládaným informacím. Žalovaným z množství opakovaně nahlašovaných souborů porušujících autorská práva musí být jasné, že toto porušování se prostřednictvím jejich služby děje masivně a dlouhodobě. Žalovaným tak nesvědčí omezení jejich odpovědnosti, neboť je na jejich straně dáno aktivní vědomí protiprávnosti činnosti uživatelů jejich služby ve smyslu citovaného ustanovení. Prostřednictvím funkce vyhledavače obsahu navíc dochází k indexaci souborů, jež je znakem zakládajícím odpovědnost poskytovatele služby, a je tak nerozhodné, že jde o prvek, bez něhož by došlo ke znefunkčnění služby. Odvolací soud dále pominul pobídky žalovaných k nahrávání „populárních souborů“, nabídku možnosti výdělků sdílením atraktivních souborů a propagaci nabídky zakoupení bonusů pro stahování souborů z předmětných úložišť. Právní posouzení věci v tomto směru považuje dovolatel za ryze formalistické v rozporu se závěry vyjádřenými v nálezů Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2009, sp. zn. [IV. ÚS 27/09](#).

15. Dle dovolatele odvolací soud rovněž nevzal v úvahu, že žalované se dopouštějí i deliktu zákazu těžení z nepoctivého nebo protiprávního činu či vyvolaného nebo kontrolovaného protiprávního stavu podle § 6 o. z., jenž může existovat v souběhu s deliktem nekalé soutěže.

16. Žalobce odvolacímu soudu vytýká též závěr o nemožnosti omezit právo na podnikání vykonávané prostřednictvím předmětné internetové služby, neboť každý soudní zákaz ve sporech z nekalé soutěže svojí podstatou omezuje soutěžitelovo podnikání. Odvolací soud však nijak dotčená základní práva nepoměřoval. Žalobce se nedomáhá zákazu jakéhokoli

poskytování odměn, ale podmiňuje je ověřením oprávněnosti ke sdílení takového obsahu, za který má být odměna vyplácena, což žalobce považuje za přiměřené vzhledem k vysoké stahovatelnosti nelegálního obsahu. Žalované se však nijak nezabývají tím, zda odměny nejsou vypláceny za sdílení takového obsahu. Takové jednání nelze ospravedlnit ani základním právem na svobodu podnikání. Obdobné platí dle žalobce i pro poskytovanou funkci vyhledávání.

17. Žalobce dále nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, podle kterého nárok na uložení povinnosti žalovaným doplnit do smluvních podmínek další povinnosti je neproveditelný a výrazně překračující zákonné povinnosti poskytovatele služby elektronických komunikací podle zákona o některých službách informační společnosti, neboť dle žalobce tento zákon žádné povinnosti neukládá a odměňování uživatelů služby nijak neupravuje.

č. 61

18. Žalobce navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu změnil a žalobě vyhověl, popř. aby rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

19. Vedlejší účastnice II) se k dovolání žalobce vyjádřila tak, že považuje rozhodnutí odvolacího soudu za správné, neboť žalovaným svědčí podmínky omezení odpovědnosti za ukládané informace podle § 5 a 6 zákona o některých službách informační společnosti. Navrhla, aby dovolací soud dovolání žalobce odmítl či zamítl.

20. Ostatní účastníci či vedlejší účastníci řízení se k dovolání žalobce nevyjádřili.

III.

Přípustnost dovolání

21. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno v zákonné lhůtě a oprávněnou osobou, zastoupenou advokátem (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 1 o. s. ř.), posoudil, zda je dovolání přípustné.

22. Dovolací soud zároveň posoudil rozsah dovolání žalobce s přihlédnutím k celkovému obsahu dovolání (§ 41 odst. 2 o. s. ř.) a dovodil, že proti části rozsudku odvolacího soudu, ve které odvolací soud opravil rozsudek soudu prvního stupně (co do číslování výroků), dovolání ve skutečnosti nesměřuje, neboť ve vztahu k této části postrádá dovolání jakékoli odůvodnění.

23. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

24. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

25. Podle § 241a odst. 1 až 3 o. s. ř. dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odst. 1). V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh) [odst. 2]. Důvod dovolání se vymezí tak, že dovolatel uvede právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, a že vyloží, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení (odst. 3).

26. Dovolací soud shledává dovolání přípustným pro řešení dovolatelem vymezené otázky hmotného práva týkající se podmínek deliktu nekalé soutěže v souvislosti s provozováním služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytnutých uživatelem (resp. služby veřejně přístupného datového úložiště, tzv. „*file sharing*“, dále též jen „služba ukládání informací“), resp. deliktního závazku takto případně vzniklého, neboť se jedná o otázku, jež s důsledky vyplývajícími ze skutkových zjištění, jak byla učiněna v projednávané věci, nebyla v rozhodování odvolacího soudu dosud vyřešena.

č. 61

IV.

Důvodnost dovolání

27. Dovolání je důvodné, neboť rozhodnutí odvolacího soudu spočívá při vyřešení této otázky na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

28. Právní posouzení věci je činnost soudu spočívající v podřazení zjištěného skutkového stavu pod hypotézu (skutkovou podstatu) vyhledané právní normy, jež vede k učinění závěru, zda a komu soud právo či povinnost přizná, či nikoliv.

29. Nesprávným právním posouzením věci je obecně omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav (skutková zjištění), tj. jestliže věc posoudil podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Aplikovaná právní úprava a její rozhodné znění

30. Podle § 2 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti pro účely tohoto zákona se rozumí službou informační společnosti jakákoliv služba poskytovaná elektronickými prostředky na individuální žádost uživatele podanou elektronickými prostředky, poskytovaná zpravidla za úplatu; služba je poskytnuta elektronickými prostředky, pokud je odeslána prostřednictvím sítě elektronických komunikací a vyzvednuta uživatelem z elektronického zařízení pro ukládání dat.

31. Podle § 9 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti na poskytovatele služby, který poskytuje služby prostřednictvím podniku nebo organizační složky umístěné na území České republiky, se použijí ustanovení tohoto zákona a zvláštních právních předpisů upravujících podmínky zahájení a výkonu činnosti, která je předmětem poskytované služby, zejména právních předpisů upravujících vznik podnikatelského oprávnění, požadavky na odbornou způsobilost, požadavky na obsah a kvalitu poskytované služby a odpovědnost poskytovatele služby za porušení těchto povinností.

32. Ze skutkových zjištění odvolacího soudu (jež dovolacímu přezkumu nepodléhají, srov. § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.) plyne, že předmětná služba poskytovaná žalovanými je službou informační společnosti podle § 2 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti, neboť je poskytována elektronicky na individuální žádost uživatele podanou elektronickými prostředky.

33. Žalované mají sídlo na území České republiky, přičemž v řízení nebyla učiněna žádná skutková zjištění o tom, že by žalované poskytovaly svoji službu prostřednictvím podniku nebo organizační složky umístěných mimo území České republiky (resp. že by byly mimo území České republiky usazeny). Proto se požadavky na obsah a kvalitu poskytované služby a podmínky odpovědnosti za porušení povinností s tím spojených (tj. včetně odpovědnosti soukromoprávní) posuzují ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti podle právních předpisů České republiky, aniž by bylo třeba (ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice o elektronickém obchodu) zohledňovat úpravu tzv. koordinované oblasti [ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice o elektronickém obchodu, jež zahrnuje i oblast soukromého práva, resp. civilních deliktů, a to i v oblasti nekalé soutěže, jež není ve smyslu čl. 3 odst. 3 a přílohy této směrnice z tohoto principu vyňata] jiného členského státu tak, aby poskytovatel služby nebyl podřízen přísnějším požadavkům, než jsou ty, které stanoví hmotné právo použitelné v tomto jiném členském státě (srov. zejm. rozsudky Soudního dvora ze dne 25. 10. 2011, ve spojených věcech [C-509/09 a C-161/10](#), eDate Advertising GmbH proti X, Olivier Martinez, Robert Martinez proti MGN Limited, a ze dne 15. 3. 2012, ve věci [C-292/10](#), G proti Cornelius de Visser).

34. Podle § 3028 odst. 1 o. z. tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti.

35. Podle § 2976 o. z. kdo se dostane v hospodářském styku do rozporu s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, dopustí se nekalé soutěže. Nekalá soutěž se zakazuje (odst. 1).

36. Podle § 2988 o. z. osoba, jejíž právo bylo nekalou soutěží ohroženo nebo porušeno, může proti rušiteli požadovat, aby se nekalé soutěže zdržel nebo aby odstranil závadný stav. Dále může požadovat přiměřené zadostiučinění, náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení.

37. Pro posouzení nároku na zdržení se nekalosoutěžního jednání (tzv. zápůrčího nároku) je z podstaty tohoto nároku, jenž má preventivní povahu, rozhodující právní úprava účinná (resp. na věc použitelná) v době rozhodnutí (odvolacího) soudu, neboť stejně jako nelze uložit povinnost zdržet se jednání, kterého se žalovaný v době rozhodnutí (již) nedopouští, a nehrozí ani jeho pokračování či opakování, nelze uložit tuto povinnost ani tehdy, bylo-li by takové jednání podle právní úpravy účinné (resp. na věc použitelné) v době rozhodnutí (odvolacího) soudu po právu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2013, sp. zn. [23 Cdo 3893/2010](#)). Obdobně pak je-li v řízení navrhováno uložení povinnosti odstranit závadný stav vyplývající z nekalosoutěžního jednání (resp. odklidit důsledek, který porušení či ohrožení nekalé soutěže přivodilo), lze takovému návrhu (tzv. odstraňovacímu nároku) vyhovět pouze tehdy, pokud závadný stav (resp. důsledek nekalé soutěže) v době rozhodnutí (odvolacího) soudu stále trvá. Proto není možné uložit tuto povinnost tehdy, byla-li by existence daného stavu podle právní úpravy účinné (resp. na věc použitelné) v době

rozhodnutí (odvolacího) soudu po právu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2020, sp. zn. [23 Cdo 3500/2019](#), uveřejněný pod číslem 46/2021 Sb. rozh. obč.).

K omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací

38. Vzhledem k důvodům napadeného rozhodnutí odvolacího soudu je namístě vyřešit nejprve otázku rozsahu omezení odpovědnosti poskytovatelů služeb ukládání informací podle zákona o některých službách informační společnosti.

39. Podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti poskytovatel služby, jež spočívá v ukládání informací poskytnutých uživatelem, odpovídá za obsah informací uložených na žádost uživatele, jen a) mohl-li vzhledem k předmětu své činnosti a okolnostem a povaze případu vědět, že obsah ukládaných informací nebo jednání uživatele jsou protiprávní, nebo b) dozvěděl-li se prokazatelně o protiprávní povaze obsahu ukládaných informací nebo o protiprávním jednání uživatele a neprodleně neučinil veškeré kroky, které lze po něm požadovat, k odstranění nebo znepřístupnění takovýchto informací (odst. 1).

č. 61

40. Citované ustanovení zákona o některých službách informační společnosti má svůj původ v čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu. Podle tohoto ustanovení členské státy zajistí, aby v případě služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytovaných příjemcem služby nebyl poskytovatel služby odpovědný za informace ukládané na žádost příjemce, pokud a) poskytovatel nebyl účinně seznámen s protiprávní činností nebo informací a ani s ohledem na nárok na náhradu škody si není vědom skutečností nebo okolností, z nichž by byla zjevná protiprávní činnost nebo informace, nebo b) poskytovatel, jakmile se o tomto dozvěděl, jednal s cílem odstranit tyto informace nebo k nim znemožnit přístup.

41. Soudní dvůr při výkladu některých podmínek omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací (tzv. „*hosting provider*“) podle tohoto ustanovení (v právní teorii zavedené označované jako pravidlo tzv. bezpečného přístavu, angl. „*safe harbour*“) uplatňuje východisko, podle kterého poskytovatel služby ukládání informací nemůže být odpovědný „za data, která uložil na žádost příjemce uvedené služby“, s výjimkou stanovených případů [srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 3. 2010, ve spojených věcech [C-236/08](#), [C-237/08](#) a [C-238/08](#), Google France SARL a Google Inc. proti Louis Vuitton Malletier SA, Google France SARL proti Viaticum SA and Luteciel SARL a Google France SARL proti Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL a dalším].

42. Jinak řečeno, pravidlo uvedené v čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu zprošťuje v tomto smyslu za stanovených podmínek poskytovatele služby odpovědnosti „za jím uložená data protiprávní povahy“ (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 12. 7. 2011, ve věci [C-324/09](#), L'Oréal SA a další proti eBay International AG a dalším).

43. Směrnice o elektronickém obchodu přitom nevylučuje, aby mimo rámec samotné odpovědnosti za informace ukládané na žádost příjemce ve shora uvedeném smyslu upravil členský stát určité podmínky pro provozování služby ukládání informací, včetně „možnosti podávání různých druhů žalob na zdržení se jednání“ (srov. zejm. čl. 3 odst. 1, čl. 14 odst. 3 a čl. 18 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu a odst. 45 a 48 jejího odůvodnění). Tedy i takové podmínky, v jejichž důsledku mohou být „vydávány soudní zákazy,

jež jsou účinné a současně přiměřené“, a to i tehdy, není-li poskytovatel služby považován ve smyslu čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu za odpovědnou osobu (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 10. 2019, ve věci [C-18/18](#), Eva Glawischnig-Piesczek proti Facebook Ireland Limited).

44. Soudní dvůr pak v souvislosti s úzce související problematikou rozsahu tzv. zápůrčího nároku vůči poskytovateli služby ukládání informací v postavení tzv. prostředníka, tj. osoby, jejíž služby jsou užívány třetími osobami k porušování práv duševního vlastnictví (ve smyslu čl. 11 věty třetí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. 4. 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví), aniž by tento tzv. prostředník byl sám za tato porušení odpovědný, dospěl k závěru, že i takový poskytovatel služby je povinen se (v postavení tzv. prostředníka) poskytování své služby (v závadném rozsahu) zdržet (srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 12. 7. 2011, ve věci [C-324/09](#), L'Oréal SA a další proti eBay International AG a dalším, a ze dne 7. 7. 2016, ve věci [C-494/15](#), Tommy Hilfiger Licensing LLC a další proti DELTA CENTER a.s.).

45. V tomto směru tuzemská právní úprava v souladu s unijním právem v čl. 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti stanoví, že omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací se týká odpovědnosti „za obsah informací uložených na žádost uživatele“. Je zřejmé, že toto ustanovení nezbavuje poskytovatele služby ukládání informací odpovědnosti za jakýkoli soukromý delikt, ke kterému v souvislosti s výkonem jeho hospodářské činnosti může dojít, nýbrž jen odpovědnosti za takové delikty, jež jsou důsledkem „obsahu“ informace uložené uživatelem (v mezinárodních souvislostech označované též někdy jako tzv. sekundární odpovědnost za obsah).

46. Toto ustanovení se tudíž prosadí v takových civilních řízeních, jejichž předmětem jsou právě deliktní nároky, jež vyplývají z „obsahu informací“ uložených na zařízení provozovaném žalovaným (resp. z obsahu žalovaným uložených dat), které zasahují do soukromého práva žalobce. Zpravidla se tak bude jednat o řízení, v nichž majitel absolutního soukromého práva k nehmotnému předmětu (tj. zejména majitel práva duševního vlastnictví) nebo fyzická osoba při výkonu svého absolutního osobnostního práva, popř. osoba právnická při výkonu obdobného práva ke svému názvu, pověsti či soukromí, či jiná osoba oprávněná domáhat se nároků z ochrany takového práva, uplatňuje vůči poskytovateli služby deliktní nároky z ohrožení či porušení tohoto práva, a to právě v důsledku existence informace uložené na jím provozovaném zařízení.

47. Omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací se proto týká kupříkladu řízení o deliktních nárocích z ohrožení či porušení autorského práva či práv souvisejících (resp. zvláštního práva pořizovatele databáze) podle § 40 a násl. zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), práv průmyslového vlastnictví či ochrany obchodního tajemství podle zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a ochraně obchodního tajemství, absolutního osobnostního práva podle § 82 o. z., popř. obdobného práva právnické osoby podle § 135 o. z., popř. řízení o obecných soukromoprávních nárocích vyplývajících ze zásahu do takového absolutního soukromého práva (tj. zejména o nárocích na náhradu majetkové a nemajetkové újmy či vydání bezdůvodného obohacení).

48. Z toho pak (*a contrario*) plyne, že v případech, kdy tvrzená právní povinnost žalovaného jako poskytovatele služby informační společnosti vzniká z jiného důvodu než v důsledku jeho odpovědnosti „za obsah informace uložené na žádost uživatele“ (jež by jinak žalovanému, nebýt omezení jeho odpovědnosti podle citované úpravy, vznikla), se omezení odpovědnosti poskytovatele služby za obsah ukládaných informací podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti prosadit nemůže, byť by tato povinnost (hospodářsky) souvisela s poskytováním této služby, což platí i o povinnosti poskytovatele služby neporušovat způsobem jejího provozování hospodářskou soutěž.

49. Tak je tomu (jak podrobněji odůvodněno níže) i v projednávané věci, neboť žalobce nevytýká žalovaným zásah do svých (či jím vykonávaných nebo spravovaných) autorských nebo jiných absolutních práv k nehmotným předmětům obsaženým v datových souborech uložených na zařízeních žalovaných, ani se nedomáhá žádných nároků z odpovědnosti žalovaných za ohrožení či porušení těchto absolutních práv podle právních předpisů na jejich ochranu, nýbrž domáhá se ochrany před porušováním pravidel hospodářské soutěže v důsledku konkrétního hospodářského způsobu provozování služby žalovaných (tedy nikoli v důsledku „obsahu uložené informace“).

50. Tento závěr platí ze shora uvedených důvodů rovněž pro tu část předmětu řízení, v níž se žalobce domáhá odstranění služby elektronického vyhledavače informací (uložených souborů) z internetových stránek žalovaných, a to i pro případ eventuálního posouzení této služby jako samostatné služby informační společnosti (tedy jako samostatné služby vyhledavače informací uložených v počítačové síti či její části). Žalobce v řízení netvrdil (resp. nevytýkal žalovaným), že by součástí poskytování služby vyhledavače jako takové bylo též ukládání informací poskytnutých uživatelem (např. v podobě vložení klíčových slov apod.), kupříkladu pro účely marketingového ovlivnění (preference či pořadí) výsledků vyhledávání, tedy ve smyslu služby optimalizace pro vyhledávání v počítačové síti či služby obdobné. (Jak tomu bylo kupříkladu v řízení před Soudním dvorem ve shora zmíněných spojených věcech [C-236/08](#), [C-237/08](#) a [C-238/08](#).) Z hlediska žalobou vymezeného předmětu řízení je pak nerozhodné, zda služba elektronického vyhledavače informací provozovaná žalovanými může eventuálně splňovat náležitosti jiného typu služby informační společnosti ve smyslu § 3 a § 4 zákona o některých službách informační společnosti či nikoli.

51. Ze shora uvedeného zároveň vyplývá, že ve vztahu k otázce působnosti směrnice o elektronickém obchodu na oblast provozování služby ukládání informací byl již výklad Soudním dvorem (ve shora citovaných rozhodnutích) v dostatečném rozsahu podán, resp. příslušná výkladová otázka již byla Soudním dvorem zodpovězena. V tomto směru je tak splněna výjimka z povinnosti dovolacího soudu předložit ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (ve znění Lisabonské smlouvy ze dne 13. 12. 2007 pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství, vyhlášené pod č. 111/2009 Sb. m. s.) Soudnímu dvoru předběžnou otázku (tzv. výjimka *acte éclairée*). (K tomu srov. zejm. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. [31 Cdo 2325/2008](#), uveřejněné pod číslem 29/2011 Sb. rozh. obč.; k výkladu unijnímu srov. zejm. rozsudky Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, ve věci [283/81](#), Srl CILFIT a další a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministero della sanità, a ze dne 15. 9. 2005, ve věci [C-495/03](#), Intermodal Transports BV proti Staatssecretaris van Financiën.)

52. Proto za dané situace, kdy se vzhledem k předmětu řízení v projednávané věci spočívajícímu nikoli v nárocích z odpovědnosti žalovaných za obsah uložených informací, nýbrž v ochraně (soutěžitelů či zákazníků) před nekalou soutěží vyplývající z konkrétního hospodářského způsobu provozování služby žalovaných, nepoužije ze shora uvedených důvodů právní úprava omezení odpovědnosti poskytovatele služby informační společnosti ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti (resp. čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu), přičemž samotná oblast právní úpravy nekalé soutěže není (z hlediska žalobcem tvrzeného důvodu nekalé soutěže) unijním právem harmonizována, nevzniká žádná další otázka, jež by se ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie týkala výkladu unijního práva (resp. jež by byla způsobilá ovlivnit rozhodnutí ve věci).

č. 61

53. Pouze pro úplnost lze dodat, že na úrovni unijního práva došlo v souvislosti s přijetím směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/790 ze dne 17. 4. 2019 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu a o změně směrnic 96/9/ES a 2001/29/ES v mezích působnosti této směrnice k zavedení částečně odlišného přístupu k posuzování právního postavení některých poskytovatelů služeb ukládání informací (resp. „poskytovatelů služeb pro sdílení obsahu online“ ve smyslu čl. 2 odst. 6 této směrnice), jde-li o odpovědnost poskytovatelů za ohrožení či porušení autorského práva a práv souvisejících.

54. Podle čl. 17 této směrnice poskytovatelé služeb pro sdílení obsahu online provádějí sdílení veřejnosti nebo zpřístupnění veřejnosti pro účely této směrnice, pokud poskytují veřejnosti přístup k dílům chráněným autorským právem nebo jiným předmětům ochrany nahraným svými uživateli. Poskytovatel této služby tudíž je (resp. má být) podle této právní úpravy zásadně autorskoprávně odpovědný za uložená a veřejně zpřístupněná data na jím provozovaném zařízení, ledaže splní (tzv. proaktivní) podmínky stanovené v odst. 4 tohoto článku.

55. Tato směrnice měla být v právních řádech členských států provedena do 7. 6. 2021, přičemž v České republice se tak dosud nestalo.

56. Lze tak uzavřít, že právní úprava omezení odpovědnosti poskytovatele služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytnutých uživatelem (služby datového úložiště) podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti se neprosadí při posouzení takových soukromých závazků z deliktu nekalé soutěže, jež nevyplývají z odpovědnosti tohoto poskytovatele za obsah informace uložené na žádost uživatele (resp. za zásah do soukromého práva k nehmotnému předmětu dotčenému touto informací), i kdyby tyto závazky s poskytováním (se způsobem poskytování) této služby hospodářsky souvisely.

Ústavní a mezinárodní východiska nekalé soutěže

57. Odvolacímu soudu lze přisvědčit, že právní úprava nekalé soutěže podle občanského zákoníku souvisí z ústavního hlediska zejména s ustanovením čl. 26 Listiny základních práv a svobod, které zaručuje svobodné podnikání.

58. Ústavní soud ve vztahu k ústavním souvislostem ochrany před nekalou soutěží dovodil, že právo na svobodné podnikání podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod, jež v tomto

případě působí jako objektivní hodnota ovlivňující výklad podústavního práva a má rovněž sloužit k ochraně podnikatelské činnosti před škodlivými zásahy jednotlivců (tj. v horizontální rovině), je nutno v souladu se zásadou materiálního právního státu zakotvenou v čl. 1 odst. 1 Ústavy vykládat tak, že dává obecným soudům povinnost poskytnout ochranu podnikatelské činnosti, pokud je do ní zasaženo způsobem, který se přičítá elementárním pravidlům férovosti a dobrým mravům soutěže, a svým účelem slouží k ochraně před agresivními, nemravnými a škodlivými praktikami ostatních soutěžních subjektů (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2009, sp. zn. [IV. ÚS 27/09](#)).

59. Jakožto právo hospodářské a sociální patří toto základní právo do skupiny těch základních práv, jichž se lze podle čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod domáhat pouze v mezích prováděcích zákonů. Tyto zákony, stanovující de facto konkrétní obsah daného ústavně zaručeného práva, musí být vůči nositeli tohoto základního práva uplatňovány ústavně konformním způsobem, přičemž čl. 4 odst. 4 Listiny zajišťuje určitou spodní mez omezení, resp. minimální standard tohoto základního práva. Ústavou garantovaný institut svobody podnikání a provozování jiné hospodářské činnosti může zákonodárce blíže upravit, nesmí jej však z právního řádu odstranit ani narušit jeho podstatu a smysl, resp. účel. Nadto musí být respektována i proporcionalita omezení tohoto institutu. Platí přitom, že výklad této zákonné úpravy musí být účelem a smyslem objektivní ústavní hodnoty svobodného podnikání garantované čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod zásadním způsobem ovlivněn a limitován (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. [I. ÚS 823/11](#)).

č. 61

60. Z uvedeného plyne, že právní úprava nekalé soutěže představuje způsob zákonného omezení ústavně zaručeného práva podnikat ve smyslu čl. 26 Listiny základních práv a svobod, proto při výkladu této zákonné úpravy musí být respektována proporcionalita omezení uvedeného ústavního práva, a to s ohledem na účel a smysl této objektivní ústavní hodnoty.

61. Nicméně vzhledem k tomu, že toto ústavní právo spadá do základních práv, jichž se lze domáhat pouze v mezích prováděcích zákonů, se uvedené posouzení (poměrování) proporcionality omezení tohoto základního práva při aplikaci zákonné úpravy nekalé soutěže odehrává v rámci samotného výkladu podmínek nekalé soutěže spočívajících v rozporu jednání soutěžitele v hospodářském styku s dobrými mravy soutěže způsobilého přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, neboť součástí tohoto základního práva je (jak vyplývá ze shora uvedených ústavních východisek) též ochrana před zásahy do výkonu podnikatelské činnosti agresivními, nemravnými a škodlivými praktikami ostatních soutěžitelů přičítacími se elementárním pravidlům férovosti a dobrým mravům soutěže.

62. Z práva mezinárodního navíc vyplývá závazek České republiky jako člena Unie na ochranu průmyslového vlastnictví zajistit příslušníkům Unie účinnou ochranu proti nekalé soutěži. Nekalou soutěží se v tomto smyslu rozumí každá soutěžní činnost, která odporuje poctivým zvyklostem v průmyslu nebo v obchodě. Zejména musí být zakázány 1. jakékoliv činy, které by mohly jakkoli způsobit záměnu s podnikem, výrobky nebo s průmyslovou nebo obchodní činností soutěžitele, 2. falešné údaje při provozování obchodu, které by mohly poškodit dobrou pověst podniku, výrobků nebo průmyslové nebo obchodní činnosti soutěžitele, 3. údaje nebo tvrzení, jejichž užívání při provozu obchodu by bylo s to uvádět veřejnost v omyl o vlastnosti, způsobu výroby, charakteristice, způsobilosti k použití

nebo o množství zboží (srov. čl. 10bis Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, vyhlášené pod č. 64/1975 Sb.).

63. Na úrovni zákonné úpravy pravidel hospodářské soutěže je ve smyslu uvedených ústavních a mezinárodněprávních východisek stanoveno, že nekalá soutěž se zakazuje (§ 2976 odst. 1 o. z.). Proto každé jednání v hospodářském styku, jež je v rozporu s dobrými mravy soutěže způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, je v hospodářské soutěži zakázáno a soutěžiteli vzniká delikt ní závazek takového jednání se zdržet. Je-li v řízení zjištěno, že určité jednání žalovaného v hospodářském styku (resp. určitý způsob jeho výkonu hospodářské soutěže) je jednáním v rozporu s dobrými mravy soutěže způsobilým přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, přičemž žalobce se v řízení domáhá uložení povinnosti žalovanému zdržet se takového zakázaného jednání, nelze důvodnost takto uplatněného (tzv. zápůrčího) nároku „znovu“ posuzovat z hlediska proporcionality omezení základního práva podnikat podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod.

č. 61

64. V této souvislosti lze připomenout, že svoboda podnikání je „v souladu s právem Evropské unie a vnitrostátními zákony a zvyklostmi“ uznána též podle čl. 16 Listiny základních práv Evropské unie (jež má na základě čl. 6 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii, ve znění Lisabonské smlouvy ze dne 13. 12. 2007 pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství, vyhlášené pod č. 111/2009 Sb. m. s., stejnou sílu jako zakládací smlouvy).

65. Byť podle čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie se její ustanovení použijí výhradně, pokud se uplatňuje právo Evropské unie, což není (jak zdůvodněno shora) případ projednávané věci, lze přesto v kontextu výkladu unijního práva podpůrně zmínit, že ochrana poskytnutá čl. 16 Listiny základních práv Evropské unie, jež se vztahuje na svobodu vykonávat hospodářskou nebo obchodní činnost, smluvní svobodu a volnou soutěž, včetně možnosti zvolit si hospodářského partnera, jakož i možnost určit cenu za plnění, nemá ani z hlediska unijního práva povahu absolutní výsady, nýbrž musí být posuzována ve vztahu ke své úloze ve společnosti a může být předmětem široké škály zásahů ze strany veřejné moci, jimiž lze ve veřejném zájmu stanovit hranice pro výkon hospodářské činnosti (srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 9. 9. 2004, ve spojených věcech [C-184/02](#) a [C-223/02](#), Španělské království a Finská republika proti Evropskému parlamentu a Radě Evropské unie, nebo ze dne 6. 9. 2012 ve věci [C-544/10](#), Deutsches Weintor eG proti Land Rheinland-Pfalz). Toto ustanovení podléhá odůvodněným omezením podle čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie, jež musí respektovat jejich podstatu a za současného dodržování zásady proporcionality musí být nezbytná a skutečně odpovídat cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého (srov. zejm. rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 1. 2013 ve věci [C-283/11](#), Sky Österreich GmbH proti Österreichischer Rundfunk, ze dne 30. 6. 2016 ve věci [C-134/15](#), Lidl GmbH & Co. KG proti Freistaat Sachsen, nebo ze dne 12. 7. 2018 ve věci [C-540/16](#), UAB „Spika“ a další proti Žuvininkystės tarnyba prie Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos).

66. V souvislosti s posuzováním způsobu poskytování služby ukládání informací nelze vyloučit, že svůj význam může mít vzhledem ke konkrétním okolnostem věci též poměrování zásahu do základního práva na svobodu projevu a na informace ve smyslu čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (resp. čl. 11 Listiny základních práv Evropské unie či čl. 10 Úmluvy

o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., popř. čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, vyhlášeného pod č. 120/1976 Sb.). A to (především) za předpokladu, že předmět řízení se týká zákazu či omezení rozsahu poskytování samotné služby ukládání informací, resp. omezení rozsahu či dostupnosti informací takto zpřístupňovaných (srov. zejm. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 6. 2015, ve věci č. [64569/09](#), Delfi AS proti Estonsku, resp. v souvislosti s obslužnou mobilní aplikací služby ukládání informací srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 20. 1. 2020, ve věci č. [201/17](#), Magyar Kétfarkú Kutya Párt proti Maďarsku).

K podmínkám nekalé soutěže

č. 61

67. Dovolací soud ve svém rozhodování dospěl k ustálenému závěru, že jednáním v nekalé soutěži je pouze takové jednání, které na základě individuálního posouzení věci a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem naplňuje všechny podmínky generální klauzule nekalé soutěže podle § 2976 odst. 1 o. z. Právní úprava nekalé soutěže chrání hospodářskou soutěž jako takovou. Ochrana hospodářské soutěže znamená na straně jedné dodržení fair pravidel soutěže, zejména nastavení alespoň srovnatelných výchozích podmínek nutných pro to, aby výsledky, jichž soutěžitel dosáhl, odpovídaly především jeho poctivě vynaloženému úsilí, na straně druhé vyžaduje též zachování přiměřeně „bezpečného“ trhu pro zákazníka (srov. obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. [32 Odo 1125/2006](#), uveřejněný pod číslem 96/2008 Sb. rozh. obč., dle účinné právní úpravy srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. [23 Cdo 4297/2018](#)).

68. Vedle podmínky spočívající v jednání soutěžitele v hospodářském styku je porušení dobrých mravů soutěže dalším z předpokladů, které musí být splněny, aby určité jednání mohlo být v souladu s § 2976 odst. 1 o. z. označeno za nekalou soutěž. Právě užití pojmu dobré mravy soutěže řadí toto ustanovení k právním normám s relativně neurčitou hypotézou. Dobré mravy judikatura ustáleně charakterizuje jako souhrn společenských, kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují jistou neměnnost, vystihují podstatné historické tendence, jsou sdíleny rozhodující částí společnosti a mají povahu norem základních (srov. obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. 3 Cdon 69/96).

69. V obecné rovině představují dobré mravy souhrn etických, obecně zachovávaných a uznávaných zásad, jejichž dodržování je mnohdy zajišťováno i právními normami tak, aby každé jednání bylo v souladu s obecnými morálními zásadami demokratické společnosti. Tento obecný horizont, který vývojem společnosti rozvíjí i svůj morální obsah v prostoru a čase, musí být posuzován z hlediska konkrétního případu a také v daném čase, na daném místě a ve vzájemném jednání účastníků právního vztahu. Výklad rozhodných podmínek pro závěr, že konkretizované jednání stojí „v rozporu s dobrými mravy“, je z povahy věci založen v rovině tzv. soudního uvážení směřujícího k vymezení relativně neurčitého pojmu. Interpretace právní normy zde vystihuje požadavek stanovit - a to zpravidla jen demonstrativním výčtem konkrétních znaků nebo určením neuzavřené množiny obecných hledisek - kritéria, s jejichž pomocí se lze k normativně užitému pojmu přiblížit

(srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 2. 1998, sp. zn. [II. ÚS 249/97](#), nebo ze dne 3. 11. 2015, sp. zn. [I. ÚS 2386/15](#))

70. Pojem dobré mravy soutěže je však třeba poněkud modifikovat, a to právě proto, že se uplatňují v hospodářské soutěži, tj. v prostředí, kde cílem je na trhu se prosadit, získat zde oproti jiným výhodu, což předpokládá jistou míru agresivity a „podnikatelské vychytralosti“. Je však třeba vždy dodržet korektní a soutěžně přijatelné metody. Samozřejmým předpokladem jednání v souladu s dobrými mravy soutěže je zachovat poctivost a slušnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. [23 Cdo 4554/2017](#)).

č. 61

71. Dobré mravy soutěže proto představují zvláštní kategorii odlišnou od dobrých mravů jako takových a spjatou s principy poctivého hospodářského styku. Soutěžení na trhu připouští určitou míru agresivity, avšak ani zde se nelze dopouštět jednání, které je ve vztahu k ostatním soutěžitelům zákeřné, podvodné či parazitující nebo předstupuje před spotřebitelem a zákazníky s klamavými údaji (srov. obdobně podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2011, sp. zn. [23 Cdo 5184/2009](#), a ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. [23 Cdo 3338/2012](#), či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2015, sp. zn. [23 Cdo 1962/2015](#)).

72. Ve vztahu k podmínce nekalé soutěže spočívající ve způsobilosti jednání soutěžitele přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům dospěl dovolací soud ve svém rozhodování k závěru, podle kterého se pro posouzení určitého jednání jako jednání nekalosoutěžního vyžaduje pouhá způsobilost přivodit újmu soutěžitelům nebo zákazníkům, není tedy nutný sám vznik újmy. Možnost, že jednomu nebo druhému z uvedených subjektů bude způsobena újma, musí být ovšem možností reálnou, nikoliv vyspekulovanou a velmi nepravděpodobnou. Pokud by určité jednání bylo zakazováno jen na základě vysoce teoretické možnosti újmy, šlo by o málo důvodné omezení podnikatelské svobody. Zákon nijak neurčuje rozsah újmy, která musí z určitého jednání alespoň hrozit, aby takové jednání mohlo být posouzeno jako nekalosoutěžní. Nehovoří např. o újmě značného rozsahu, újmě podstatné apod. Lze však dospět k názoru, že újma (ať již hrozící nebo skutečně existující) v zanedbatelném rozsahu vlastně újmou není (srov. obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2008, sp. zn. [32 Cdo 139/2008](#)).

73. Dovolací soud dále formuloval závěr, podle kterého u podmínky nekalé soutěže spočívající ve způsobilosti jednání soutěžitele přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům není třeba současně zkoumat snahu soutěžitele zjednat pro sebe či jiného prospěch, neboť tuto podmínku generální klauzule neobsahuje. Může se jednat jak o újmu materiální (škodu), tak i újmu imateriální (srov. obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. [32 Odo 1125/2006](#), uveřejněný pod číslem 96/2008 Sb. rozh. obč.).

74. Podmínkou nekalé soutěže naopak není existence zavinění na straně soutěžitele. Právní úprava vymezující podmínky nekalé soutěže volní složku projevu vůle (zavinění úmyslné či nedbalostní, zakládající možnost vyvinění – exkulpace) neřeší, ale právě naopak odpovědnost rušitele zakládá na objektivním principu (srov. obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2006, sp. zn. [32 Odo 1230/2005](#)).

K nekalé soutěži v souvislosti s provozováním služby ukládání informací

75. Ze shora uvedených východisek plyne, že jsou-li splněny podmínky nekalé soutěže stanovené v tzv. generální klauzuli podle § 2976 odst. 1 o. z., není z hlediska vzniku deliktu nekalé soutěže významné, zda, popř. do jaké míry, naplňuje jednání soutěžitele rovněž některou (resp. některé) ze zvláštních skutkových podstat nekalé soutěže ve smyslu jejich demonstrativního výčtu uvedeného v § 2976 odst. 2 o. z. Proto jednáním v rozporu s dobrými mravy soutěže může být i takové jednání, jež pod žádnou takto zákonem vymezenou skutkovou podstatu nespadá. Je tomu tak proto, že právo proti nekalé soutěži tímto reaguje na nápaditou, tvořivou povahu lidského jednání, jehož nejružnější kladné i problematické projevy se nedají v jejich konkrétnosti předvídat (v právní teorii srov. HAJN, Petr.: § 2976. In ŠVESTKA, Jiří, DVOŘÁK, Jan, FIALA, Josef. Občanský zákoník. Komentář. Svazek VI. Praha: Wolters Kluwer, 2014, str. 1166).

č. 61

76. Za jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže je rozhodovací praxí i právní teorií ustáleně považováno rovněž takové jednání, jež je založeno na nepoctivém využití soutěžních výkonů jiného soutěžitele či na soutěžním těžení za účelem získání prospěchu, jehož by jinak soutěžitel (vůbec nebo nikoli za jím skutečně vynaložené náklady) nedosáhl. Nekalou soutěží tak nemusí být pouze parazitování na pověsti závodu, výrobku nebo služby jiného soutěžitele ve smyslu § 2982 o. z., nýbrž i nekalé využití dalších hodnot spojených se závodem jiného soutěžitele (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2020, sp. zn. [23 Cdo 2027/2020](#)).

77. Za nekalosoutěžní je proto nutno považovat i takové jednání, při němž jeden soutěžitel těží z úsilí a nákladů druhého soutěžitele, neboť tak získává soutěžní výhodu spočívající v tom, že sám nemusí takové náklady vynakládat (srov. též pojem „*free riding*“). Není při tom nutné, aby soutěžní výkon prvního soutěžitele byl nadprůměrný nebo nějak zvláštní [srov. obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2010, sp. zn. [23 Cdo 2962/2009](#); v právní teorii srov. např. HAJN, Petr. Práva průmyslová a právo proti nekalé soutěži. In HORÁČEK, Roman, ČADA, Karel, HAJN, Petr. Práva k průmyslovému vlastnictví. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 458. ONDREJOVÁ, Dana. Tzv. soudcovské (nepojmenované) skutkové podstaty nekalé soutěže pohledem nové systematiky. Obchodněprávní revue, roč. 2014, č. 10, str. 287)].

78. V této souvislosti již starší rozhodovací praxe dovodila, že určité jednání, jež jest o sobě bezvadné, může se stát s hlediska dobrých mravů soutěže závadným, bylo-li předsevzato za jistých okolností anebo v určité konstelaci (srov. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 10. 6. 1932, sp. zn. RV I 898/31, uveřejněné pod č. 11742/1932 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských). Nekalou soutěží je rovněž takové jednání, jímž si soutěžitel v rozporu s dobrými mravy soutěže zjedná na újmu ostatních soutěžitelů mezi nimi soutěžní výhodu, již vzniká ve vzájemných soutěžních vztazích a stycích soutěžitelů porucha, jeho soutěžní přednost a soutěžní újma ostatních soutěžitelů (srov. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 6. 6. 1930, sp. zn. RV I 1557/29, uveřejněné pod č. 9971/1930 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských). Poškození soutěžitelovo může být v tom, že se zneužíváním cizí myšlenky, cizího nápadu, cizí práce a cizího do jich realizace investovaného nákladu ohrožuje a podkopává soutěžitelská jeho pozice a znehodnocuje jeho soutěžitelský náskok, jehož svou pílí i finanční obětmi nabyl

(srov. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 5. 4. 1932, sp. zn. R I 75/32, uveřejněné pod č. 11539/1932 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských).

79. Jednání v nekalé soutěži může spočívat rovněž v takovém jednání, jež porušuje předpisy soukromého či veřejného práva a jehož důsledkem je v hospodářském styku rozpor s dobrými mravy soutěže způsobilý přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, resp. je-li důsledkem porušení těchto předpisů získání soutěžní výhody, kterou by rušitel bez tohoto porušení právních předpisů nezískal (srov. obdobně na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2013, sp. zn. [23 Cdo 4285/2010](#), podle účinné právní úpravy srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. [23 Cdo 4554/2017](#); v právní teorii srov. např. ONDREJOVÁ, Dana. § 2976. In HULMÁK, Milan a kol. Občanský zákoník. VI. Závazkové právo. Zvláštní část. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 1776; ze zahraničních právních úprav srov. výslovně zejm. § 3a německého zákona proti nekalé soutěži z roku 2004).

80. Ze shora uvedených východisek rovněž plyne, že nekalosoutěžního jednání se dopouští nejen takový soutěžitel, který sám porušuje či odnímá hodnoty spojené se závodem určitého soutěžitele nebo který je sám odpovědný za soutěžní porušení předpisů soukromého či veřejného práva, nýbrž může se jednat i o takového soutěžitele, jenž vzhledem ke konkrétním okolnostem výkonu jeho hospodářské činnosti objektivně vytváří v rozporu s dobrými mravy soutěže podmínky pro takovéto jednání jiné osoby či z výsledků takového jednání jiného těží s důsledky způsobilými přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům.

81. Je tomu tak již proto, že zákonná úprava deliktu nekalé soutěže je při splnění zákonem stanovených podmínek založena na objektivním principu, jenž okruh nekalosoutěžních situací ani okruh soutěžitelů, jejichž jednání je způsobilé v rozporu s dobrými mravy soutěže přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, nikterak v tomto směru neomezuje.

82. Zároveň se tím v poměrech právní úpravy nekalé soutěže promítá soukromoprávní zásada, že každý (tedy i soutěžitel v hospodářském styku) má povinnost jednat poctivě a že nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu (§ 6 o. z.).

83. Shora uvedené závěry se uplatní i v případě poskytovatelů služeb informační společnosti, včetně poskytovatelů služby ukládání informací, neboť tito poskytovatelé nejsou při své hospodářské činnosti z odpovědnosti za porušení pravidel hospodářské soutěže (resp. nejde-li o samotnou odpovědnost za obsah informací uložených na žádost uživatele) nijak vyloučeni.

Sjednání a placení odměny poskytovatelem služby ukládání informací

84. Jak zdůvodněno shora, posouzení otázky, zda jednání určitého soutěžitele v hospodářském styku je způsobilé v rozporu s dobrými mravy soutěže přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, je třeba posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci, což platí i pro posouzení konkrétního způsobu, jakým poskytovatel služby informační společnosti provozuje v hospodářském styku svoji službu.

85. V projednávané věci přitom žalobce nespatřuje nekalosoutěžní jednání žalovaných v samotném poskytování služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytnutých uživatelem, nýbrž v konkrétním způsobu, jakým je tato služba žalovaných provozována. A to především v souvislosti s obsahem smluvních ujednání, která žalované sjednávají se svými uživateli. Tedy jinak řečeno, závadným je shledáván určitý konkrétní obchodní model poskytování jejich služby, nikoli samotné ukládání (určitých) informací jako takových.

86. Jak zdůvodněno shora, sama skutečnost, že poskytovatel služby ukládání informací není při splnění podmínek podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti odpovědný za samotné porušování práv k nehmotným předmětům tvořícím obsah informace uložené uživatelem této služby [a i v takovém případě tomu je tak pouze tehdy, pokud provozovaná služba představuje pouze neutrální, čistě technický a automatický prostředek zpracování informací, srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 23. 3. 2010, ve spojených věcech [C-236/08](#), [C-237/08](#) a [C-238/08](#), Google France SARL a Google Inc. proti Louis Vuitton Malletier SA, Google France SARL proti Viaticum SA and Luteciel SARL a Google France SARL proti Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL a dalším, a ze dne 12. 7. 2011 ve věci [C-324/09](#), L'Oréal SA a další proti eBay International AG a dalším], nevylučuje, aby konkrétní způsob provozování této služby objektivně představoval jednání v hospodářském styku v rozporu s dobrými mravy soutěže způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, neboť se v tomto směru jedná o odlišný (byť třeba souběžně existující) typ právní odpovědnosti založený na splnění odlišných podmínek.

87. Proto za situace, kdy podmínky provozování služby ukládání informací (zejm. její technické nastavení, např. co do druhu, velikosti či jiné povahy datových souborů způsobilých k uložení, okruhu uživatelů služby, míry veřejného zpřístupnění ukládaných informací apod.) umožňují jejím uživatelům v nezanedbatelném (tj. soutěžně významném) rozsahu veřejně zpřístupňovat informace (datové soubory) porušující práva třetích osob k jejich duševnímu vlastnictví, může určitý způsob (obchodní model) provozování této služby naplnit podle konkrétních okolností znaky nekalé soutěže, a to bez ohledu, zda poskytovatel této služby (zároveň) odpovídá či neodpovídá za obsah takto uložených informací.

88. V takovém případě lze způsob (obchodní model) provozování služby ukládání informací považovat za rozporný s dobrými mravy soutěže a objektivně způsobilý přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům zásadně tehdy, je-li významnou součástí tohoto způsobu (obchodního modelu) provozování služby sjednávání a vyplácení odměny (úplaty) k rukám uživatelů, jejíž výše je přímo vázána na počet či rozsah stahování jimi uložených souborů jinými uživateli, aniž by poskytovatel služby při vyplácení takové odměny zároveň přiměřeným způsobem ověřil, zda tato odměna není placena uživateli v souvislosti s jeho porušováním práv duševního vlastnictví.

89. Je tomu tak proto, že objektivním důsledkem takto provozovaného způsobu (obchodního modelu) poskytování předmětné služby je přímé vyvolání hospodářské motivace jejich uživatelů na zpřístupňování právě takových datových souborů, o jejichž obsah je mezi členy uživatelské veřejnosti zájem a jež jsou z tohoto důvodu významnými hospodářskými statky, tedy zpravidla předměty chráněnými právy duševního vlastnictví, což vyplývá ze samotné podstaty duševně vlastnické ochrany v současném pojetí a jejího společenského opodstatnění

(tj. zejm. z hlediska převažující duševně vlastnické teorie majetkové, resp. osobně majetkové; k tomu v právní teorii např. DRAHOS, Peter. *A Philosophy of Intellectual Property*. New York: Routledge, 2016, str. 119 a násl.).

90. Poskytování takové odměny, ať už v podobě peněžní či jiné (např. v podobě zpřístupnění tzv. prémiových uživatelských účtů, partnerských programů či jiných výhod při poskytování služby informační společnosti), či jiné výhody pak dle názoru dovolacího soudu zásadně představuje jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže, neboť poskytovatel služby tímto jednáním objektivně vytváří nepoctivé hospodářské prostředí, jež motivuje uživatele služby k jejímu využívání způsobem založeným na protiprávním využívání cizích předmětů duševního vlastnictví a porušování práv k nim. Pokud objektivním důsledkem takto nastaveného způsobu (obchodního modelu) poskytování dané služby je vznik (resp. možnost vzniku) hospodářsky významného nepoctivého těžení provozovatele služby z jím hospodářsky podporovaného a udržovaného protiprávního stavu způsobilého přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům (resp. právně nebezpečné situace), je třeba takový způsob (obchodní model) provozování služby považovat za jednání v nekalé soutěži.

91. S tím pak souvisí, že poskytovatel služby ukládání informací prostřednictvím uvedeného (incentivního) způsobu (obchodního modelu) poskytování své služby je objektivně schopen vstupovat na trh služeb zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví, tedy na trh odlišný oproti samotnému trhu služeb ukládání informací. Přitom není významné, zda konkrétní soutěžitelé na trhu zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví tak činí prostřednictvím některé služby informační společnosti, jako kupř. audiovizuální mediální služby na vyžádání podle zákona č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání a o změně některých zákonů, nebo způsobem odlišným.

92. Na takto zasaženém trhu je zpravidla objektivním důsledkem tohoto způsobu (obchodního modelu) provozování služby ukládání informací jeho způsobilost přivodit újmu jiným soutěžitelům získáním nepoctivé soutěžní výhody v hospodářském styku v podobě konkurenčního předstihu jiných (řádných) soutěžitelů a potažmo snížením nebo omezením jejich soutěžního uplatnění, resp. snížením tržního odbytu jejich soutěžních výkonů v důsledku nekalého nabytí výhodnějšího postavení poskytovatele předmětné služby, jenž těžením z protiprávního stavu nemusí vynakládat výdaje, které by jinak pro dosažení shodného postavení v hospodářské soutěži musel (měl-li by vůbec takovou možnost) vynaložit. V konečném důsledku je tak tento způsob výkonu hospodářské soutěže (resp. soutěžitelem zvolený obchodní model provozování jeho služby) zásadně způsobilý vyvolat jak nemajetkovou újmu spočívající ve ztrátě nebo snížení soutěžního (hospodářského) uplatnění ostatních soutěžitelů působících na dotčeném trhu, tak i majetkovou újmu v podobě ušlého zisku těchto soutěžitelů.

93. Přitom z hlediska podmínek nekalé soutěže není významné, jak zdůvodněno shora, zda k újmě na straně jiných soutěžitelů na dotčeném trhu skutečně dochází, musí se jednat (pouze) o reálnou možnost vzniku takové újmy. Stejně tak není významné, zda soutěžitel ke vzniku nekalé soutěžní situace záměrně směřuje (resp. zda narušení hospodářské soutěže zavinil), ani to, zda z nekalosoutěžního jednání má sám či jiná osoba skutečný prospěch (zisk).

94. Proto lze mít za to, že je to právě daný způsob (obchodní model) hospodářské činnosti, který odlišuje (prostou) službu ukládání informací (tj. službu na trhu určitých služeb informační

společnosti) od zdroje nekalé soutěže na trhu zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví založeného svým objektivním uspořádáním na nepoctivém těžení z porušování soukromých práv jiných osob.

95. V tomto směru lze poukázat též na rozhodovací praxi Soudního dvora, jenž význam přijetí „hospodářského modelu podněcujícího uživatele, aby uskutečňovali protiprávně sdělování chráněných obsahů veřejnosti“ zdůraznil při řešení související otázky autorskoprávní odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací za obsah informací uložených na žádost uživatele (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 6. 2021, ve spojených věcech [C-682/18 a C-683/18](#), Frank Peterson proti Google LLC, YouTube Inc., YouTube LLC, Google Germany GmbH a Elsevier Inc. proti Cyando AG).

96. Podpůrně lze zmínit též obdobné závěry formulované v zahraniční rozhodovací praxi. Německý Spolkový soudní dvůr k důsledkům obdobného obchodního modelu („*Geschäftsmodell*“) služby ukládání informací založeného na odměňování uživatelů podle rozsahu stahování jimi uložených souborů ostatními uživateli shledal, že daný obchodní model může být způsobilý vytvářet značné nebezpečí využívání služby za účelem hromadného porušování cizích práv, umožňujícího provozovateli služby prostřednictvím obchodní pobídky uživatelům k takovému porušování navyšovat vlastní příjmy, zejména prodejem zpoplatněných nabídek tzv. prémiových účtů usnadňujících uživatelům komfortnější přístup k takto nabytému atraktivnímu, a tudíž i zpravidla protiprávnímu, obsahu. [Srov. v souvislosti s aplikací tamní doktríny obecného negatorního závazku, resp. subjektivní prevenční povinnosti, při zásahu do cizího absolutního práva („*Störerhaftung*“) na oblast poskytování služeb ukládání informací rozsudky ze dne 15. 8. 2013, sp. zn. [I ZR 80/12](#), ze dne 15. 1. 2009, sp. zn. [I ZR 57/07](#), či ze dne 12. 7. 2012, sp. zn. [I ZR 18/11](#)]. Obdobně pak srov. rozsudek Vrchního soudu Anglie a Walesu ze dne 29. 3. 2010 ve věci sp. zn. HC08C03346, Twentieth Century Fox Film Corporation & Anor v Newzbin Ltd, (2010) EWHC 608 (Ch), založený na zjištění, že žalovaný prostřednictvím způsobu poskytování své služby vytvářel podporu a asistenci prémiovým uživatelům při porušování cizích práv, čímž dosahoval vlastního zisku. K významu aktivní role poskytovatele služby ukládání informací pro vznik jeho deliktní odpovědnosti srov. též rozsudek italského Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. 9133/2015, uveřejněný v IIC - International Review of Intellectual Property and Competition Law, roč. 2020, č. 3, str. 389-402. Obdobně pak k významu stavu „záměrné slepoty“ poskytovatele služby vůči obsahu ukládaných informací společně s možností uplatňování podstatného vlivu poskytovatele služby na aktivity uživatelů a s tím souvisejícího majetkového prospěchu v přímé souvislosti s porušováním práv třetích osob na základě tamní úpravy souvisejícího omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací srov. např. rozsudek Odvolacího soudu Spojených států amerických, druhého obvodu, ze dne 5. 4. 2012, sp. zn. [676 F.3d 19](#), Viacom International, Inc. proti YouTube, Inc. Obdobně pak v tomto smyslu srov. též rozsudek japonského Vrchního soudu pro duševní vlastnictví ze dne 8. 9. 2010, sp. zn. [2009 Ne 10078](#), uveřejněný na webových stránkách uvedeného soudu.

97. Na odpovědnostní souvislosti obdobně založených obchodních modelů provozování služby ukládání informací poukazuje též významná část právní teorie. (K významu míry obchodní aktivity poskytovatele služby ukládání informací srov. např. HUSOVEC, Martin. Zdpovednosť na internete podľa českého a slovenského práva. Praha: CZ.NIC, 2014, str. 153. ČERMÁK, Jiří,

MALIŠ, Petr. Odpovědnost za cizí obsah zpřístupněný prostřednictvím Internetu. In JANSÁ, Lukáš, OTEVŘEL, Petr, ČERMÁK, Jiří, MALIŠ, Petr, HOSTAŠ, Petr, MATĚJKA, Michal, MATEJKA, Ján. Internetové právo. Praktický průvodce. Brno: Computer Press, 2016, str. 165. K rozdílnému charakteru a některým důsledkům obvykle uplatňovaných typů obchodních modelů služeb ukládání informací srov. např. KORBEL, František, CHOLASTA, Roman, MOLITORISOVÁ, Alexandra. Safe harbour: vyloučení odpovědnosti poskytovatelů hostingových služeb za obsah vložený uživateli Internetu. Soudce, 2016, č. 6, str. 11. Konkrétně v nekalosoutěžních souvislostech srov. TELEČ, Ivo. Právo duševního vlastnictví v informační společnosti. Zakázané těžení a nebezpečná situace na elektronických úložištích dat. Praha: Leges, 2015, str. 145 a násl. V mezinárodní teorii srov. obdobně např. NORDEMANN, Jan Bernd a kol. Liability of Online Service Providers for Copyrighted Content – Regulatory Action Needed? In-Depth Analysis. European Parliament, 2018, str. 12. VISSER, Dirk. Conclusion Sought: Blocking Orders – A view from the EU. In GENDREAU, Ysolde (ed.). Le droit d’auteur en action: perspectives internationales sur les recours. Montreal: ALAI, 2019, str. 326. Za spíše výjimečné lze považovat některé závěry právní teorie založené na odlišném přístupu, srov. např. MAISNER, Martin. Snaha o zakázané těžení ze zdánlivé absence výslovné legislativní úpravy a nebezpečná situace pro poskytovatele služeb informační společnosti, dostupné online z <http://www.bulletin-advokacie.cz/>.

č. 61

98. Podpůrně lze v tomto směru zmínit též závěr Výkladového stanoviska odboru poštovních služeb a služeb informační společnosti Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky ze dne 12. 9. 2012 k problematice odpovědnosti poskytovatelů služeb informační společnosti, kteří pasivně hostí nebo „přenášejí“ obsah, podle § 3 a § 6 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti, podle kterého (v souvislosti se související problematikou omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací) je právně významnou skutečností rovněž vědomost poskytovatele služby, že výše jeho příjmů nebo výnosů přímo souvisí s mírou protiprávního obsahu ukládaných uživateli.

99. Pro úplnost lze rovněž uvést, že na trhu služeb ukládání informací v současnosti existují a jsou používána taková opatření, která i v podmínkách masového využívání těchto služeb jsou způsobilá efektivním způsobem redukovat možnost odměňování uživatelů těchto služeb v souvislosti s jejich ohrožováním či porušováním práv duševního vlastnictví. (V tomto směru lze poukázat též na stanovisko generálního advokáta Soudního dvora ze dne 16. 7. 2020, ve spojených věcech [C-682/18 a C-683/18](#), Frank Peterson proti Google LLC, YouTube LLC, YouTube Inc., Google Germany GmbH a Elsevier Inc. proti Cyando AG.)

100. Vzhledem ke shora uvedeným důvodům tak lze uzavřít, že vyplácí-li poskytovatel služby ukládání informací (veřejného datového úložiště), jež umožňuje jejím uživatelům prostřednictvím jimi ukládaných informací v soutěžně významném rozsahu ohrožovat či porušovat práva duševního vlastnictví, těmto uživatelům odměnu, jejíž výše je závislá na počtu či rozsahu stahování jimi uložených datových souborů jinými uživateli, aniž by přiměřeným způsobem ověřil, zda tato odměna není placena v souvislosti s ohrožováním či porušováním práv duševního vlastnictví, dopouští se zásadně nekalé soutěže podle § 2976 odst. 1 o. z.

Provozování elektronického vyhledavače uložených informací

101. Jak zdůvodněno shora, nekalá soutěž poskytovatele služby ukládání informací souvisí zásadně s takovým způsobem (obchodním modelem) jejího provozování, jenž se vymyká pouhému technickému zajišťování elektronického úložiště dat pro uživatele, a jehož důsledkem je způsobilost vzniku újmy na straně jiných soutěžitelů či zákazníků, a to zpravidla na trhu služeb zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví.

102. Je třeba rovněž zohlednit, jak v obecné rovině zdůvodněno shora, že provozování elektronického vyhledavače informací je úzce spjato se samotnou dostupností veřejně zpřístupňovaných informací jako takových, a tudíž při posuzování důsledků provozování takové služby má svůj význam též poměrování případného zásahu do základního práva na svobodu projevu a na informace ve smyslu čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (a shora uvedených mezinárodních smluv).

č. 61

103. Ze shora uvedeného plyne, že v případě elektronického vyhledavače informací použitého jako součást služby ukládání informací (veřejného datového úložiště) mohou být shora uvedené nekalosoutěžní důsledky spjaty s takovým obchodním modelem poskytování této služby, jenž není v tomto směru založen na neutrálním, čistě technickém a automatickém prostředku zpracování informací. Proto za nekalou soutěž je možno shledávat zásadně takové situace, kdy způsob zpracování uložených informací ze strany poskytovatele služby přesahuje tento rámec a je spjat s aktivní rolí poskytovatele služby směřující k ovlivnění dosažených výsledků vyhledávání nad rámec samotného (automatizovaného a pokud možno co nej přesnějšího) výběru informací podle objektivních kritérií nebo o jiné obdobné nakládání s nimi.

104. Může se tak jednat např. o některé způsoby prezentace, popisování, komentování, recenzování, resp. obecně vzato o některé formy indexování, nebo uživatelské či jiné přizpůsobování těchto informací způsobem, že v důsledku těchto činností poskytovatel služby uložené informace zná a kontroluje a objektivně tak svojí činností vstupuje (nad rámec své činnosti na trhu služeb informační společnosti) na trh zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví. [Ohledně souvisejících závěrů co do významu aktivní role poskytovatele služby informační společnosti při provozování optimalizace pro vyhledavače na internetu ve vztahu k související problematice podmínek tzv. bezpečného přístupu poskytovatele této služby srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 3. 2010, ve spojených věcech [C-236/08](#), [C-237/08](#) a [C-238/08](#), Google France SARL a Google Inc. proti Louis Vuitton Malletier SA, Viaticum SA, Luteciel SARL a Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL a dalším.]

105. Proto poskytování služby ukládání informací s využitím elektronického vyhledavače uložených informací, aniž by poskytovatel služby nad rámec samotného průběhu automatického (technického, pasivního) procesu soutěžně významným způsobem ovlivňoval výsledky takového vyhledávání nebo s uloženými informacemi jinak obdobně nakládal, nelze samo o sobě považovat za nepoctivé soutěžní těžení poskytovatele služby z hospodářských výkonů jiných soutěžitelů, resp. opuštění samotného trhu poskytování služeb ukládání informací, či jiné jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům.

106. Lze tak uzavřít, že provozování služby ukládání informací (veřejného datového úložiště) s využitím elektronického vyhledavače uložených informací nepředstavuje jednání v nekalé soutěži pouze proto, že součástí výsledků vyhledávání může být datový soubor, jehož obsah ohrožuje či porušuje právo duševního vlastnictví, pokud poskytovatel této služby (aktivně) neovlivňuje výsledky vyhledávání nad rámec samotného automatického procesu ani s nimi jinak nenakládá takovým soutěžně významným způsobem, že by tím vstupoval na trh zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví.

K právům na ochranu před nekalou soutěží

107. Podle § 2988 o. z. věty první osoba, jejíž právo bylo nekalou soutěží ohroženo nebo porušeno, může proti rušiteli požadovat, aby se nekalé soutěže zdržel nebo aby odstranil závadný stav.

108. Jak zdůvodněno shora, právo domáhat se zdržení nekalosoutěžního jednání má preventivní povahu (aniž by zároveň musely být splněny předpoklady prevenční zakročovací povinnosti podle § 2900 o. z.) a jeho uplatněním se dotčená osoba brání proti tomu, aby se jednání, jímž jsou poškozena její práva, opakovalo, nebo aby bylo pokračováno v jednání, které představuje zásah do jejích práv, popř. odvrací hrozbu, že by k takovému zásahu mohlo dojít. Proto se lze tohoto práva úspěšně domáhat tehdy, pokud se žalovaný nekalosoutěžního jednání stále dopouští, resp. hrozí pokračování či opakování tohoto jednání (srov. např. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 10. 3. 1939, sp. zn. Rv I 662/38, uveřejněné pod č. 17256/1939 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ve věcech občanských, či rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2013, sp. zn. [23 Cdo 3893/2010](#), a ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. [23 Cdo 2939/2011](#)).

109. Uplatněním tohoto práva u soudu (v podobě tzv. zápůččího nároku) se může žalobce domáhat, aby byla žalovanému uložena povinnost spočívající ve zdržení se určitého nekalosoutěžního jednání (tj. povinnost omisivní povahy). Jelikož je nekalá soutěž zákonem zakázána, nelze důvodnost takto uplatněného nároku dále posuzovat z hlediska vhodnosti, přiměřenosti, hospodárnosti či jiných obdobných okolností souvisejících se splněním deliktního závazku soutěžitele zdržet se zakázaného nekalosoutěžního jednání. Na tom nic nemění, že i v případě výkonu práva na ochranu před nekalou soutěží může být výjimečně, vzhledem ke konkrétním okolnostem věci, shledáno jeho zjevné zneužití, jež nepožívá ochrany (§ 8 o. z.).

110. Oproti tomu právo na odstranění závadného stavu vzniklého v důsledku jednání v nekalé soutěži má restituční povahu a směřuje k odstranění závadných důsledků, které nekalosoutěžní jednání (již) přivodilo. Tuto povinnost lze proto uložit tehdy, pokud protiprávní stav již nastal a nadále trvá (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2006, sp. zn. [32 Odo 1370/2005](#), a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2020, sp. zn. [23 Cdo 88/2020](#)).

111. Uplatněním tohoto práva u soudu (v podobě tzv. odstraňovacího nároku) se může žalobce domáhat, aby byla žalovanému uložena povinnost konat takovým způsobem, aby konkrétní závadný důsledek nekalosoutěžního jednání byl odklizen (tj. povinnost komisivní povahy). Z povahy tohoto nároku vyplývá, že se žalobce může po žalovaném

úspěšně domáhat takového jednání, kterým se obnovuje (restituuje) původní stav do podoby před jeho (již nastalým) poškozením nekalou soutěží, nikoli však určení konkrétního způsobu, jakým by měl žalovaný v hospodářské soutěži dle představy žalobce do budoucna vystupovat, resp. jakým způsobem se má žalovaný do budoucna nekalosoutěžního vyvarovat a splnit tak svoji povinnost se určitého nekalosoutěžního jednání zdržet (ke splnění povinnosti z tzv. záporného nároku obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. [25 Cdo 27/2020](#), uveřejněný pod číslem 59/2021 Sb. rozh. obč.).

112. Tato práva může za podmínek § 2989 odst. 1 o. z. uplatnit též osoba oprávněná hájit zájmy soutěžitelů nebo zákazníků, a to nejen v případech zvláštních skutkových podstat nekalé soutěže (s výjimkou podle § 2982 až § 2985 o. z.), nýbrž i v případě jiných jednání, jež splňují znaky nekalé soutěže podle generální klauzule v § 2976 odst. 1 o. z. To plyne již ze samotné demonstrativní povahy výčtu zvláštních skutkových podstat nekalé soutěže podle § 2976 odst. 2 o. z., jež není (negativním) vymezením rozsahu aktivní legitimace shora uvedených osob podle § 2989 odst. 1 o. z. nikterak dotčena (srov. v právní teorii obdobně např. HAJN, Petr. § 2989. In ŠVESTKA, Jiří, DVOŘÁK, Jan, FIALA, Josef. Občanský zákoník. Komentář. Svazek VI. Praha: Wolters Kluwer, 2014, str. 1231, ONDREJOVÁ, Dana. Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 297. CHALOUPKOVÁ, Helena, HOLÝ, Petr, URBÁNEK, Jiří. Mediální právo. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 386).

č. 61

113. Podle § 155 odst. 4 o. s. ř. ve věcech ochrany práv porušených nebo ohrožených nekalým soutěžním jednáním, ochrany práv z duševního vlastnictví a ve věcech ochrany práv spotřebitelů může soud účastníkovi, jehož žalobě vyhověl, přiznat na jeho návrh ve výroku rozsudku právo rozsudek uveřejnit na náklady neúspěšného účastníka; podle okolností případu soud stanoví též rozsah, formu a způsob uveřejnění.

114. Ve vztahu k tomuto nároku účastníka řízení (jehož žalobě soud vyhověl) dovolací soud ve své rozhodovací praxi přisvědčil závěru právní teorie, podle kterého pro případ částečného úspěchu ve věci je nutno, aby účastník měl úspěch alespoň v převážné části věci; pokud by v převážné části neuspěl, bylo by sotva čím odůvodnitelné, aby byla účastníku, který naopak v převážné části uspěl, uložena povinnost uhradit náklady spojené s uveřejněním rozsudku. Ohledně rozsahu, formy a způsobu uveřejnění má soud „volnou ruku“. Co do rozsahu, formy a způsobu uveřejnění rozsudku bude zásadně předurčující rozsah, forma a způsob závadného jednání. V tomto směru není soud zcela vázán návrhem, naopak rozsah, formu a způsob podle okolností stanoví tím, že např. modifikuje velikost, písmo, umístění, podobu, četnost nebo jiné modality uveřejnění. Otevřenost možností uveřejnění soudům dovoluje je realizovat nejen v tradičních médiích, ale i na sociálních sítích, webových stránkách apod. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2015, sp. zn. [23 Cdo 7/2013](#)).

115. Na základě těchto východisek dovolací soud uzavřel, že uveřejnění pouze výroku rozsudku je nedostatečné. Účelem uveřejnění rozsudku je informovat v zájmu účastníka i v zájmu širší veřejnosti (např. spotřebitelů nebo soutěžitelů) o výsledku soudního procesu. Bez uveřejnění odpovídající části odůvodnění by však informační hodnota uveřejnění rozsudku byla významně snížena – adresáti sdělení spočívajícího pouze ve výroku rozsudku by nevěděli, z jakých důvodů byl daný výrok vydán, což by mohlo vést k nežádoucím dohadům a snížení

právní jistoty (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2015, sp. zn. [23 Cdo 7/2013](#), a ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. [23 Cdo 127/2018](#)).

Posouzení v poměrech projednávané věci

116. V poměrech projednávané věci lze ze shora uvedených důvodů uzavřít, že závěr odvolacího soudu, podle kterého žaloba není důvodná v důsledku vyloučení odpovědnosti žalovaných podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti, není správný.

117. Žalobce se v řízení nedomáhá nároků z odpovědnosti žalovaných za obsah informací ukládaných na žádost uživatelů. Netvrdí existenci deliktu žalovaných spočívajícího v ohrožení nebo porušení autorského práva práv či práv souvisejících ani jiných práv duševního vlastnictví či dalších práv k nehmotným předmětům na straně žalovaných. Předmětem řízení není zákaz samotného poskytování služby ukládání informací ani omezení jejího poskytování, a to ani co do druhu či rozsahu ukládaných informací, ať už ve vztahu ke konkrétním nehmotným předmětům či ve vztahu k některé kategorii těchto předmětů, stejně jako není žalobcem požadováno odstranění již uložených informací či informací ukládaných v budoucnu ani provádění dohledu nad ukládanými informacemi či vyhledávání (filtrování) jejich závadnosti [tj. ani povinnost ve smyslu § 6 zákona o některých službách informační společnosti, resp. ve smyslu čl. 15 směrnice o elektronickém obchodu, či závěrů vyjádřených v rozsudcích Soudního dvora ze dne 24. 11. 2011, ve věci [C-70/10](#), Scarlet Extended SA proti Société belge des auteurs compositeurs et éditeurs SCRL (SABAM), a ze dne 16. 2. 2012, ve věci [C-360/10](#), Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (Sabam) proti Netlog NV].

118. Předmětem řízení je ochrana před nekalou soutěží spočívající v konkrétním hospodářském způsobu (obchodním modelu) poskytování předmětné služby žalovaných, jež vyplývá z odlišné právní odpovědnosti žalovaných, než je odpovědnost za obsah uložených informací. Proto právní úprava omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti na poměry projednávané věci nedopadá. (Stejně jako závěry vyjádřené v odvolacím soudem odkazovaném rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 6. 2017, ve věci [C-610/15](#), Stichting Brein proti Ziggo BV, XS4ALL Internet BV, v němž ostatně ani samotné podmínky omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací nebyly posuzovány.)

119. Správným pak neshledává dovolací soud ani závěr odvolacího soudu, podle kterého nelze nárokům žalobce na ochranu před nekalou soutěží vyhovět z důvodu nepřípustného omezení základního práva žalovaných vlastnit majetek a svobodně podnikat. Jednak vzhledem k předmětu řízení v projednávané věci není samotné vlastnictví majetku žalovaných (ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod) nijak dotčeno, neboť žalobce se v řízení nedomáhá odebrání či jiného umenšení majetku žalovaných, a to ani co do legitimního očekávání nabytí konkrétního majetku (jenž by tvořil předmět řízení). Součástí v úvahu přicházejícího základního práva na svobodné podnikání podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod (a shora citovaných mezinárodních úmluv) je rovněž, jak zdůvodněno shora, ochrana podnikatelské činnosti před nekalou soutěží jiných soutěžitelů, čímž se zároveň na základě zákona omezuje toto základní právo na straně soutěžitele, jenž se nekalé soutěže dopouští.

120. Odvolacímu soudu lze přisvědčit do té míry, že samotná možnost odměňování uživatelů v souvislosti s využíváním předmětných služeb žalovaných či samotné výdělečné provozování těchto služeb (resp. v obecné rovině i volba některého obchodního modelu provozování služby) je součástí základního práva žalovaných na svobodné podnikání. To však zároveň nevylučuje, aby konkrétní způsob a podmínky, za kterých takové provozování služby ze strany žalovaných probíhá (resp. konkrétní obchodní model takové služby), mohl vzhledem ke konkrétním okolnostem představovat jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, jež jako zákonem zakázaná nekalá soutěž představuje přípustné omezení tohoto základního práva žalovaných.

121. Jak zdůvodněno shora, o nekalosoutěžní jednání provozovatele služby ukládání informací (veřejného datového úložiště) se jedná zásadně tehdy, je-li odměna uživatelům služby vyplácena v závislosti na počtu či rozsahu stahování jimi uložených datových souborů jinými uživateli služby bez přiměřeného ověření oprávněnosti zpřístupnění takových datových souborů, ačkoli technické parametry této služby objektivně umožňují jejím uživatelům prostřednictvím jimi ukládaných informací v nezanedbatelném (tj. soutěžně významném) rozsahu ohrožovat či porušovat práva duševního vlastnictví.

122. Na odvolacím soudu proto v dalším řízení především bude, aby na základě skutkových zjištění posoudil, zda služba žalovaných (resp. její technické parametry) umožňuje uživatelům v nezanedbatelném (tj. soutěžně významném) rozsahu ohrožovat či porušovat práva duševního vlastnictví a zda jsou v důsledku toho na straně žalovaných splněny shora uvedené předpoklady generální klauzule nekalé soutěže při poskytování odměn uživatelům této služby (včetně toho, zda součástí služby žalovaných je či není přiměřené ověřování oprávněnosti zpřístupnění datových souborů, s nimiž je spojeno poskytnutí odměn), a aby v případě splnění těchto předpokladů (za podmínek aktivní legitimace žalobce jako osoby oprávněné hájit zájmy soutěžitelů podle § 2989 odst. 1 o. z. a nebudou-li zjištěny výjimečné okolnosti, jež by důvodnost tohoto nároku vylučovaly, např. z důvodu zneužití práva žalobce) uložil navrhouvanou povinnost žalovaným zdržet se poskytování těchto odměn závadným (tj. zakázaným) způsobem.

123. V tomto směru je třeba vzít rovněž v úvahu, že taková (již učiněná) smluvní ujednání (resp. uzavřené smlouvy) žalovaných s uživateli jejich služeb o poskytování odměn, jež představuje jednání v nekalé soutěži (tj. jednání v rozporu s dobrými mravy hospodářské soutěže jako zákonem chráněné hodnoty), je třeba zásadně považovat podle § 588 o. z. za (tzv. absolutně) neplatná právní jednání (k předpokladům absolutní neplatnosti právních jednání srov. zejm. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2020, sen. zn. [31 ICdo 36/2020](#), uveřejněný pod číslem 104/2020 Sb. rozh. obč., či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2021, sp. zn. [23 ICdo 56/2019](#)).

124. Obdobně pak odvolací soud na základě skutkových zjištění posoudí, zda provozování elektronického vyhledávače jako součást služby ukládání informací ze strany žalovaných představuje ve shora uvedeném smyslu pouhý automatický (tj. technický, pasivní) proces nebo zda nad rámec samotných opatření směřujících k dosažení co nepřesnějšího výsledku automatického vyhledávání dochází ze strany žalovaných k aktivnímu a soutěžně významnému ovlivňování výsledků takového vyhledávání či k jinému soutěžně významnému nakládání s uloženými informacemi, v důsledku čehož by činnost žalovaných přesahovala trh

služeb informační společnosti a žalované by tak vstupovaly na trh zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví.

125. Odvolací soud dále (případně) posoudí, zda nároky žalobce spočívající v uložení povinnosti žalovaným konat, tj. upravit konkrétním způsobem smluvní podmínky tvořící součást smluv uzavíraných žalovanými s uživateli jejich služby a odstranit ze specifikovaných internetových stránek nabídku služby elektronického vyhledavače uložených datových souborů, resp. odkazy na ni, jsou opodstatněné některým právem žalobce (resp. jeho aktivní legitimací podle § 2989 odst. 1 o. z.) na ochranu před nekalou soutěží ve smyslu § 2988 o. z.

126. Přitom je třeba vzít v úvahu, že tyto návrhy žalobce mají vzhledem k obsahu navrhované povinnosti povahu tzv. odstraňovacích nároků, jelikož se jimi žalobce domáhá uložení povinnosti spočívající v určitém konání žalovaných v souvislosti s jejich tvrzeným nekalosoutěžním jednáním. Takové nároky však mohou být podle § 2988 o. z. důvodné pouze tehdy, pokud ukládaná povinnost směřuje k odklizení vzniklého závadného stavu (resp. důsledků nekalosoutěžního jednání) a nikoli k uložení budoucího způsobu výkonu hospodářské činnosti žalovaných.

127. Je tak třeba posoudit, zda za situace, kdy žalobce shledává nekalosoutěžní jednání žalovaných ve vyplácení odměn uživatelům jejich služeb a v provozování služby elektronického vyhledavače souborů, může požadovaná (konkrétní) změna smluvních podmínek a (úplné) odstranění služby elektronického vyhledavače uložených souborů objektivně vést (pouze) k odstranění (již vzniklých) důsledků případné nekalé soutěže žalovaných. Anebo zda se tím nad rámec možností vyplývajících z tzv. odstraňovacího nekalosoutěžního nároku určuje konkrétní způsob budoucího výkonu hospodářské soutěže žalovaných (resp. konkrétní postup, jakým se mají žalované dle představy žalobce v budoucnosti nekalosoutěžního jednání vyvarovat).

128. Konečně pak odvolací soud podle výsledku řízení posoudí na základě shora uvedených judikatorních závěrů důvodnost nároku žalobce na uveřejnění rozsudku v projednávané věci podle § 155 odst. 4 o. s. ř.

129. Vzhledem k přípustnosti dovolání dovolací soud podle § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. rovněž přezkoumal, zda řízení nebylo postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a shledal, že řízení před soudy obou stupňů takovými vadami netrpí.

130. Dovolací soud s ohledem na výše uvedené důvody dospěl k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu není správné a dovolání je důvodné.

131. Jelikož vzhledem k dosavadním výsledkům řízení není možné v dovolacím řízení o věci rozhodnout [§ 243d odst. 1 písm. b) o. s. ř.], dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu ze shora uvedených důvodů podle § 243e odst. 1 o. s. ř. bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) zrušil.

132. Právní názor dovolacího soudu je pro odvolací soud i soud prvního stupně závazný (§ 243g odst. 1 věta první o. s. ř.). O náhradě nákladů řízení včetně tohoto dovolacího řízení rozhodne soud v novém rozhodnutí o věci.

č. 62

Spravedlivým důvodem pro nabytí obohacení se primárně rozumí důvod právní. O existenci spravedlivého důvodu, jenž není důvodem právním a plyne ze zásad slušnosti a zvyklostí soukromého života, lze uvažovat jen zcela výjimečně.

Za právní důvod pro nabytí obohacení lze zásadně označovat právní skutečnost, jež obohacenému zakládá právo, aby na úkor ochuzeného získal majetkový prospěch, respektive aby si tento majetkový prospěch podržel, případně právní normu, z níž takové oprávnění vyplývá přímo.

č. 62

Ustanovení § 29 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012 a § 13 zákona č. 428/2012 Sb. nezakládala právní důvod k užívání historického majetku církví ve vlastnictví státu třetími osobami.

Bezdůvodné obohacení

§ 2991 o. z., § 60a zákona č. 219/2000 Sb., § 29 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění do 31. 12. 2012, § 13 zákona č. 428/2012 Sb.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2021, sp. zn. 28 Cdo 2527/2021, ECLI:CZ:NS:2021:28.CDO.2527.2021.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 72 Co 458/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 4 mezitímním rozsudkem ze dne 1. 10. 2020, č. j. 40 C 30/2019-123, vyslovil, že je nárok žalobkyně (státní příspěvkové organizace) na zaplacení bezdůvodného obohacení po právu. Žalobkyně se po žalovaném (bytovém družstvu) domáhala zaplacení částky 100 604 Kč s příslušenstvím coby bezdůvodného obohacení, jež žalovanému vzniklo v době od 1. 1. 2016 do 19. 9. 2016 tím, že měl na pozemcích České republiky, s nimiž je příslušná hospodařit žalobkyně, umístěny bytové domy č. p. 1842–1845 v katastrálním území M., obci P. Do 31. 12. 2015 žalovaný dotčené pozemky užíval na základě nájemní smlouvy na dobu určitou uzavřené mezi účastníky řízení dne 17. 5. 2012. Zmíněné budovy žalovaný získal v souladu s kupní smlouvou ze dne 24. 6. 2002, již sjednal s městskou částí Praha 12. Pozemky pod stavbami však na žalovaného nemohly být převedeny, neboť představovaly historický majetek církví, a nakládání s nimi tak bylo vyloučeno blokačním ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 229/1991 Sb.“). Citované ustanovení bylo od 1. 1. 2013 zrušeno derogační normou

v § 21 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 428/2012 Sb.“); ode dne 5. 1. 2012 do dne 5. 2. 2014 byly ovšem předmětné pozemky blokovány v souladu s § 13 zákona č. 428/2012 Sb. Dne 19. 9. 2016 pak byly sporné nemovitosti bezúplatně převedeny na žalovaného. Soud konstatoval, že v postupu žalobkyně při vyřizování žádosti žalovaného o převod pozemků nespátřuje žádnou nepřiměřenou či svévolnou liknavost. Nájemní smlouvu uzavřenou mezi účastníky dne 17. 5. 2012 pak – oproti názoru žalovaného, jenž vůči nároku žalobkyně započel požadavek na vrácení nájemného zaplaceného za rok 2015 – neshledal soud neplatnou pro rozpor s dobrými mravy. Sjednáním této nájemní smlouvy se žalobkyně chovala jako řádný hospodář a vhodně napravila nedostatek právní opory pro užívání pozemků žalovaným. Zákon č. 428/2012 Sb., přijatý dne 18. 11. 2012 a vyhlášený dne 5. 12. 2012, na platnosti smlouvy ze dne 17. 5. 2012 nemohl ničeho změnit. Soud proto dospěl k závěru, že základ žalobkyní uplatněného nároku je po právu.

č. 62

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 4. 2021, č. j. 72 Co 458/2020-166, mezitímní rozsudek soudu prvního stupně k odvolání žalovaného potvrdil. Odvolací soud uvedl, že právní posouzení věci obvodním soudem je příslušné. Žalovaný užíval pozemky ve vlastnictví České republiky i po skončení nájemního vztahu ke dni 31. 12. 2015, čímž získal bezdůvodné obohacení ve smyslu § 2991 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“). Pro splnění kontraktní povinnosti státu ve smyslu § 60a zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 219/2000 Sb.“), zákon žádnou lhůtu nestanovil, přičemž na základě provedených důkazů nelze říci, že by se žalobkyně v posuzované kauze dopouštěla jakékoli svévolné liknavosti, nebo dokonce úmyslného prodlužování privatizačního procesu. Dovozuje-li žalovaný, že žalobkyně svůj nárok uplatňuje v rozporu s dobrými mravy, jelikož jí § 13 zákona č. 428/2012 Sb. znemožňoval přenechat jinému k užívání majetek, který měl být předmětem církevních restitucí, není možné přehlížet, že citované ustanovení nabylo účinnosti dne 5. 12. 2012 a nebyly jím dotčeny dříve vzniklé smluvní vztahy, tedy ani nájem založený v projednávané věci smlouvou ze dne 17. 5. 2012. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud prvoinstanční rozhodnutí jako věcně správné potvrdil.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal žalovaný dovolání, jež pokládá za přípustné, poněvadž spočívá na dosud neřešené otázce výkladu zákona č. 229/1991 Sb. a zákona č. 428/2012 Sb., jakož i § 2991 o. z. Dovolatel namítá, že již dne 24. 1. 2014 požádal o převod pozemků zastavěných vzpomenutými bytovými domy. Postup žalobkyně byl však „velmi, velmi liknavý“, neboť žalovanému poskytovala zavádějící informace o uplatnění restitučního nároku Arcibiskupstvím pražským a i posléze proces privatizace neúměrně prodlužovala, jak se podává z listinných důkazů předložených dovolatelem. Až s účinností ke dni 19. 9. 2016, tedy téměř 2 roky po odpadnutí zákazu nakládání s předmětným majetkem, bylo vlastnické právo k pozemkům převedeno na žalovaného. Nelze souhlasit ani se závěry soudů ohledně hodnocení důkazů, pokud jde o složitost jednání o převodu nemovitostí. Kdyby žalobkyně postupovala informovaně, profesionálně a poctivě, byla by převodní smlouva uzavřena již k 6. 12. 2014 (po ukončení blokace dle § 13 zákona č. 428/2012 Sb.) nebo případně

k 1. 1. 2016 (po zániku nájmu) – ani v jednom z těchto případů by přitom žalovanému nevzniklo bezdůvodné obohacení.

4. Dovolatel dále upozorňuje, že se odvolací soud vůbec nevyjádřil k námitce započtení pohledávky dovolatele ve výši 140.155 Kč a dostatečně se nevypořádal ani s poukazem na neplatnost nájemní smlouvy, již mu žalobkyně pronajala sporné pozemky, přestože věděla či musela vědět, že byly majetkem církve a jako takové mohou být předmětem projednávaného zákona o tzv. církevních restitucích. Žalovaný tudíž usuzuje, že se mu bezdůvodného obohacení nedostalo, jelikož prospěch získal na základě spravedlivého důvodu, a to § 29 zákona č. 229/1991 Sb., § 13 zákona č. 428/2012 Sb., respektive § 60a odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb. Podle literatury platí, že vyplývá-li ze zákona povinnost určité osoby poskytnout jinému prospěch, nemůže toto plnění založit bezdůvodné obohacení ve smyslu § 2991 o. z.

5. Z naznačených důvodů dovolatel navrhuje, aby Nejvyšší soud rozsudek Městského soudu v Praze změnil tak, že vysloví neoprávněnost požadavku žalobkyně, a rozhodl o nákladech řízení před soudy všech stupňů.

III.

Přípustnost dovolání

6. Při rozhodování o dovolání bylo postupováno podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve znění účinném od 30. 9. 2017, které je dle čl. II bodu 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, rozhodující pro dovolací přezkum.

7. Nejvyšší soud se jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno řádně a včas, osobou k tomu oprávněnou a zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., zabýval jeho přípustností.

8. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

9. Přípustnost dovolání nemůže založit část dovolací argumentace, jež směřuje ke zpochybnění závěru soudů nižších stupňů, že si žalobkyně při vyřizování žádosti žalovaného o převod sporných pozemků dle § 60a zákona č. 219/2000 Sb. nepočínala liknavě. Těmito námitkami totiž žalovaný poměrně otevřeně (vzhledem k jeho odkazům na předložené listinné důkazy i explicitní kritice hodnocení důkazů nalézacím a odvolacím soudem) usiluje o zpochybnění skutkového stavu zjištěného Obvodním soudem pro Prahu 4 a Městským soudem v Praze. Nejvyšší soud je však podle procesní úpravy účinné od 1. 1. 2013 skutkovým stavem zjištěným soudy nižších instancí vázán a není oprávněn jej přezkoumávat. Dovolatel tudíž v tomto bodě neuplatňuje jediný zákonem předvídaný dovolací důvod (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) a tím spíše nepoukazuje na žádnou otázku ve smyslu § 237 o. s. ř.

(podobně srovnej namátkou usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2017, sp. zn. [23 Cdo 3228/2017](#), ze dne 13. 12. 2017, sp. zn. [28 Cdo 4586/2017](#), a ze dne 16. 9. 2020, sp. zn. [32 Cdo 709/2020](#)).

10. Vypořádání námítky neplatnosti nájemní smlouvy ze dne 17. 5. 2012 odvolacím soudem pokládá Nejvyšší soud za (v daném kontextu) postačující. Jak již soudy v tomto řízení vícekrát akcentovaly, dotčený kontrakt byl sjednán dříve, než se stal účinným § 13 zákona č. 428/2012 Sb., zakazující mimo jiné přenechávání věcí tvořících původní majetek církví jiným osobám k užívání. Ustanovení § 29 zákona č. 229/1991 Sb., účinné v době uzavření nájemní smlouvy, zapovídalo toliko převádění historického majetku církví do vlastnictví jiných osob, nikoli založení užívacího práva k němu (ohledně rozdílů mezi rozsahem blokace církevního majetku dle § 29 zákona č. 229/1991 Sb. a § 13 zákona č. 428/2012 Sb. viz Valeš, V. In: Kříž, J., Valeš, V. Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi: komentář. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 265–266, a Chocholáč, A. In: Jäger, P., Chocholáč, A. Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015, s. 157).

č. 62

11. Pakliže by nájemní smlouva uzavřená před účinností zákona č. 428/2012 Sb. byla kvalifikována jako rozporná s dobrými mravy ve smyslu § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, jen proto, že se protivila později zakotvenému zákonnému zákazu, byly by tím zákonu č. 428/2012 Sb. nepřímo propůjčeny zpětné účinky, a tím by bylo rovněž citelně zasaženo do práv nabytých stranami zmíněné smlouvy. Nejvyššímu soudu není zřejmé, v zájmu jaké právem chráněné hodnoty by podobné porušení důvěry osob ve stabilitu právního řádu mělo být provedeno. Sám fakt, že v době uzavření kontraktu probíhala v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky jednání o návrhu zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi, jejichž výsledek nebylo možné předvídat, podobný destabilizující zásah do autonomně založeného právního vztahu mezi žalobkyní a žalovaným podle názoru dovolacího soudu neopodstatňuje.

12. Vzhledem k tomu, že nájemní smlouva sjednaná mezi účastníky ze dne 17. 5. 2012 nebyla posouzena jako neplatná, nemohla žalovanému vzniknout pohledávka na vrácení nájemného, jež na základě ní zaplatil za rok 2015. Proto nelze spatřovat žádné relevantní pochybení ve skutečnosti, že se odvolací soud explicitně nevyjádřil k započtení této domnělé pohledávky žalovaným.

13. Dovolání lze nicméně pokládat za přípustné s ohledem na nastolení Nejvyšším soudem dosud neřešené otázky existence spravedlivého důvodu k užívání pozemků ve vlastnictví státu, jež byly blokovány coby historický majetek církví.

IV.

Důvodnost dovolání

14. Spravedlivým důvodem pro nabytí obohacení se rozumí primárně důvod právní. Toliko zcela výjimečně lze konstatovat, že se navzdory absenci právního důvodu přesun majetkových hodnot opíral o spravedlivý důvod vyplývající – slovy důvodové zprávy k § 2991 o. z. – ze zásad slušnosti a zvyklostí soukromého života [srovnej Petrov, J. In: Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník VI. Komentář. Závazkové právo: zvláštní část (§ 2055–3014). Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1858–1859; Melzer, F., Csach, K. In: Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník:

velký komentář. Svazek IX. § 2894–3081. Praha: Leges, 2018, s. 1282; Brim, L., Eliáš, J., Adamová, H. In: Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občanský zákoník: komentář. Svazek VI (§ 2521 až 3081). 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2021, s. 1238–1239; viz též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. [23 Cdo 82/2019](#), uveřejněný pod č. 108/2020 Sb. rozh. obč., bod 19]. Jako právní důvod pro nabytí obohacení lze pak zásadně označovat právní skutečnost, jež obohacenému zakládá právo, aby na úkor ochuzeného získal majetkový prospěch, respektive aby si tento majetkový prospěch podržel. Vyplývá-li právo na nabytí prospěchu přímo ze zákona, je možné za právní důvod považovat samotnou právní normu, která dotčenému oprávnění dává vzniknout.

č. 62

15. S přihlédnutím k tomuto pojetí právního důvodu je pak pro účely posuzovaného případu namístě zdůraznit, že § 29 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012 a § 13 zákona č. 428/2012 Sb., jenž § 29 zákona č. 229/1991 Sb. s určitými modifikacemi nahradil (k tomu srovnej zejména rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2019, sp. zn. [28 Cdo 2282/2019](#), a usnesení téhož soudu ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. [28 Cdo 791/2020](#)), zakazovaly vyjmenované dispozice s historickým majetkem církví, avšak samy o sobě k tomuto majetku nezakládaly žádná užívací práva třetím subjektům. Nemohly proto ani osobě v pozici žalovaného sloužit jako právní důvod pro užívání sporných pozemků. Smyslem citovaných blokačních ustanovení byla ochrana původního majetku církví před dispozicemi, kterými by mohlo být zmařeno dlouhodobě zamýšlené odčinění majetkových křivd způsobených církvím a náboženským společenstvem nedemokratickým režimem, a to do doby přijetí zvláštního zákona, jímž mělo být zmírnění těchto křivd provedeno (ke smyslu § 29 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012 viz například rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2017, sp. zn. [28 Cdo 5374/2016](#), a ze dne 1. 10. 2018, sp. zn. [28 Cdo 1211/2018](#), nebo jeho usnesení ze dne 15. 9. 2020, sp. zn. [28 Cdo 2476/2020](#)). Tento smysl § 29 zákona č. 229/1991 Sb. a § 13 zákona č. 428/2012 Sb. přitom bezpochyby nikterak nevyžadoval, aby bylo třetím subjektům založeno právo blokováný majetek na úkor státu bezplatně užívat a aby bylo potlačeno právo České republiky na vydání náhrady za majetkový prospěch, jenž užíváním dotčených statků bez odpovídajícího právního důvodu uživatelům vznikl.

16. Ustanovení § 60a odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb. pak zakotvuje právo bytových družstev na bezúplatný převod pozemků ve vlastnictví České republiky s cílem sjednotit vlastnictví bytových domů s vlastnictvím funkčně souvisejících pozemků (Závodský, O., Svoboda, M. Zákon o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 417–420). Do doby uskutečnění této změny v osobě vlastníka však § 60a odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb. – zavádějící povinnost státu převést pozemky ve prospěch bytového družstva – rovněž nepředstavuje právní důvod pro užívání příslušných pozemků nabyvatelem. Není-li tedy v období předcházejícím převodu pozemků na družstvo jiným zákonem předvídaným způsobem založeno věcné či obligační právo užívat státní pozemky (jehož existenci dovolatel v předmětné věci, pokud jde o rozhodný časový úsek, nenamítá), dostává se mu coby vlastníku staveb umístěných na cizích pozemcích bezdůvodného obohacení protiprávním (právní důvod postrádajícím) užitím cizí věci (viz především rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2011, sp. zn. [28 Cdo 4092/2010](#)).

17. Ve výjimečných případech, kdy by stát (respektive právnická osoba oprávněná k hospodaření s jeho majetkem) záměrně oddaloval převod pozemku na bytové družstvo

ve spekulativní snaze extrahovat z družstva náhradu za výkon užívacího práva, by snad bylo možné uvažovat, že by uplatnění požadavku na vydání bezdůvodného obohacení proti družstvu představovalo zneužití práva ve smyslu § 8 o. z. (ke kvalifikaci výkonu práva na vydání bezdůvodného obohacení jako zneužívajícího viz v obecné rovině kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2020, sp. zn. [28 Cdo 527/2020](#)). Soudy nižších stupňů však na základě v řízení provedených důkazů přijaly závěr, že takový postup žalobkyni nebylo možné vytknout, přičemž tento úsudek – jak bylo uvedeno výše – pro svou skutkovou povahu nepodléhá přezkumu v dovolacím řízení. Na daném skutkovém terénu vystavěný právní závěr, dle něhož se žalobkyně zneužití práva nedopustila, nadto dovolací soud přezkoumává toliko z hlediska zjevné nepřiměřenosti (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2020, sp. zn. [23 Cdo 3660/2019](#), ze dne 25. 11. 2020, sp. zn. [22 Cdo 2969/2020](#), a ze dne 15. 4. 2021, sp. zn. [26 Cdo 3054/2020](#)), jíž úvahy městského soudu v posuzované kauze zatíženy nejsou.

č. 62

18. Na základě shora vyložených úvah dovolací soud dospěl k závěru, že právní posouzení věci odvolacím soudem, jenž konstatoval vznik bezdůvodného obohacení na straně žalovaného, je v mezích nastolených dovolacích důvodů (§ 242 odst. 3 věta první o. s. ř.) věcně správné, a dovolání proto v souladu s § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

č. 63

Jestliže k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv, od něž poškozený odvozuje právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích, došlo před rozhodnutím o úpadku osoby za takový zásah odpovědné (nejpozději však před uplynutím propadné lhůty k přihlášení pohledávek vymezené rozhodnutím o úpadku), je náhrada nemajetkové újmy v penězích pohledávkou, která má být v insolvenčním řízení uplatněna přihláškou a pro kterou platí omezení uvedené v § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona.

č. 63

Insolvence, Insolvenční řízení (účinky, zahájení), Majetková podstata, Přihláška pohledávky, Ochrana osobnosti, Zadostiučinění (satisfakce), Oddlužení

§ 109 odst. 1 písm. a) IZ, § 104c IZ, § 141a IZ, § 81 odst. 1 o. z., § 82 odst. 1 o. z., § 2894 odst. 2 o. z., § 2951 odst. 2 o. z.

*Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2021, sp. zn. 29 Cdo 1745/2021
ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.1745.2021.1*

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobkyně b) a dovolání žalobců a), c) a d) proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2021, sp. zn. 21 Co 23/2021, v rozsahu, v němž směřovalo proti části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně v bodu II. výroku o nákladech řízení, a proti druhému výroku o nákladech odvolacího řízení; jinak dovolání zamítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou doručenou Okresnímu soudu v Berouně dne 15. 7. 2020 se žalobci (J. G., P. K., M. M. a H. V.) domáhají po žalovaném (J. Š.) náhrady nemajetkové újmy za zásah do osobnostních práv žalobců v celkové částce 546 659 Kč. Při stanovení výše zadostiučinění žalobci vyšli z výpočtu, který provedl Okresní soud v Berouně v jiném řízení o ochranu osobnosti, v němž se žalobci domáhali po žalovaném omluvy, finanční satisfakce a odstranění konkrétních textů z webových stránek provozovaných žalovaným. Podle požadavků specifikovaných v žalobě jde o částky vyčíslené ode dne právní moci, respektive vykonatelnosti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 10. 8. 2018, č. j. 6 C 101/2016-396, ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 9. 11. 2018, č. j. 6 C 101/2016-443, do dne podání této žaloby. Požadují, aby žalovaný zaplatil žalobkyni a/ částku 179 167 Kč, žalobkyni b/ částku 31 500 Kč, žalobci c/ částku 156 825 Kč a žalobkyni d/ částku 179 167 Kč.

2. Usnesením ze dne 23. 12. 2020, č. j. 13 C 119/2020-166, Okresní soud v Berouně zastavil řízení (bod I. výroku), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku) a žalobkyni a/ vrátil soudní poplatek z žaloby (bod III. výroku).

3. Soud prvního stupně – cituje § 109 odst. 1 písm. a/ a § 141a zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a vycházejí ze zjištění, podle kterého Krajský soud v Praze usnesením ze dne 3. 7. 2020 (mimo jiné) zjistil úpadek žalovaného – dospěl k závěru, že řízení je třeba zastavit, když žalobci uplatnili nárok v rozporu s § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona. Přitom zdůraznil, že žaloba byla podána 15. 7. 2020. Uzavřel, že žalobci měli svůj nárok uplatnit přihláškou v insolvenčním řízení.

4. K odvolání žalobců Krajský soud v Praze usnesením ze dne 27. 1. 2021, č. j. 21 Co 23/2021-179, potvrdil usnesení soudu prvního stupně (první výrok) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

5. Odvolací soud – cituje též § 140c insolvenčního zákona – přisvědčil soudu prvního stupně v závěru, podle kterého bylo nutné řízení zastavit dle § 141a a § 140c insolvenčního zákona. Dále uvedl, že po zahájení insolvenčního řízení nelze pohledávky a jiná práva týkající se majetkové podstaty uplatnit žalobou, lze-li je uplatnit přihláškou. Shrnuje, že žalobci podali žalobu, kterou vůči žalovanému uplatnili nárok na peněžité plnění, jenž se nepochybně „týká majetkové podstaty dlužníka, neboť jen z ní může být uspokojen“. Shodně se soudem prvního stupně dovodil, že žalobci měli nárok uplatnit přihláškou v insolvenčním řízení.

č. 63

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti usnesení odvolacího soudu (posuzováno podle obsahu proti té části prvního výroku, již odvolací soud potvrdil body I. a II. výroku usnesení soudu prvního stupně, jakož i proti druhému výroku o nákladech odvolacího řízení) podali žalobci dovolání, jehož přípustnost vymezují ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného nebo procesního práva, které v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny. Konkrétně jde o tyto otázky:

1/ Dopadají účinky oddlužení ve smyslu § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona i na spory na ochranu osobnosti?

2/ Je nárok na odškodnění nemajetkové újmy za zásah do práv na ochranu osobnosti, který nebyl přiznán pravomocným a vykonatelným rozhodnutím, pohledávkou, jež má být uplatněna přihláškou v insolvenčním řízení?

7. Dovolatelé snášejí argumenty ve prospěch názoru, že nárok vyplývající z ochrany jejich osobnostních práv je nárokem, u kterého „nedochází ke střetu s předmětem insolvenčního řízení“; neuplatňuje se přihláškou pohledávky, neboť jeho přihlášení není možné. Zdůrazňují, že v dané věci jde o hrubý zásah do práv na ochranu osobnosti, který je důsledkem vědomě úmyslného jednání žalovaného, jež musí být předmětem dokazování v rámci řádného soudního řízení. Dovolatelé namítají, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.) a požadují, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů.

III.

Přípustnost dovolání

8. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění (srov. bod 2., části první článku II zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

9. Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností dovolání. Dovolání žalobkyně b/ proti té části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně v bodu I. výroku o zastavení řízení o její žalobě, Nejvyšší soud odmítl jako objektivně nepřipustné (§ 243c odst. 1 a § 238 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.). V dané věci žalobkyně b/ uplatnila nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 31 500 Kč; jde o její samostatný nárok nepřevyšující zákonný limit 50 000 Kč a není pochyb o tom, že nejde o vztah ze spotřebitelské smlouvy ani o pracovněprávní vztah.

10. Přípustnost dovolání přitom nezakládá ani nesprávné poučení poskytnuté žalobkyni b/ odvolacím soudem v písemném vyhotovení napadeného usnesení. K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2001, sp. zn. [29 Odo 62/2001](#), a ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. [29 Odo 425/2002](#), uveřejněná pod čísly 73/2001 a 51/2003 Sb. rozh. obč. (která jsou, stejně jako další níže zmíněná rozhodnutí Nejvyššího soudu, dostupná i na webových stránkách Nejvyššího soudu) a nález Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. [II. ÚS 323/07](#), uveřejněný pod číslem 210/2008 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu (dostupný i na webových stránkách Ústavního soudu).

11. V rozsahu, v němž dovolání všech žalobců směřuje proti nákladovým výrokům (proti té části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně v bodu II. výroku o nákladech řízení, a proti druhému výroku o nákladech odvolacího řízení), je Nejvyšší soud rovněž odmítl jako objektivně nepřipustné (§ 243c odst. 1 a § 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

12. Ve zbývajícím rozsahu (proti té části prvního výroku usnesení, již odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně v bodu I. výroku o zastavení řízení o žalobách žalobců a/, c/ a d/) je dovolání přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním predestřených otázek jde o věc beze zbytku neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

13. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

14. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

15. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona a zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), která v níže citované podobě platila již v době zahájení insolvenčního řízení na majetek žalovaného a do vydání napadeného rozhodnutí nedoznala změn.

Podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona se zahájením insolvenčního řízení se spojuje i ten účinek, že pohledávky a jiná práva týkající se majetkové podstaty nemohou být uplatněny žalobou, lze-li je uplatnit přihláškou.

Dle ustanovení § 140c insolvenčního zákona v době, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku, nelze zahájit soudní a rozhodčí řízení o pohledávkách a jiných právech týkajících se majetkové podstaty, které mají být v insolvenčním řízení uplatněny přihláškou, nebo na které se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášené, nejde-li o incidenční spory, ani řízení o pohledávkách, které se v insolvenčním řízení neuspokojují (§ 170).

č. 63

Z ustanovení § 141a insolvenčního zákona plyne, že po právní moci rozhodnutí o úpadku zastaví soud nebo jiný k tomu příslušný orgán řízení o pohledávkách nebo jiných právech, která byla zahájena v rozporu s omezeními podle § 109 odst. 1 písm. a/ a podle § 140c.

Dle ustanovení § 81 odst. 1 věty první o. z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Podle odst. 2 tohoto ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

Ustanovení § 82 odst. 1 o. z. stanoví, že člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

Z ustanovení § 2894 odst. 2 o. z. se podává, že nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.

Podle ustanovení § 2951 odst. 2 o. z. nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.

16. Nejvyšší soud předesílá, že jeho judikatura je ustálena v závěrech, podle nichž:

[1] Uplatní-li věřitel pohledávku vůči dlužníku u obecného soudu žalobou v rozporu s ustanovením § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona, soudní řízení o takové pohledávce se přeruší okamžikem zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku (§ 140a odst. 1 věta první insolvenčního zákona). Za předpokladu, že stále trvají účinky rozhodnutí o úpadku, je po právní moci rozhodnutí o úpadku obecný soud povinen řízení o žalobě neprodleně zastavit podle § 141a insolvenčního zákona, bez zřetele k tomu, zda úpadek dlužníka je následně řešen konkursem, reorganizací nebo oddlužením. K tomu srov. usnesení

Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. [29 Cdo 5749/2016](#), uveřejněné pod číslem 128/2018 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 128/2018“).

[2] Uplatní-li věřitel vůči dlužníku u obecného soudu žalobou pohledávku, která má být v insolvenčním řízení uplatněna přihláškou (aniž by šlo o incidenční spor), nebo pohledávku, na kterou se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášenou (aniž by šlo o incidenční spor), anebo pohledávku, která se v insolvenčním řízení neuspokojuje (§ 170 insolvenčního zákona), teprve v době, kdy již trvají účinky rozhodnutí o úpadku (po okamžiku zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku), jde o porušení zákazu formulovaného v § 140c insolvenčního zákona. Logicky však v takovém případě nenastanou účinky přerušení řízení dle § 140a insolvenčního zákona; není totiž splněna podmínka, aby řízení o žalobě u obecného soudu probíhalo k okamžiku zveřejnění rozhodnutí o úpadku dlužníka v insolvenčním rejstříku. Za předpokladu, že stále trvají účinky rozhodnutí o úpadku, je po právní moci rozhodnutí o úpadku obecný soud povinen řízení o žalobě neprodleně zastavit podle § 141a insolvenčního zákona, bez zřetele k tomu, zda úpadek dlužníka je následně řešen konkursem, reorganizací nebo oddlužením. Přitom není vyloučeno, že obecný soud bude aplikovat (musí aplikovat) ustanovení § 141a insolvenčního zákona (coby důsledek porušení zákazu plynoucího z § 140c insolvenčního zákona) v situaci, kdy žaloba o pohledávce bude nepřipustně podána dokonce až po právní moci rozhodnutí o úpadku (kdykoli později, dokud trvají účinky rozhodnutí o úpadku). Srov. opět [R 128/2018](#), k jehož závěrům se Nejvyšší soud přihlásil např. v usneseních ze dne 31. 7. 2019, sp. zn. [29 Cdo 3651/2017](#), a ze dne 30. 1. 2020, sp. zn. [29 Cdo 2881/2019](#).

[3] Z uspokojení v insolvenčním řízení jsou vedle pohledávek vypočtených v § 170 insolvenčního zákona a přihlášených pohledávek, k nimž se v důsledku později (poté, kdy nastaly účinky přihlášení) nastalých skutečností nepřihlíží (srov. § 185 insolvenčního zákona), vyloučeny i pohledávky, které věřitel, jemuž insolvenční zákon předepisuje uplatnění pohledávky vůči dlužníku podáním přihlášky, nepřihlásil v průběhu insolvenčního řízení vůbec nebo pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim na roveň postavené, které věřitel neuplatnil v průběhu insolvenčního řízení postupem dle § 203 insolvenčního zákona, a pohledávky, které vznikly až po rozhodnutí o úpadku, respektive po uplynutí propadné lhůty vymezené rozhodnutím o úpadku k přihlášení pohledávek a které zároveň nejsou zahrnuty v taxativním výčtu pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek postavených jim na roveň, obsaženém v § 168 a § 169 insolvenčního zákona. Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sen. zn. [29 NSČR 16/2011](#), uveřejněné pod číslem 54/2012 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 54/2012“) [ústavní stížnost proti tomuto usnesení odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 22. 3. 2012, sp. zn. [III. ÚS 721/2012](#)] a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2016, sen. zn. [29 NSČR 89/2014](#), uveřejněné pod číslem 17/2018 Sb. rozh. obč.

[4] Pro pohledávky, které věřitelé uplatňují vůči dlužníku podáním přihlášky, platí, že musí existovat (byť dosud nejsou splatné nebo jsou vázány na podmínku, k jejímuž splnění může dojít později) zpravidla ke dni rozhodnutí o úpadku, nejpozději však (není-li s rozhodnutím o úpadku spojeno rozhodnutí o prohlášení konkursu)

ke dni přihlášení provedeného v propadné lhůtě vymezené rozhodnutím o úpadku (viz [R 54/2012](#), či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2015, sen. zn. [29 IcdO 62/2014](#), uveřejněný pod číslem 85/2015 Sb. rozh. obč.).

[5] Pro pohledávku (část pohledávky), která vznikla až po rozhodnutí o úpadku, respektive po uplynutí propadné lhůty vymezené rozhodnutím o úpadku k přihlášení pohledávek, a která zároveň není zahrnuta v taxativním výčtu pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek postavených jim na roveň, obsaženém v § 168 a § 169 insolvenčního zákona, platí, že ač nejde o pohledávku dle § 170 insolvenčního zákona, jde i tak o pohledávku (část pohledávky), která je vyloučena z uspokojení v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka (v této věci žalovaného) [srov. [R 54/2012](#)]. Ustanovení § 140c insolvenčního zákona zahájení sporu o takové pohledávce (části pohledávky) nebrání (zakazuje je jen ohledně pohledávek, které se v insolvenčním řízení neuspokojují podle § 170 insolvenčního zákona). Srov. opět např. důvody usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 3651/2017](#) a sp. zn. [29 Cdo 2881/2019](#).

č. 63

17. Pro posouzení opodstatněnosti podaného dovolání je zásadní vyhodnotit, zda žalobci mohli (a měli) nárok na náhradu nemajetkové újmy za zásah do osobnostních práv uplatnit v insolvenčním řízení vedeném na majetek žalovaného.

18. Poměřováno žalobními tvrzeními, pohledávky žalobců představují přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, kterou jim způsobil žalovaný tím, že nesplnil povinnosti uložené mu rozsudkem Okresního soudu v Berouně ze dne 10. 8. 2018 (co do odstranění konkrétních textů či jejich částí uveřejněných na webových stránkách provozovaných žalovaným) a i nadále uveřejňuje další texty obsahující pomluvy žalobců. K povaze tohoto nároku se Nejvyšší soud vyjádřil např. v důvodech rozsudku ze dne 28. 1. 2021, sp. zn. [25 Cdo 8/2020](#), uveřejněného pod číslem 72/2021 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 72/2021“). V něm uzavřel, že osoba dotčená ve svých osobnostních právech se může ochrany domáhat cestou tradičních prostředků, jimiž je uplatnění požadavku, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek, jak zaručuje § 81 odst. 2 o. z. Nejsou-li tyto prostředky postačující, může nastoupit též požadavek na poskytnutí zadostiučinění (§ 2951 odst. 2 o. z.), a to i v peněžitě formě. Vzhledem k tomu, že na rozdíl od úpravy účinné do 31. 12. 2013 nyní zákon v § 81 odst. 2 o. z. o peněžitě náhradě nehovoří, je třeba opodstatnění pro přiznání peněžitého plnění dovodit z ustanovení § 2894 a násl. o. z., která vymezují podmínky, za nichž vzniká povinnost hradit tzv. nemajetkovou újmu. Zatímco zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, pracoval s jediným pojmem škoda a v případě některých dílčích nároků (náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění či za ztrátu blízké osoby) pod něj zahrnoval i újmu nemajetkového charakteru, nyní se škodou míní pouze újma na jmění, tedy újma majetkové povahy. Pro všechny ostatní nepříznivé dopady do sféry poškozeného, které se nedotknou jeho majetkového stavu, byl pak zaveden pojem nemajetková újma. Její povaha je nehmotná, imateriální a představuje nepříznivý zásah do jiných hodnot, jimiž jsou zejména život, zdraví, osobní svoboda a důstojnost. Nemajetková újma se projevuje v těžce definovatelné sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu, obav a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem zejména do základních lidských hodnot. Dílčí definicí (§ 2956 část věty za středníkem o. z.) bez konkrétnějšího obsahového vymezení je poukaz na duševní útrapy, které se mohou rovněž projevit jako nepříznivý

následek zásahu do přirozených práv člověka. Jde o stav, kdy vnímání účinků zásahu přesáhne běžnou úroveň diskomfortu a projeví se v silnější intenzitě pociťovaných nesnází již jako bolestně prožívaná záležitost ([R 72/2021](#), odstavec 9.).

19. Důležité je, že nemajetková újma se odčituje jen za určitých podmínek (ne jako škoda bez dalšího, tj. vždy), nýbrž jen tehdy, bylo-li to mezi účastníky dohodnuto nebo stanoví-li tak zákon (viz výslovnou dikci § 2894 odst. 2 o. z.). Vedle případů, kdy je náhrada případné nemajetkové újmy mezi účastníky sjednána, stanoví toto ustanovení zvláštní okruh případů, kdy nastupuje povinnost škůdce odčinit i nemajetkovou újmu, pokud to ovšem zákon připouští. Takový případ buď vymezí zvlášť zákon tzv. typovým nárokem, anebo lze použít obecnou normu § 2956 o. z., podle níž se náhrada poskytuje, jestliže se škodlivý zásah dotkl přirozených práv upravených v první části zákona. Demonstrativním výčtem jsou v § 81 odst. 2 o. z. k těmto základním hodnotám řazeny život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy ([R 72/2021](#), odstavec 10.). Takto pojaté nároky pak v rozsahu, v němž jsou přiznány, chápe soudní praxe (i podle skutkových reálií plynoucích opět z [R 72/2021](#)) jako žalovatelné (uplatnitelné soudně) včetně příslušenství tvořeného zákonným úrokem z prodlení.

20. Obecně vzato (řečeno), jestliže k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv, od něž poškozený odvozuje právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích, došlo před rozhodnutím o úpadku osoby za takový zásah odpovědné (nejpozději však před uplynutím propadné lhůty k přihlášení pohledávek vymezené rozhodnutím o úpadku), je náhrada nemajetkové újmy v penězích pohledávkou, která má být v insolvenčním řízení uplatněna přihláškou a pro kterou platí omezení uvedené v § 109 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona.

21. V projednávané věci žalobci uplatnili pohledávky vůči žalovanému žalobou dne 15. 7. 2020, tedy poté, co nastaly (2. 7. 2020) účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na majetek žalovaného (dlužníka), ba dokonce poté, co nastaly (3. 7. 2020, v 13.27 hodin) účinky zveřejnění rozhodnutí o úpadku žalovaného (dlužníka) v insolvenčním rejstříku a co rozhodnutí o úpadku žalovaného (dlužníka) nabylo právní moci (3. 7. 2020).

22. V situaci, kdy se žalobci domáhají po žalovaném náhrady nemajetkové újmy za neoprávněný zásah do jejich osobnostních práv za dobu předcházející dni rozhodnutí o úpadku žalovaného (dlužníka coby škůdce), respektive za dobu předcházející uplynutí propadné lhůty vymezené rozhodnutím o úpadku (výši pohledávek určili výpočtem ke dni podání žaloby, tedy k 15. 7. 2020, přičemž lhůta k přihlášení pohledávek uplynula 3. 9. 2020), a současně taková pohledávka není zahrnuta v taxativním výčtu pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek postavených jim na roveň, obsaženém v § 168 a § 169 insolvenčního zákona, jde o pohledávku, kterou měli uplatnit přihláškou pohledávky v insolvenčním řízení vedeném na majetek žalovaného (dlužníka). Pouze tehdy lze v průběhu insolvenčního řízení takovou pohledávku uspokojit (za předpokladu, že je následně zjištěna). Jestliže v době zahájení tohoto sporu trvaly účinky rozhodnutí o úpadku žalovaného, byl dán důvod pro zastavení řízení podle ustanovení § 141a insolvenčního zákona.

23. Jelikož právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá a které bylo dovoláním zpochybněno, je správné, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání žalobců a/, c/ a d/ proti části prvního výroku, kterou odvolací soud

potvrdil usnesení soudu prvního stupně v bodu I. výroku, zamítl jako nedůvodné (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

č. 64

Osoba, která podle pokynu dlužníka plní svůj dluh vůči němu tak, že dlužnou částku použije (na splnění dluhu) věřiteli dlužníka, tím jednak reálně splní svůj dluh (§ 1908 odst. 1 o. z.), jednak (současně) vystupuje jako „jiná osoba“, pomocí které plní dlužník svůj vlastní dluh (§ 1908 odst. 1 a § 1935 o. z.). Tím, kdo mohl mít ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona prospěch z plnění (reálně) poukázaného kupujícím na úhradu obvyklé kupní ceny dle pokynu dlužníka (prodávajícího) jinam, než k rukám nebo na účet dlužníka, byla osoba, již se takového plnění dostalo na úhradu její pohledávky za dlužníkem (věřitel dlužníka).

č. 64

Incidenční spory (žaloba odpůrčí), Smlouva kupní, Splnění dluhu

§ 237 odst. 1 IZ, § 240 IZ, § 241 IZ, § 1908 o. z., § 1935 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sen. zn. 29 ICdo 118/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.118.2020.1

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 5. 2020, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 1. 6. 2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 11. 12. 2019 Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Určil, že převod vlastnického práva z dlužníka (L. S. s. r. o.) na žalovaného (T. T.) ke dvěma označeným pozemkům, z nichž součástí jednoho je označený dům, v katastrálním území D. (dále jen „nemovitosti“), je neúčinným právním úkonem (bod I. výroku).

[2] Uložil žalovanému vydat nemovitosti do majetkové podstaty dlužníka (bod II. výroku).

[3] Uložil žalovanému zaplatit žalobci (JUDr. J. V., LL. M., jako insolvenčnímu správci dlužníka) na náhradu nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 4 000 Kč (bod III. výroku).

[4] Uložil žalovanému zaplatit státu náklady, jejichž výše bude určena samostatným usnesením (bod IV. výroku).

2. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 235, § 236, § 237 odst. 1, § 239 a § 240 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

3. Kupní cena nemovitostí dohodnutá mezi dlužníkem (coby prodávajícím) a žalovaným (coby kupujícím) v kupní smlouvě ze dne 3. 2. 2017 (dále též jen „kupní smlouva“), se liší od obvyklé ceny zjištěné znaleckým posudkem o méně než 25 %, takže nešlo o nepřiměřeně nízkou kupní cenu. Do majetkové sféry dlužníka se však reálně nedostalo ničeho, jelikož celá kupní cena byla dle ujednání v kupní smlouvě vyplacena (ve třech splátkách) věřiteli dlužníka [Československé obchodní bance, a. s. (dále jen „banka“)]. Z té části kupní ceny, kterou byla uhrazena pohledávka zajištěná zástavním právem na nemovitostech, by ani při konkursu nemohli být uspokojeni jiní (nezajištění) věřitelé dlužníka. Co do zbývající části kupní ceny (přesahující částku 600 000 Kč), potažmo navýšené o částku, o kterou mohla být vyšší kupní cena, se však dlužníku nedostalo přiměřeného protiplnění využitelného k dosažení účelu konkursu. Tím byla naplněna skutková podstata právního úkonu dle § 240 insolvenčního zákona.

4. Usnesením ze dne 7. 2. 2020, které nabylo právní moci dne 4. 3. 2020, insolvenční soud určil odměnu a hotové výdaje znalce částkou 7 500 Kč.

5. K odvolání žalovaného Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 5. 2020, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 1. 6. 2020:

[1] Změnil rozsudek insolvenčního soudu tak, že žalobu zamítl (první výrok).

[2] Uložil žalobci zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 39 222 Kč (druhý výrok).

[3] Uložil žalobci zaplatit státu na náhradě nákladů řízení částku 7 500 Kč (bod III. výroku).

6. Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 240 insolvenčního zákona a z ustanovení § 2079 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“) – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

7. Insolvenční soud správně uzavřel, že neúčinnost kupní smlouvy nelze konstatovat pouze na základě skutečnosti, že dohodnutá kupní cena a cena stanovená ve znaleckém posudku znalce ustanoveného insolvenčním soudem se liší o částku 200 000 Kč (není tedy podstatně nižší).

8. Správný je též úsudek insolvenčního soudu, že v rozsahu, v němž na základě pokynu dlužníka v kupní smlouvě, žalovaný zaplatil část kupní ceny zajištěnému věřiteli dlužníka (bance), zůstala nedotčena práva nezajištěných věřitelů.

9. Insolvenční soud se však mylí, má-li za to, že dlužníku se od žalovaného nedostalo přiměřeného protiplnění dle § 240 insolvenčního zákona, protože část kupní ceny zaplatil žalovaný dle pokynu dlužníka na účet banky jako nezajištěného věřitele dlužníka.

10. Ustanovení § 2079 až § 2188 o. z., upravující kupní smlouvu, jsou ustanoveními dispozitivními a nevylučují možnost ujednat (jinak) místo a způsob zaplacení kupní smlouvy. Takové (odlišné) ujednání nezpůsobuje absolutní ani relativní neplatnost kupní smlouvy. Z ujednání dlužníka s žalovaným o způsobu úhrady kupní ceny (v článku II. a III. kupní smlouvy)

odvolací soud uzavírá, že se týkalo pouze závazkových vztahů účastníků kupní smlouvy a nebyl jím založen závazkový vztah s třetí osobou (bankou). To potvrzuje i shodné prohlášení dlužníka a žalovaného obsažené v kupní smlouvě, že je vyloučeno užití ustanovení § 1888 odst. 2 a § 1893 o. z. Kupní smlouva nezaložila žádný nový smluvní závazkový vztah mezi věřitelem dlužníka (bankou) a žalovaným a přes dohodnutý způsob plnění kupní ceny třetí osobě šlo vždy jen o vzájemné plnění z kupní smlouvy. Nejde o ujednání o převzetí dluhu ve smyslu § 1888 o. z. a bance nevzniklo vůči žalovanému žádné přímé právo na plnění. Srov. při rozhodování obdobné problematiky v souvislosti se smlouvou o půjčce rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [33 Cdo 4312/2008](#) [jde o rozsudek ze dne 29. 9. 2010, který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu].

č. 64

11. Jinak řečeno, plnil-li žalovaný kupní cenu způsobem dohodnutým s dlužníkem v kupní smlouvě na bankovní účet uvedený v kupní smlouvě (bankovní účet třetí osoby), pak jde jen o ujednání o způsobu a místě plnění dlužníku; nelze odtud dovodit, že se dlužníku nedostalo do jeho majetkové podstaty přiměřené plnění z kupní smlouvy. Má-li žalobce za to, že dlužník v důsledku ujednání o způsobu a místě zaplacení kupní ceny zvýhodnil jednoho ze svých věřitelů (banku) na úkor ostatních, pak má toto plnění vymáhat (za podmínek stanovených v § 241 insolvenčního zákona) odpůrcí žalobou proti bance.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

12. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, jakož i na vyřešení právní otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Konkrétně jde o tyto otázky:

[1] Je kupní smlouva, podle které celá kupní cena plynula na účet jednoho z věřitelů dlužníka, neúčinným právním úkonem ve smyslu ustanovení § 240 insolvenčního zákona?

[2] Lze bez přihlédnutí k okolnostem případu spočívajících zejména v tom, že celá kupní cena plynula do rukou jednoho z věřitelů, jen na základě kvantitativního kritéria určit, že kupní smlouva, u které kupní cena činila 1 584 000 Kč, ač obvyklá cena činila 1 800 000 Kč, není neúčinným úkonem ve smyslu ustanovení § 240 insolvenčního zákona?

13. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby je Nejvyšší soud změnil v tom duchu, že odpůrcí žalobě vyhoví. K položeným otázkám pak argumentuje následovně:

K otázce č. 1 (Ke způsobu úhrady kupní ceny).

14. Potud dovolatel vytýká odvolacímu soudu nesprávnost závěru, že kupní smlouva není neúčinným právním úkonem jen proto, že žalovaný uhradil kupní cenu dle pokynu dlužníka na účet jednoho z dlužníkových věřitelů. Míní, že potud je napadené rozhodnutí v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, ze které se podává, že o ekvivalentní právní úkon dlužníka jde

jen tehdy, jestliže za převedené věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty se dlužníku opravdu (reálně) dostala jejich obvyklá cena nebo jejich skutečně přiměřená (rovnocenná) náhrada. K tomu příkladmo odkazuje na „[29 Cdo 1809/2007](#)“ (správně jde o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. 29 Cdo 1809/2007), jakož i [k výkladu § 42a zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“)] na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2017, sp. zn. [21 Cdo 5209/2016](#), a na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2018, sp. zn. [21 Cdo 5318/2017](#) (jejichž skutkové reálie má za srovnatelné s touto věcí).

K otázce č. 2 (K výši kupní ceny).

15. K této otázce dovolatel namítá – odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 307/2014](#) [jde o rozsudek ze dne 29. 2. 2016, uveřejněný pod číslem 64/2017 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 64/2017“)] – že odvolací soud (nesprávně) přijal závěr, že nejde o neúčinný právní úkon, pouze na základě porovnání kupní ceny a hodnoty nemovitostí stanovené znaleckým posudkem, aniž přihlédl k ostatním okolnostem a důsledkům, které uzavření kupní smlouvy mělo do majetkové sféry dlužníka ve vztahu k možnosti uspokojení pohledávek ostatních věřitelů.

č. 64

III.

Přípustnost dovolání

16. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

17. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřených právních otázek jde v insolvenčních souvislostech o věc dovolacím soudem beze zbytku neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

18. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

19. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

20. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. Pro právní posouzení věci Nejvyšším soudem jsou rozhodná především následující skutková zjištění (z nichž vyšly oba soudy):

21. Dlužník (jako prodávající) uzavřel se žalovaným (jako kupujícím) dne 3. 2. 2017 kupní smlouvu, kterou převedl nemovitosti do vlastnictví žalovaného za dohodnutou kupní cenu ve výši 1.584.000 Kč. Právní účinky vkladu vlastnického práva žalovaného k nemovitostem do katastru nemovitostí nastaly k 6. 2. 2017.

22. V článku III. kupní smlouvy se strany dohodly, že kupující (žalovaný) uhradí dohodnutou kupní cenu bance jako věřiteli prodávajícího (dlužníka) ze smlouvy o úvěru ze dne 16. 7. 2014, a to ve třech splátkách. V bodě 4. tohoto článku je projevna vůle prodávajícího (dlužníka) použít dohodnutou kupní cenu na úhradu konkretizovaných dluhů, které má u banky, a to tak, že část kupní ceny (925 457,94 Kč) bude použita na úhradu pohledávky banky ze smlouvy o úvěru, zajištěné zástavním právem váznoucím na převáděných nemovitostech a zbytkem kupní ceny (658 542,06 Kč) budou uhrazeny ostatní (nezajištěné) pohledávky banky za prodávajícím (dlužníkem). Článek IV. kupní smlouvy pak obsahuje výslovné prohlášení smluvních stran, že shora uvedená ujednání vylučují ustanovení § 1888 odst. 2 a § 1893 o. z.

23. Žalovaný dohodnutou kupní cenu uhradil způsobem dohodnutým v kupní smlouvě.

24. V době uzavření kupní smlouvy byl dlužník v úpadku (se zřetelem ke stavu pohledávek jeho věřitelů).

25. Podle znaleckého posudku znalce Ing. D. J. ze dne 30. 9. 2019 činila obvyklá cena nemovitostí v době převodu 1 800 000 Kč.

26. Insolvenční řízení na majetek dlužníka bylo zahájeno 30. 1. 2018 a účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení nastaly dne 31. 1. 2018.

27. Usnesením ze dne 15. 3. 2018, zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne, insolvenční soud mimo jiné zjistil úpadek dlužníka, prohlásil konkurs na majetek dlužníka a insolvenčním správcem dlužníka ustanovil žalobce.

28. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a insolvenčního zákona:

§ 1908 (o. z.)

(1) Splněním dluhu závazek zaniká.

(...)

§ 1935 (o. z.)

Plní-li dlužník pomocí jiné osoby, odpovídá tak, jako by plnil sám.

§ 235 (insolvenčního zákona)

(1) Neúčinnými jsou právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Za právní úkon se považuje též dlužníkovu opomenutí.

(...)

§ 237 (insolvenčního zákona)

(1) Povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch.

(...)

§ 240

Neúčinnost právních úkonů bez přiměřeného protiplnění

(1) Právním úkonem bez přiměřeného protiplnění se rozumí právní úkon, jímž se dlužník zavázal poskytnout plnění bezúplatně nebo za protiplnění, jehož obvyklá cena je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k jehož poskytnutí se zavázal dlužník.

(2) Právním úkonem bez přiměřeného protiplnění se rozumí pouze právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon, který vedl k dlužníkovu úpadku. Má se za to, že právní úkon bez přiměřeného protiplnění učiněný ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, je úkonem, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku.

(3) Právnímu úkonu bez přiměřeného protiplnění lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby.

(...)

§ 241 (insolvenčního zákona)

Neúčinnost zvýhodňujících právních úkonů

(1) Zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí právní úkon, v jehož důsledku se některému věřiteli dostane na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu.

(2) Zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí pouze právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon, který vedl k dlužníkovu úpadku. Má se za to, že zvýhodňující právní úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníku blízké

nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, je úkonem, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku.

(...)

(4) Zvýhodňujícím právnímu úkonu lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby.

(...)

č. 64

29. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a insolvenčního zákona již v době uzavření kupní smlouvy a později nedoznala změn.

30. Úvodem Nejvyšší soud poznamenává, že s účinností od 1. 1. 2014 nahradil zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, pojem „právní úkon“ pojmem „právní jednání“ (srov. § 545 a násl. o. z.); ve stejném duchu je proto třeba interpretovat (na rozdíl od nepřesné terminologie užitě soudy nižších stupňů) slovní spojení „právní úkon“ v ustanoveních § 235 a násl. insolvenčního zákona ve vazbě na kupní smlouvu uzavřenou 3. 2. 2017. Srov. i ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. a argumentaci obsaženou k terminologii např. v důvodech rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2020, sen. zn. [29 ICdo 68/2018](#), uveřejněného pod číslem 11/2021 Sb. rozh. obč.

31. K položeným právním otázkám pak Nejvyšší soud činí následující závěry:

K otázce č. 1 (Ke způsobu úhrady kupní ceny).

32. Judikatura Nejvyššího soudu k ustanovení § 240 insolvenčního zákona je ustálena v závěru, že právním jednáním dlužníka bez přiměřeného protiplnění je i právní jednání v rámci kterého dlužník za poskytnuté protiplnění neobdržel (ač formálně šlo o ekvivalentní právní jednání typu kupní smlouvy) žádné reálné protiplnění [včetně situace, kdy dohodou smluvních stran v kupní smlouvě dojde k započtení kupní ceny oproti pohledávce kupujícího (dlužníkova věřitele)]. Srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sen. zn. [29 Icdo 76/2015](#), uveřejněného v časopise Soudní judikatura, číslo 3, ročníku 2019, pod číslem 33. O takový případ v dané věci nešlo, když kupující (žalovaný) kupní cenu reálně uhradil. Učinil tak ale nikoli k rukám (na účet) dlužníka, nýbrž (podle dlužníkova pokynu) na účet dlužníkova (zčásti zajištěného) věřitele (banky).

33. Nejvyšší soud nemá žádných pochyb o tom, že kdyby celá transakce proběhla tak, že by kupující (žalovaný) uhradil dohodnutou kupní cenu na účet dlužníka a dlužník by obdrženou částku obratem použil na úhradu dluhu svého věřitele (banky), pak (ponecháme-li stranou otázku obvyklé ceny, jež bude dále rozebrána samostatně) by neúčinným právním jednáním nebyla kupní smlouva (mohlo by jím být – při splnění dalších podmínek formulovaných v § 241 insolvenčního zákona – pouze právní jednání, jímž dlužník v intencích § 1908 odst. 1 o. z. plnil na dluh bance). Otázkou k řešení je, zda na výsledku sporu může něčeho změnit, že v důsledku ujednání obsaženého v kupní smlouvě místo těchto dvou

právních jednání (vždy jde o právní jednání spočívající ve splnění dluhu) dlužníků dlužník [kupující (žalovaný) coby dlužník ohledně kupní ceny] plnil kupní cenou přímo na dluh u dlužníkovu věřitele (banky).

34. K tomu Nejvyšší soud uvádí, že osoba, která podle pokynu dlužníka plní svůj dluh vůči němu tak, že dlužnou částku poukáže (na splnění dluhu) věřiteli dlužníka, tím jednak reálně splní svůj dluh (§ 1908 odst. 1 o. z.), jednak (současně) vystupuje jako „jiná osoba“, pomocí které plní dlužník svůj vlastní dluh (§ 1908 odst. 1 a § 1935 o. z.).

35. Odpověď na otázku, kdo je pasivně legitimován ve sporu, v němž je neúčinnost právního jednání dlužníka (kupní smlouvy) spatřována v tom, že kupující uhradil (zaplatil) dohodnutou (obvyklou) kupní cenu podle ujednání s dlužníkem věřiteli dlužníka (že peníze neskončily u dlužníka, nýbrž u věřitele dlužníka), je v dotčených souvislostech odvoditelná z ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona, ve spojení s ustanovením § 239 odst. 1 insolvenčního zákona. V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2020, sen. zn. [29 ICdo 128/2018](#), uveřejněném pod číslem 29/2021 Sb. rozh. obč., Nejvyšší soud vysvětlil, že ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona vymezuje jako pasivně legitimované subjekty (jako nositele povinnosti vydat do majetkové podstaty dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů) osoby, „v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn“, nebo osoby, „které z něho měly prospěch“. Úhradou obvyklé ceny nemovitostí kupující žádný majetkový prospěch nezískal; tím kdo mohl mít ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona prospěch z plnění (reálně) poukázaného kupujícím na úhradu obvyklé kupní ceny dle pokynu dlužníka (prodávajícího) jinam, než k rukám nebo na účet dlužníka, byla osoba, jíž se takového plnění dostalo na úhradu její pohledávky za dlužníkem [věřitel dlužníka (banka)]. Právní posouzení věci odvolacím soudem je proto v dotčeném ohledu správné (byť argumentace založená na smluvním vyloučení aplikace § 1888 a § 1893 o. z. pro výsledek sporu žádný význam nemá).

č. 64

36. S dovolatelem lze souhlasit v tom, že ve věcech vedených pod sp. zn. [21 Cdo 5209/2016](#) a sp. zn. [21 Cdo 5318/2017](#) dospěl Nejvyšší soud v řízení o odpůřčí žalobě podle § 42a obč. zák. k závěru, že v obdobných skutkových souvislostech lze neúčinnost právního úkonu přičíst k tíži dlužníkovu kontrahenta (kupujícího, který podle dlužníkovu pokynu hradil dluh z titulu kupní ceny věřiteli dlužníka). Nejvyšší soud nicméně uvádí, že v poměrech této věci (při výkladu institutu odporovatelnosti upraveného insolvenčním zákonem) není jeho úkolem spekulovat o tom, zda výsledek řízení o odpůřčích žalobách měl být v oněch věcech jiný. Podstatné je, že jde o výklad jiného zákona, což je i důvodem, pro který není dovolatelem udáváný (možný) rozpor řešitelný postupem podle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, tedy předložením této věci velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (judikaturu k § 42a obč. zák. nelze sjednocovat či měnit judikaturou k ustanovením § 235 a násl. insolvenčního zákona).

K otázce č. 2 (K výši kupní ceny).

37. V [R 64/2017](#) Nejvyšší soud dovodil, že pro účely posouzení, zda se dlužník zavázal poskytnout plnění bezúplatně nebo za protiplnění, jehož obvyklá cena je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k jehož poskytnutí se zavázal dlužník (§ 240 insolvenčního zákona),

je významné především kvantitativní hledisko [poměr mezi cenou obvyklou a cenou sjednanou (vyjádřitelný např. v procentech) a rozdíl obou cen (představující konkrétní částku)]. Současně je ale nutno přihlídnout k dopadu sporného právního úkonu do majetkové sféry dlužníka z hlediska možnosti věřitelů, jimž k datu nabytí účinků sporného právního úkonu dlužníka svědčila pohledávka za dlužníkem, dosáhnout vůči dlužníku úhrady pohledávek (a schopnosti dlužníka tyto pohledávky zaplatit) a k důvodům, pro které dlužník sporný právní úkon učinil (např. snaha získat prostředky k úhradě již splatných pohledávek věřitelů), jakož i k dalším okolnostem, za nichž dlužník dotčený právní úkon učinil. Jinými slovy, nelze přijmout jednoznačný, procentuálně vyjádřitelný, obecný závěr o tom, kdy lze z poměru obvyklé ceny ke smluvené ceně bez dalšího usuzovat na to, že se dlužník zavázal k plnění za protiplnění, jehož hodnota je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k němuž se zavázal dlužník. K těmto závěrům se Nejvyšší soud přihlásil např. též v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, sen. zn. [29 ICdo 112/2016](#).

č. 64

38. Poměřováno touto judikaturou je vyhodnocení kvantitativního hlediska odvolacím soudem v dané věci správné. K výtce, že odvolací soud nezohlednil dopady uzavření kupní smlouvy do majetkové sféry dlužníka, budiž dodáno, že z odpovědi na otázku č. 1 je zjevné, že dlužník od žalovaného obdržel přiměřené (v mezích tolerance rozptylu obvyklé ceny) protiplnění a tím, co vedlo k zásahu do majetkové sféry dlužníka způsobem vedoucím k tomu, že kupní cena nebyla použita k poměrnému uspokojení všech dlužníkových věřitelů, bylo (až) právní jednání, jímž dlužník za pomoci žalovaného (kupujícího) použil kupní cenu k úhradě dluhu pouze jednoho ze svých věřitelů (banky).

39. Dovolání tak ani potud není opodstatněné. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.).